XVII. évfolyam 40. szám. Ára: 1 forint 1961. október 5.

Ludas Matyi

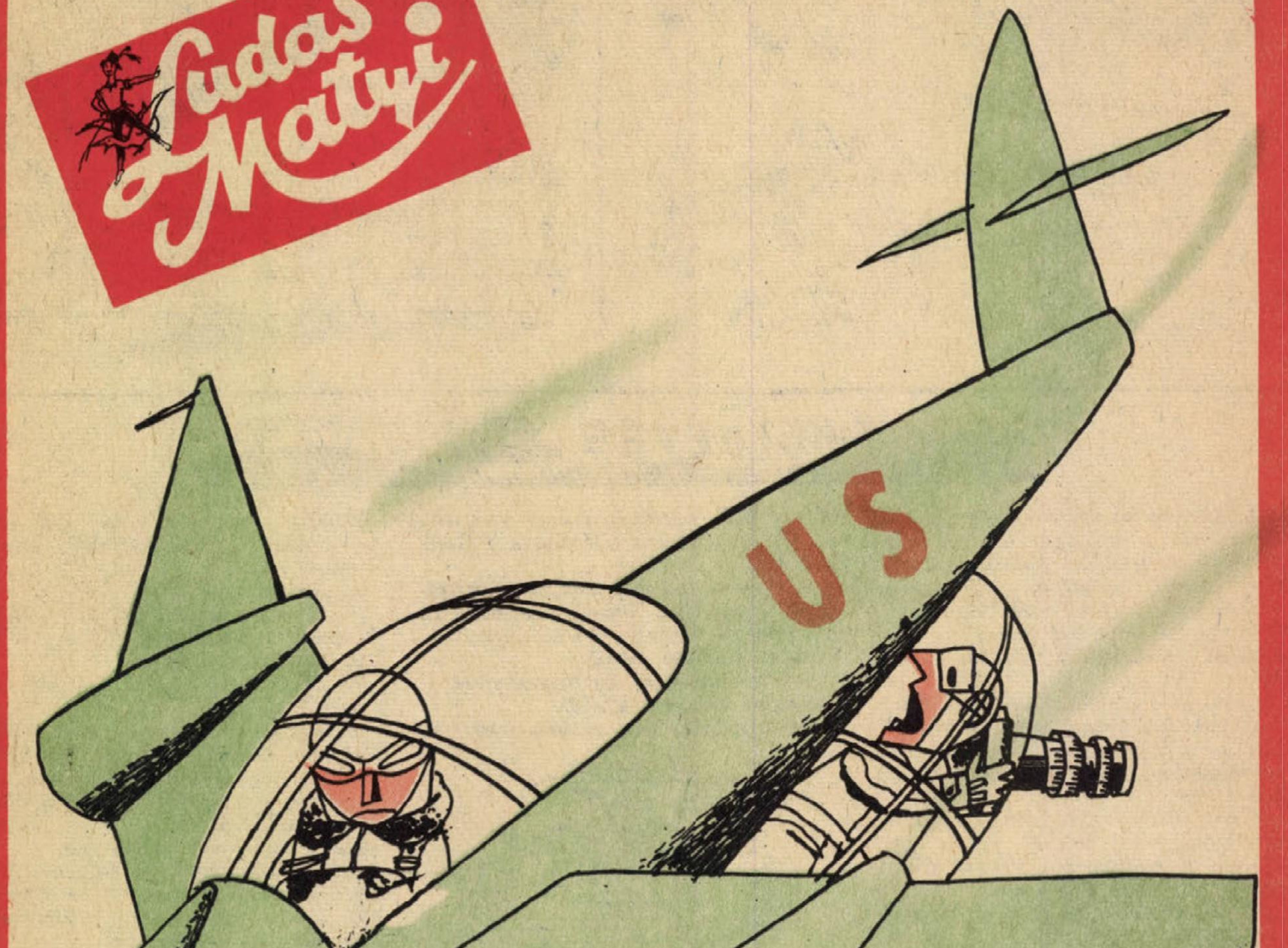

Szűr-Szabó József rajza

Peches légikalózok

— Eltévedtünk, öregem, már egy órája a saját országunkat fényképezzük...

Tanulékony kutya

Toncz Tibor rajza

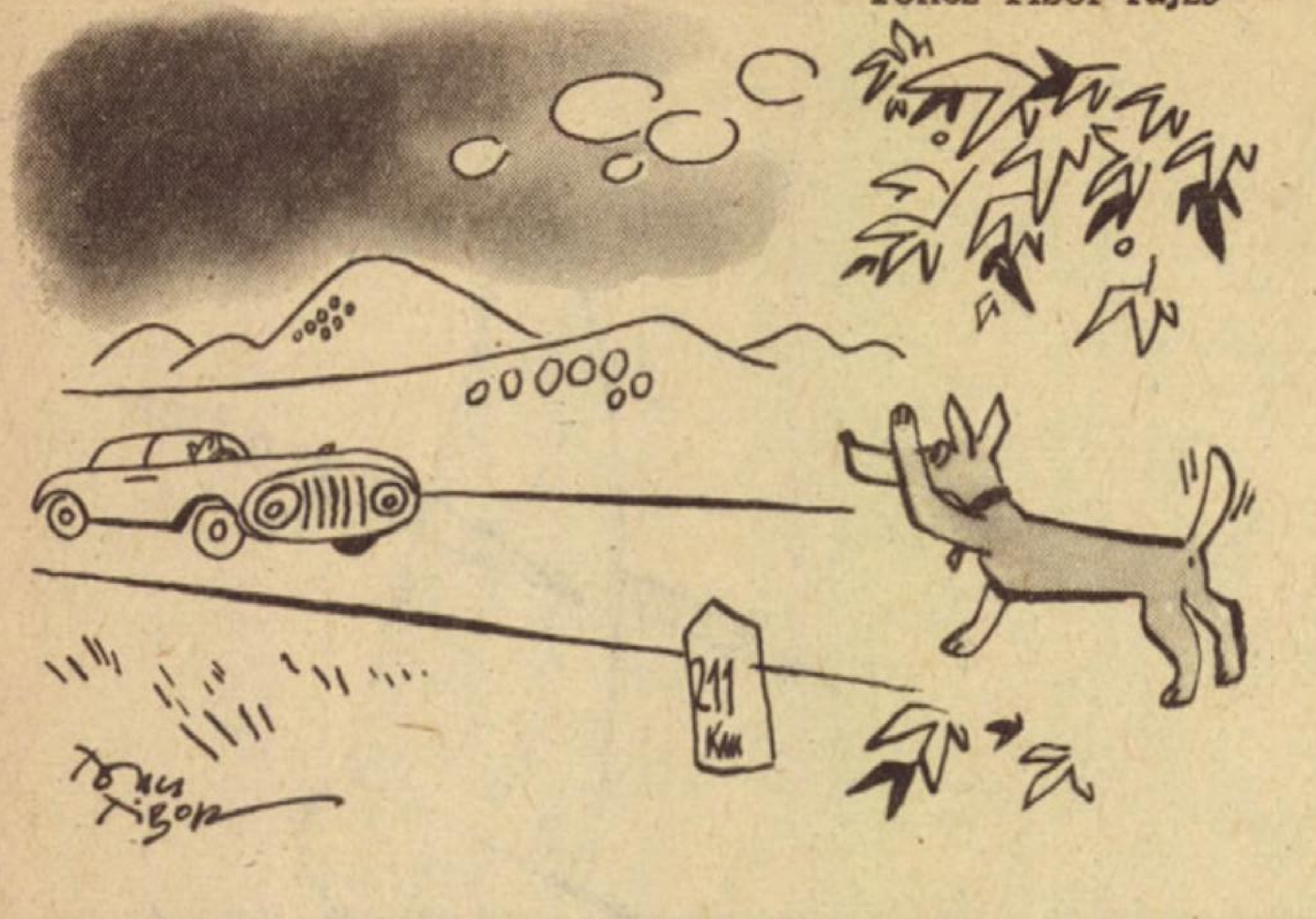

Eszményi iskolareform

Takács Zoltán rajza

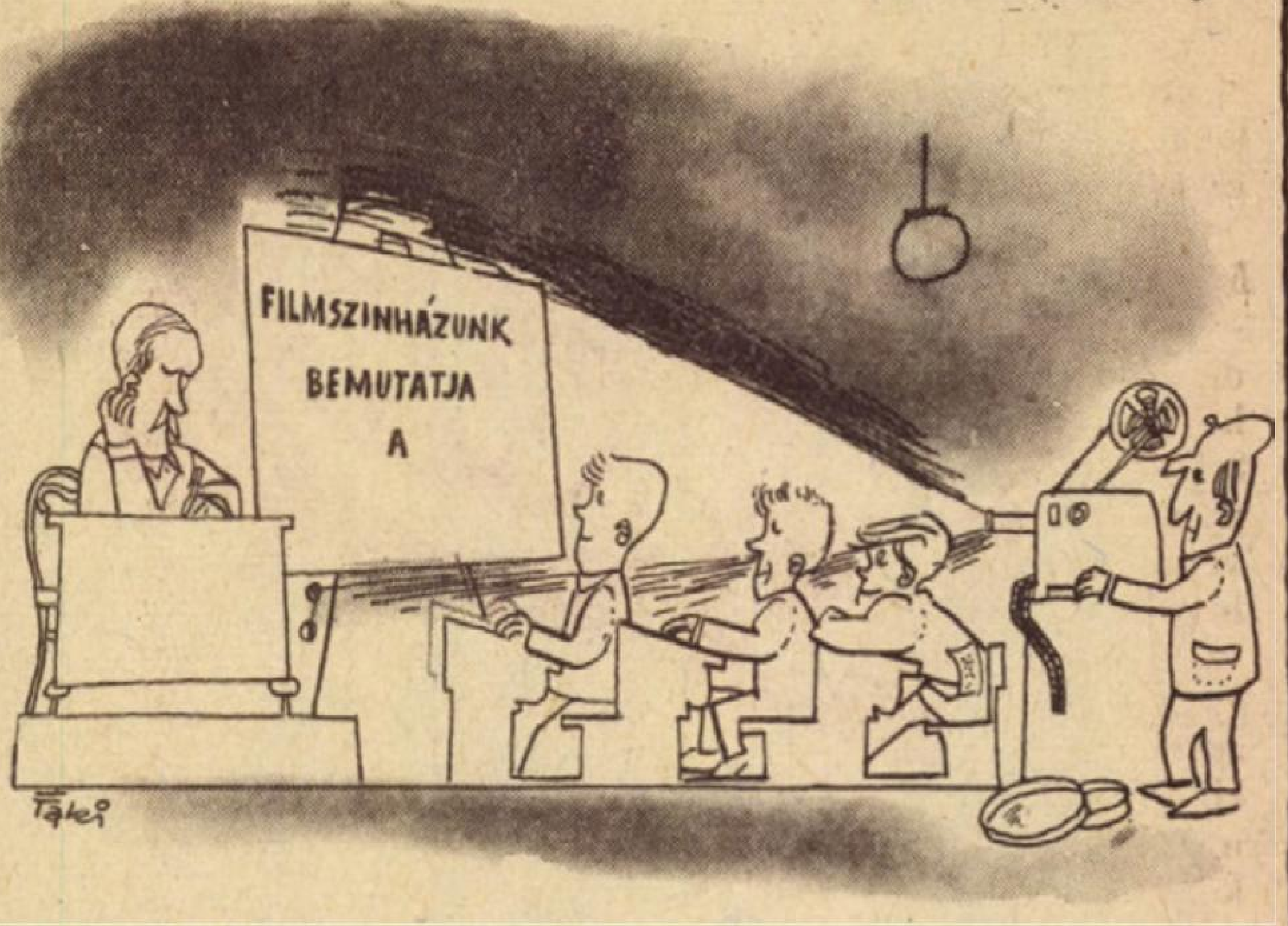

KIKÜLDETÉS

Némedi új fiú volt a vállalatnál. Lelkes ambícióval dolgozott, minden munkát elvállalt, örült, ha rábíztak valamit. Szinte repesett a boldogságtól, amikor közölték vele, hogy az egyik borsodi erőműbe egy hőmérőt kell beszerelni, és ő képviseli a vállalatot a műszaki átadásnál.

Aludni is alig tudott a megtisztelő feladat izgalmától. Reggel már félórával indulás előtt a garázsnál volt. Alig egy órát várakozott, mire a gépkocsivezető előkecmergett.

— Hát akkor... megyünk? — kérdezte bátortalanul Némedi.

— Nyugi, kolléga, nyugi — dörmögte a sofőr. — Hosszú még a nap!

Negyed kilenc körül megjött Tomi is, a műszerész.

— Te, Béla — mondta —, otthonmaradt a szipkám. Majd beugrunk érte.

— Stimmt — felelte a sofőr, azzal nyugodtan olvasott tovább.

Némedi már hatodszor krákogott türelmetlenül, amikor kilenc felé Béla letette az újságot.

— Megvagyunk? — ásított unottan, és benyomta az önindítót.

Elszaladtak Tomi szipkájáért Óbudára, aztán egy ÁPISZ-boltot keresgéltek. Béla kisfiának gyúrmát kellett venni.

„Hazalódították" a gyúrmát Lőrincre (ahogy Béla mondta), s nem volt még tíz óra sem, amikor kifordultak a Kerepesi útra.

— Ha vonattal megyünk, már ott volnánk — gondolta Némedi bosszúsan, és hátradőlt. — Mennyit tud ez a kocsi? — kérdezte szakértő módjára.

— Vagy száztízet, ha megzavarom — válaszolta hanyagul a sofőr.

De egyáltalán nem zavarta meg, sőt, Gödöllő után leállt. Röpke negyedóra alatt szerzett vizet, és indultak is tovább.

Némedi mérgében elszunyókált. Aszódnál recsegő fékezésre ébredt.

— Hűtővíz? — kérdezte fogcsikorgatva.

— Fűtőrum — válaszolta Tomi, és eltűnt egy csárdaajtó mögött.

Hatvanban félreálltak egy mellékutcába. „Abrakolás" — jelentette ki Béla, és komótosan előkotorta elemózsiáját.

Amikor Gyöngyös után azok ketten visszaértek a szőlőszedésből, Némedi megkockáztatta a kérdést:

— Nem késünk kissé?

— Ugyan! — intette le Béla. — Hiszen elszakadt a ventillátorszíj! Vagy a kolléga nem vette észre?!

— De... bizonyára... — adta meg magát Némedi.

Füzesabonynál feketét ittak, Mezőnyárádon szörpöt, Mályiban egy kis rokoni látogatás végett kanyarodtak félre.

— Ideges a kartárs? — érdeklődött a műszerész, felismerve, hogy Némedi mind a tíz körmét lerágta már.

Alkonyattájt érték az erőműbe. Tomi két csavarintással beszerelte a hőmérőt, kölcsönösen aláírták a jegyzőkönyvet, s már fordultak is vissza.

Pest felé sajátságos módon megtáltosodott a kocsi, néhol még kerekei sem érték a földet. A kilométerkövek, akár a kerítéslécek, folytak össze, és maradoztak el. Csak a Keleti pályaudvarnál álltak meg.

— Ne haragudjon a kolléga — szabadkozott a sofőr —, de már nincs időnk hazavinni. Innét elviszi a busz is.

— Persze, persze — dünnyögte Némedi, és tűnődve nézett az elporzó kocsi után.

Kaposy Miklós

Alacsony vízállás

Schwott Lajos rajza

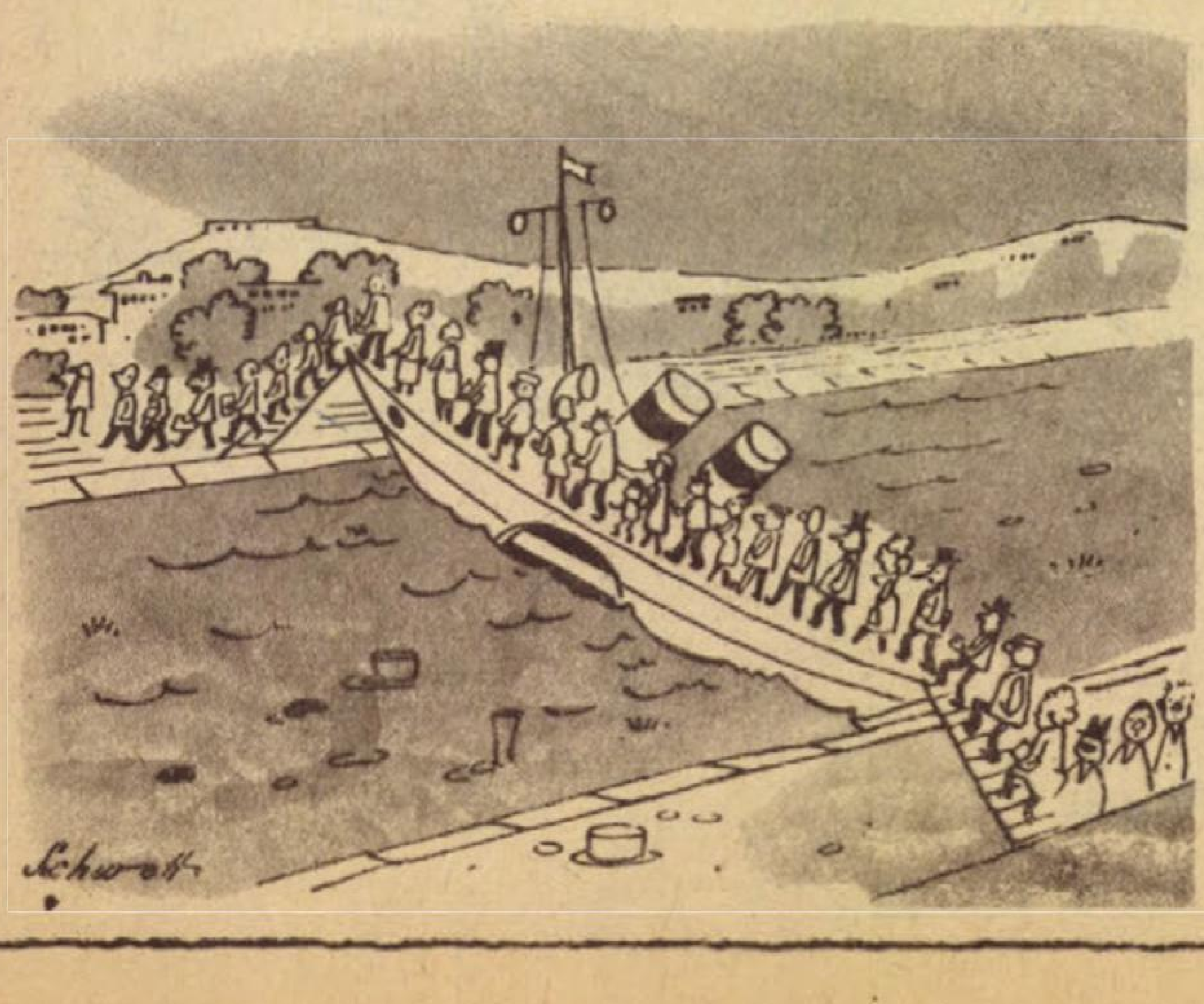

Minden igényt kielégít

Hegedűs István rajza

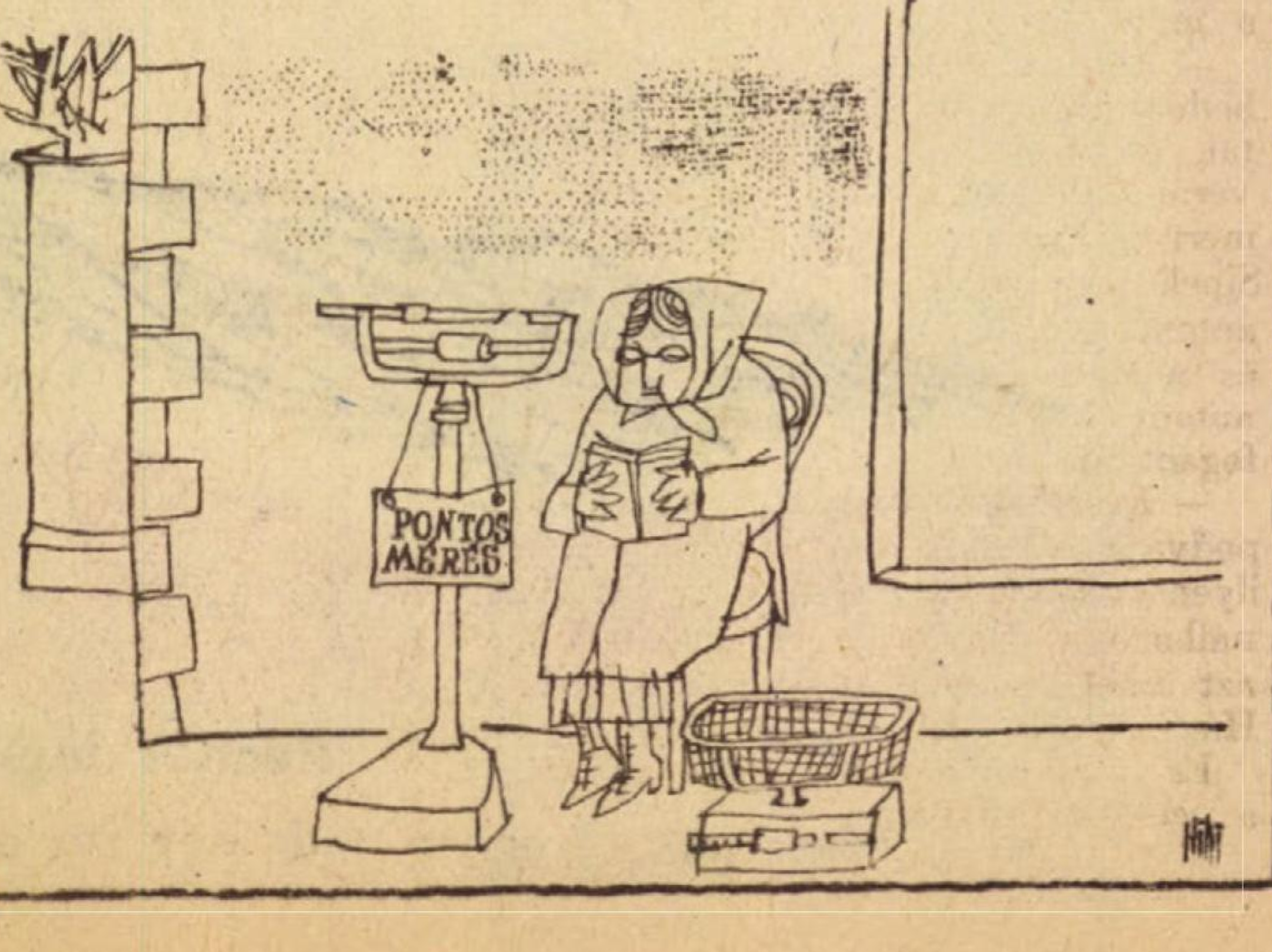

HIBÁS KÉSZÜLÉK

A történet, melyet ismertetünk, Neandervölgyben játszódott, hozzávetőleges becslések szerint kétszázötvenezer éve.

— Ugyan, uraim — mondta Sipek a Mézes Mammutban üldögélő barátainak —, ugyan, uraim, úgy élünk itt Neandervölgyben, mintha nem is a pattintott kőkorszakban élnénk, hanem valahol a triászban. Néhány órát töltöttem Kromanyonban, éppen csak annyit, amíg átvették az árut, és éppen csak végigsétálhattam a központi kerületekben, de elég volt ahhoz, hogy meglássam, hol vagyunk mi Kromanyontól! Mellettük bizonyisten mintha heidelbergiek lennénk! Hogy egyebet ne mondjak, ott minden utcasarkon automaták állnak a leghétköznapibb használati cikkekkel, kőszerszámokkal, nyílheggyel, vakarókéssel. Az ember bedobja azt az egy-két majomfogat, amennyibe az áru kerül, az automata kiadja, és kész! Nem mondok egyebet, csak ennyit! Hol vagyunk mi ettől? Mi itt mammutokat festünk a falakra, ott közben népművészeti faragásokat lehet fillérekért kapni! Uraim, a történelemnek meg lesz a véleménye rólunk!

A Mézes Mammutba ebben a pillanatban lépett be a rikkancs az Esti Hírlappal, s benne az első oldalas hírrel: Külföldi automaták érkeztek Neandervölgybe! Sipek egy pillanatig eltűnődött ezen, majd csak ennyit mondott: — Na, hát majd megnézzük ezeket az automatákat...

Másnap Sipeket a központi barlang előtt felszerelt automatáknál találták barátai. Hatalmas dorong volt a kezében, láthatóan egyenesen munkából jött az automatához. Körülszimatolta, majd barátaira kacsintva, néhány kavicsot halászott elő a farkasbőr zakójából. — Ezeket útközben kerestem össze — mondta —, s kezdte bedobni az automatába.

— De Sipek! — kiáltotta egyik barátja. — Az automata majomfogra működik, nem kavicsra!

— Te őstulok — mondta Sipek fölényesen. — Majomfog alakú kavicsokat kerestem, majd bolond leszek majomfogat adni az automatának! Nézd csak meg!

Megrántotta az automata fogantyúját, de az nem működött a kavicsra.

— A dinosaurusát! — káromkodott Sipek, és újabb kavicsokkal kísérletezett, hiába. Sipek ekkor, összeráncolva óriási homloktaréját, keserves arccal előkotort a zsebéből néhány majomfogat, és a készülékbe dobta, de a készülék most már a majomfogra sem működött.

— Mert a kavicsokkal elrontottad a bedobó-nyílást — magyarázták a barátai, és Sipek ekkor hatalmas öklével verni kezdte a készülék falát. — Ne verd, mert tönkreteszed! — óvták barátai, ám Sipek prehisztorikus dühvel döngette az automatát, majd felragadta a dorongját, és néhány hatalmas csapást mért az automatára, melytől az behorpadt, és a fogantyúja letörött.

— Kész! — fújt Sipek némileg csillapodva a készülék roncsai fölött. — Mert ilyen automatákat veszünk mi át! Használhatatlan, elavult gyártmányokat! Mert azt hiszik, hogy nekünk az ilyen is jó! Hát élhet itt egy kultúrember?!

És nagy méltatlankodással vonult át a neolit-korszakba...

Somogyi Pál

Diagnózis

Szűr Szabó József rajza

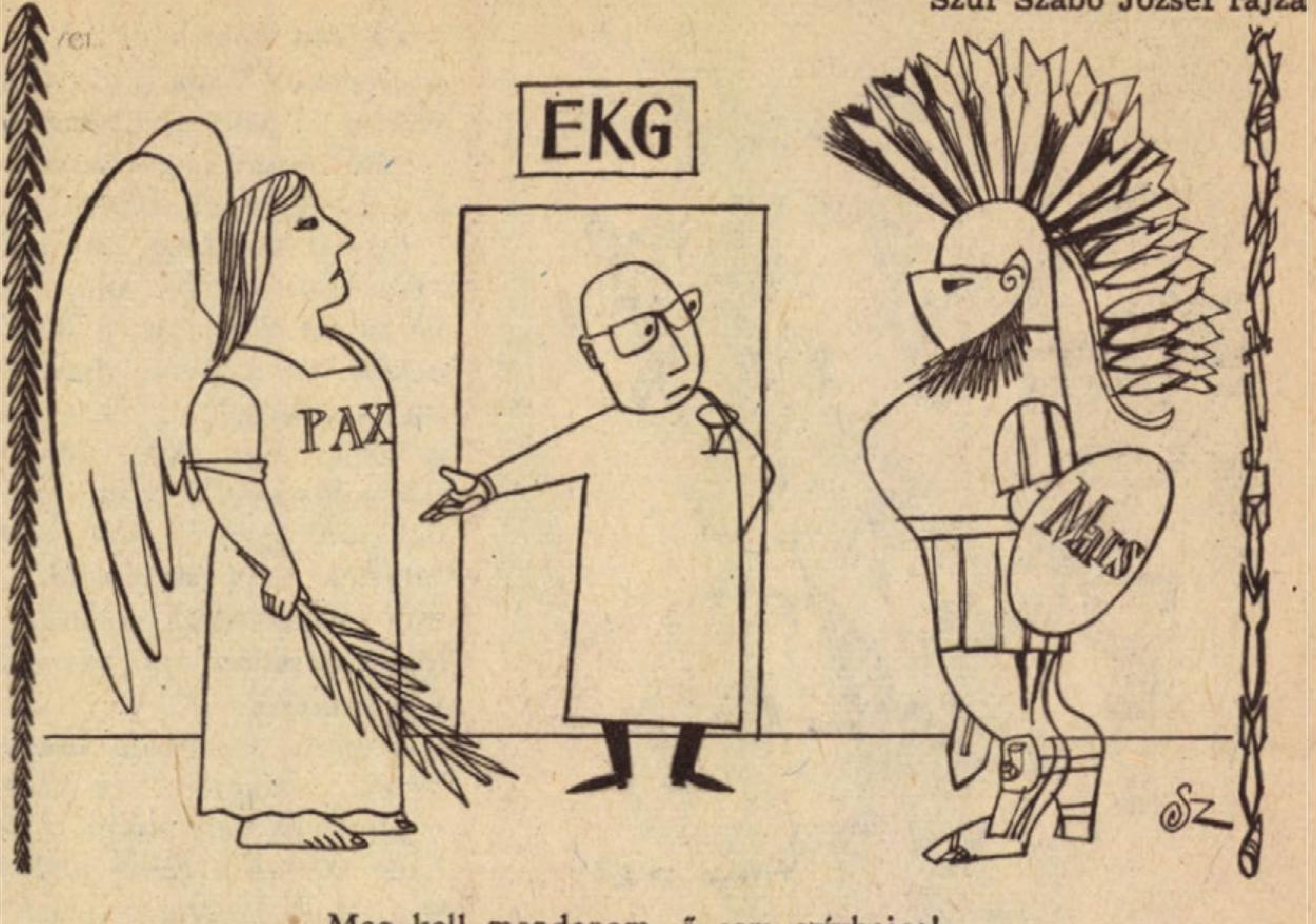

– Meg kell mondanom, ő sem szívbajos!

Záróra az önkiszolgáló boltban

Kaján Tibor rajza

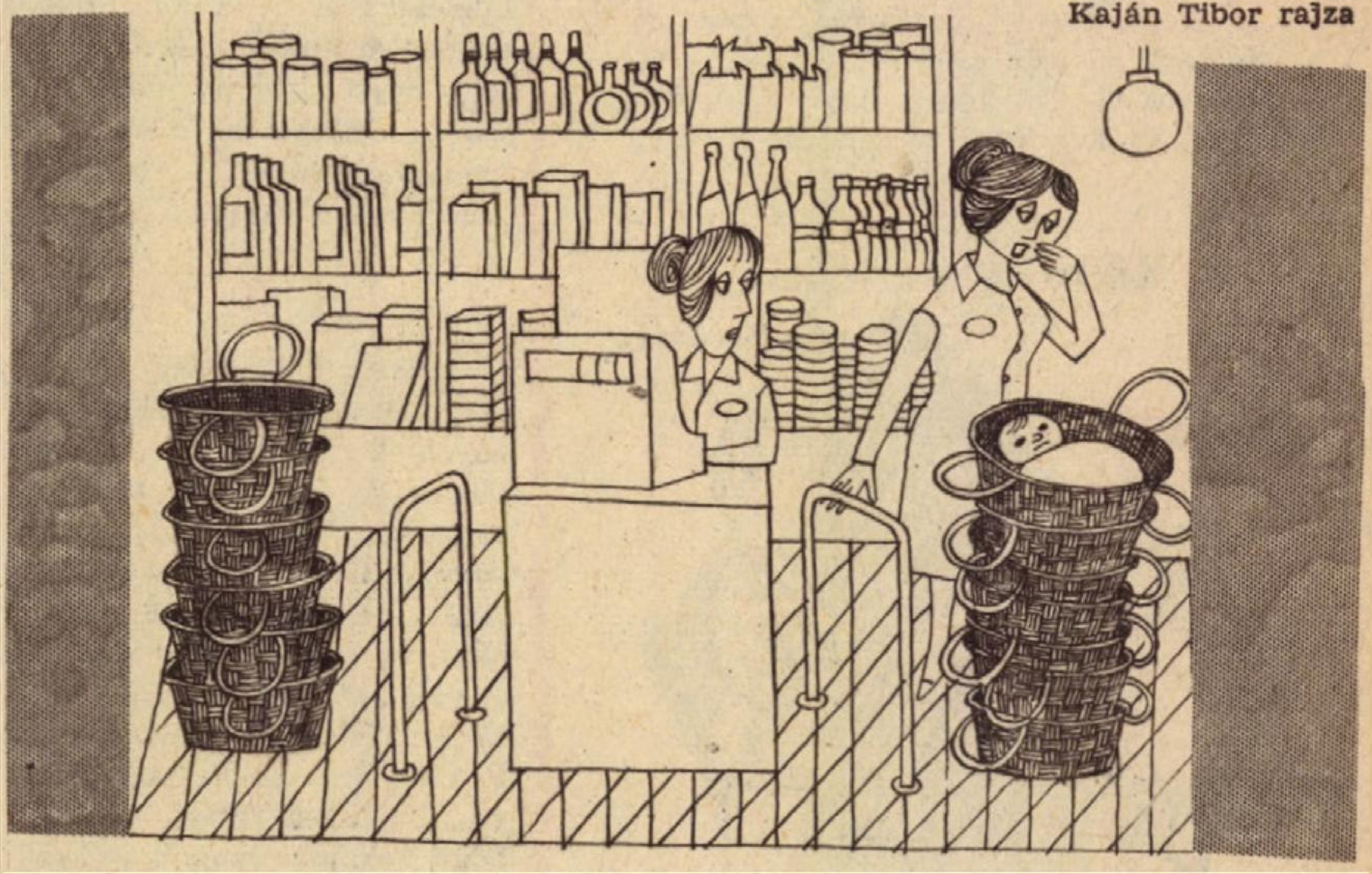

– Jaj, valaki itt felejtette!

Bravúros védés

Kaján Tibor rajza

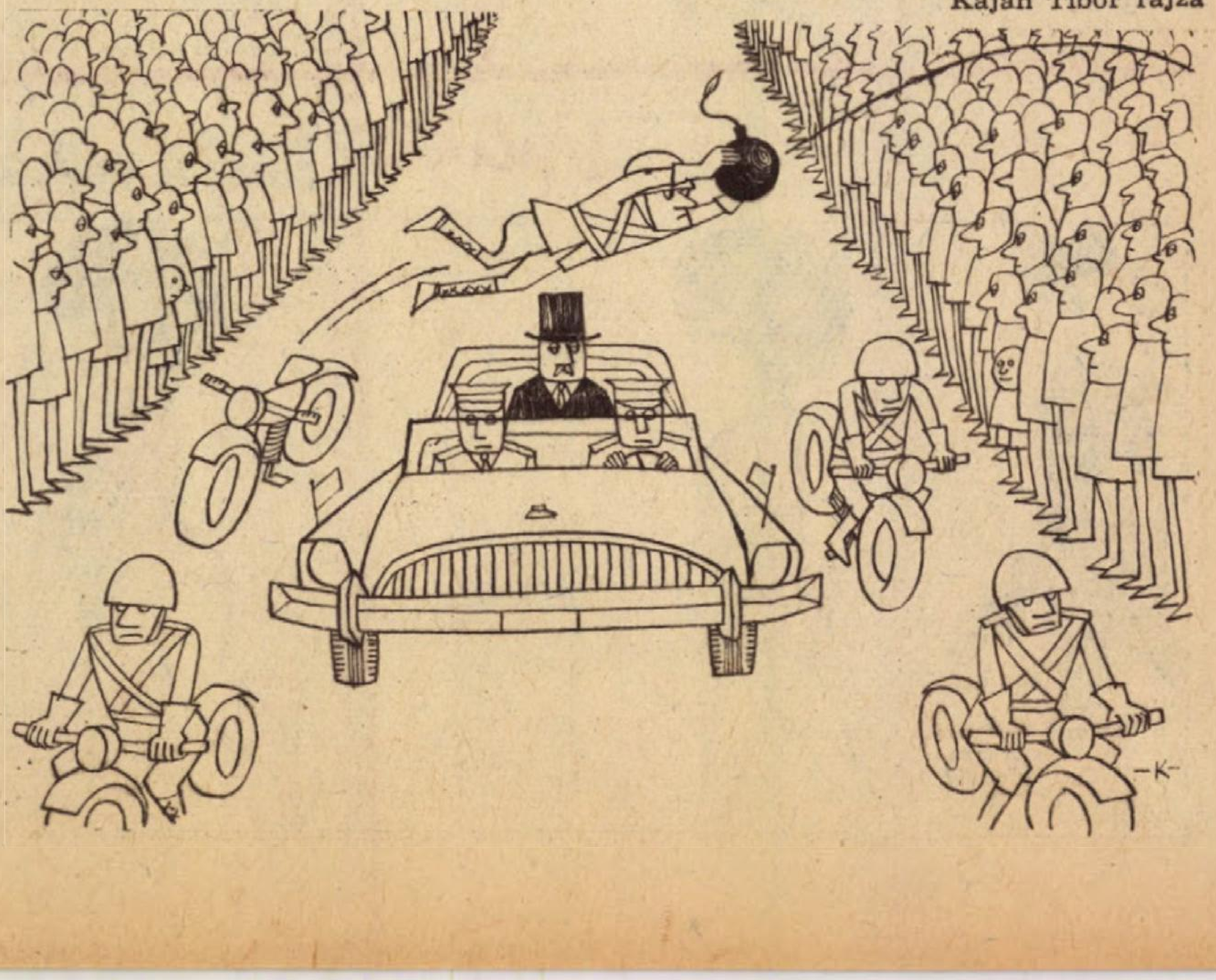

Egy orvosi-rendelőben

Erdei Sándor rajza

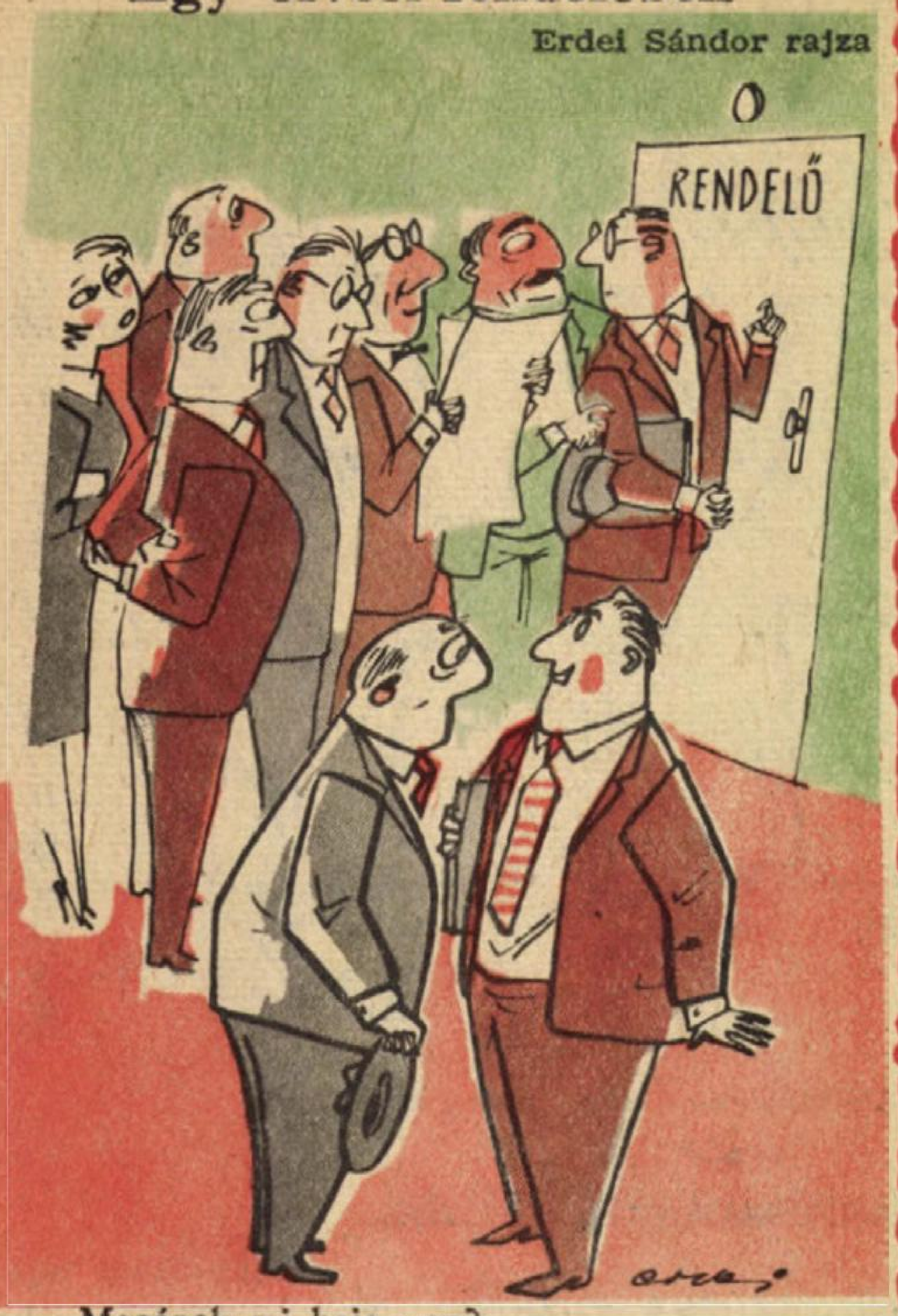

– Magának mi baja van?
– Még semmi. De három nap múlva influenzás leszek, és sort fogok magamnak

Költő a mérlegen

Schwott Lajos rajza

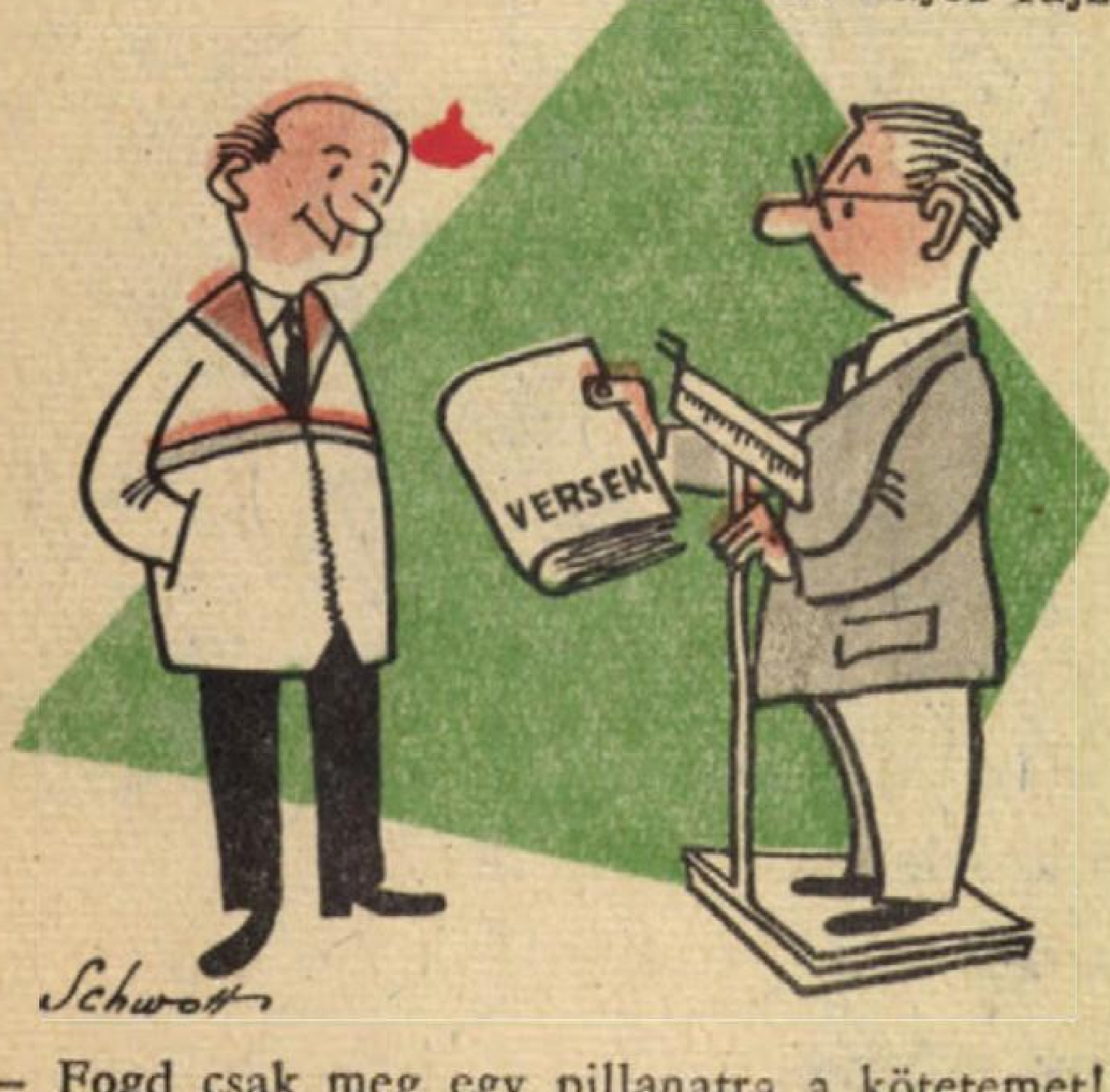

– Fogd csak meg egy pillanatra a kötetemet!
– Minek? Annyival is könnyebb vagy!

Összekötő szöveg

A rádióban kedvelik az összekötő szövegeket. Néha ott is van összekötő szöveg — például a zenei műsoroknál —, ahol nincs is rá szükség: szívesebben hallgatnánk zenét próza helyett.

Csodálom, hogy a rádiónak még nem jutott eszébe, ami nekem eszembe jutott a minap: a híreket kellene összekötni kedves, derűs, megnyugtató szöveggel... Most ugyanis az a helyzet, hogy gyors egymásutánban, válogatás nélkül, szinte csőstül zúdulnak ránk a hírek, jók és rosszak, optimisták és pesszimisták... Még ki sem idegeskedtük magunkat az egyik híren, minden átmenet nélkül máris jön a másik.

Legyen összekötő szöveg a hírek között. Valahogy így képzelem:

„Kedves hallgatóim! Töltsenek néhány percet a rádió mellett. Híreket mondunk. Helyezkedjenek el kényelmesen... Úgy!... Ott még látok valakit, akinek nincs széke... Pistike, most maradj csöndben, ne játsszál a búgócsigával... Ejnye, fiatalember, eressze el annak a kislánynak a kezét, most komoly dolgokról lesz szó... Első hírünk szerzője a Reuter Iroda Londonból... Hallgassák meg, mit jelent a Reuter...

(Gong)

Kedves hallgatóim! Ha kiizgulták magukat az előbbi jelentésen, akkor engedjék meg, hogy elmondjak egy viccet. A Reuter Irodáról jutott az eszembe. Pistikét a papája kiviszi az Állatkertbe... Szóljanak, ha hallották!... Pistike megáll a zsiráfketrec előtt, és megkérdi az apját: „Apuka, a zsiráfok is náthát kapnak, ha megfázik a lábuk?" Mire a papa: „Igen, Pistike, de csak egy-két hónap múlva..." Ezek után engedjék meg, hogy bekonferáljam következő hírünket. Most kaptuk Bonnból. Még meleg. Írták: Egyes, a nyugatnémet kormányhoz közel álló személyiségek. Szereplők: Adenauer, Strauss és néhány szociáldemokrata...

(Gong)

Mit is akartam még mesélni, kedves hallgatóim? Ja igen, ma délután múzeumban voltam. Láttam egy múmiát. Megkérdeztem az őrt: „Tessék mondani, kérem szépen, hány éves ez a múmia?" Mire az őr azt felelte: „Kétezer-hét éves." „Honnan tetszik ilyen pontosan tudni?" — csodálkoztam. „Onnan — felelte az őr —, hogy amikor idejöttem, kétezer éves volt, és én hét éve vagyok a múzeumnál!" ...Jó, mi? Bocsánat, egy pillanatra, megtörlöm a szemem: olyan jót kacagtam, hogy kicsordultak a könnyeim...: Nos, kedves hallgatóim, következő hírünk még nincs kétezer-hét éves... Alig néhány órás... Pontosan három órás és négy perces... Három órával ezelőtt futott be a hír, és én négy perce beszélek... De Gaulle kijelentette... Ha kíváncsiak arra, mit mondott de Gaulle, hallgassák meg következő hírünket...

(Gong)

Kedves hallgatóim! Na, mit szólnak ez eseményekhez?... Önök szerint feszült vagy enyhült a nemzetközi helyzet?... Megmondom őszintén, én nyugodt vagyok... Ejnye, Pistike, ne járasd azt a búgócsigát, ha a felnőttek beszélgetnek! Az ember a saját politikai elképzelését sem érti ebben a nagy ricsajban... Kedves hallgatóim, sajnos, műsorunk végéhez értünk... Utolsó hírünk Kongóból érkezett... Hallgassák meg nyugodtan... Remélem, nem nagyon idegesítették fel magukat... Híreket legközelebb éjfélkor mondunk a Kossuth adón...

(Gong)

Híreinket hallották, kedves hallgatóink. A műsort szerkesztette: Kovács G. János. A jelentéseket írta: Reuter, TASZSZ, Tanjug és az Associated Press. **Mikes György**

Jucika kötött ruhája

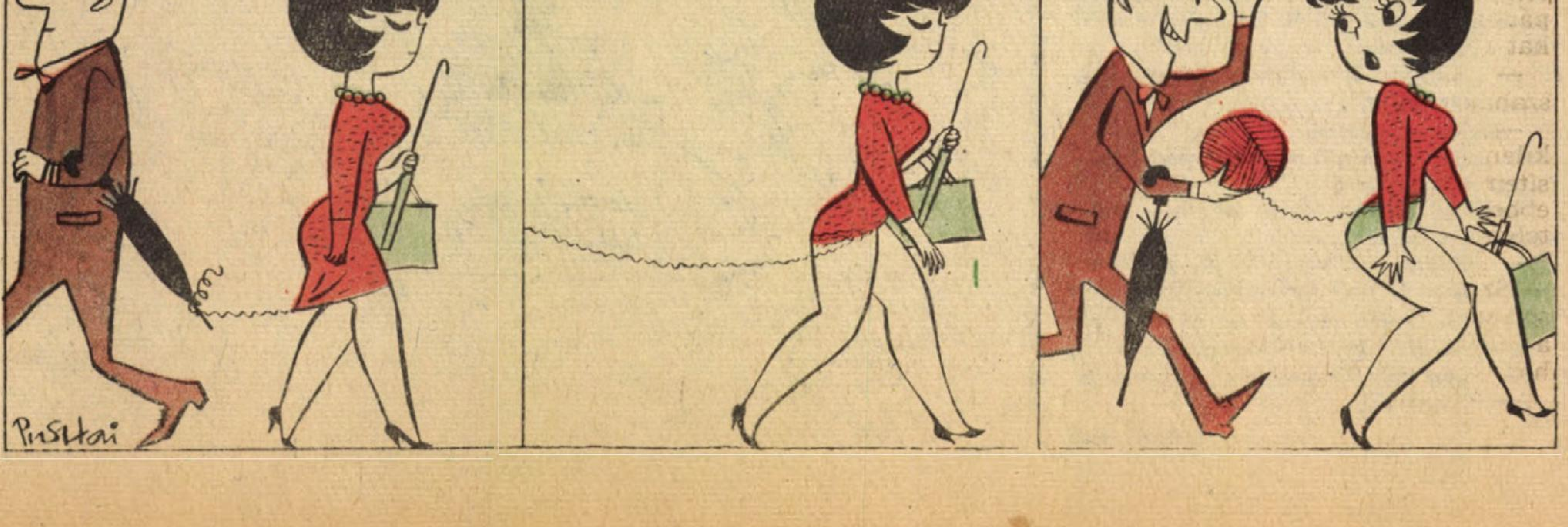

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

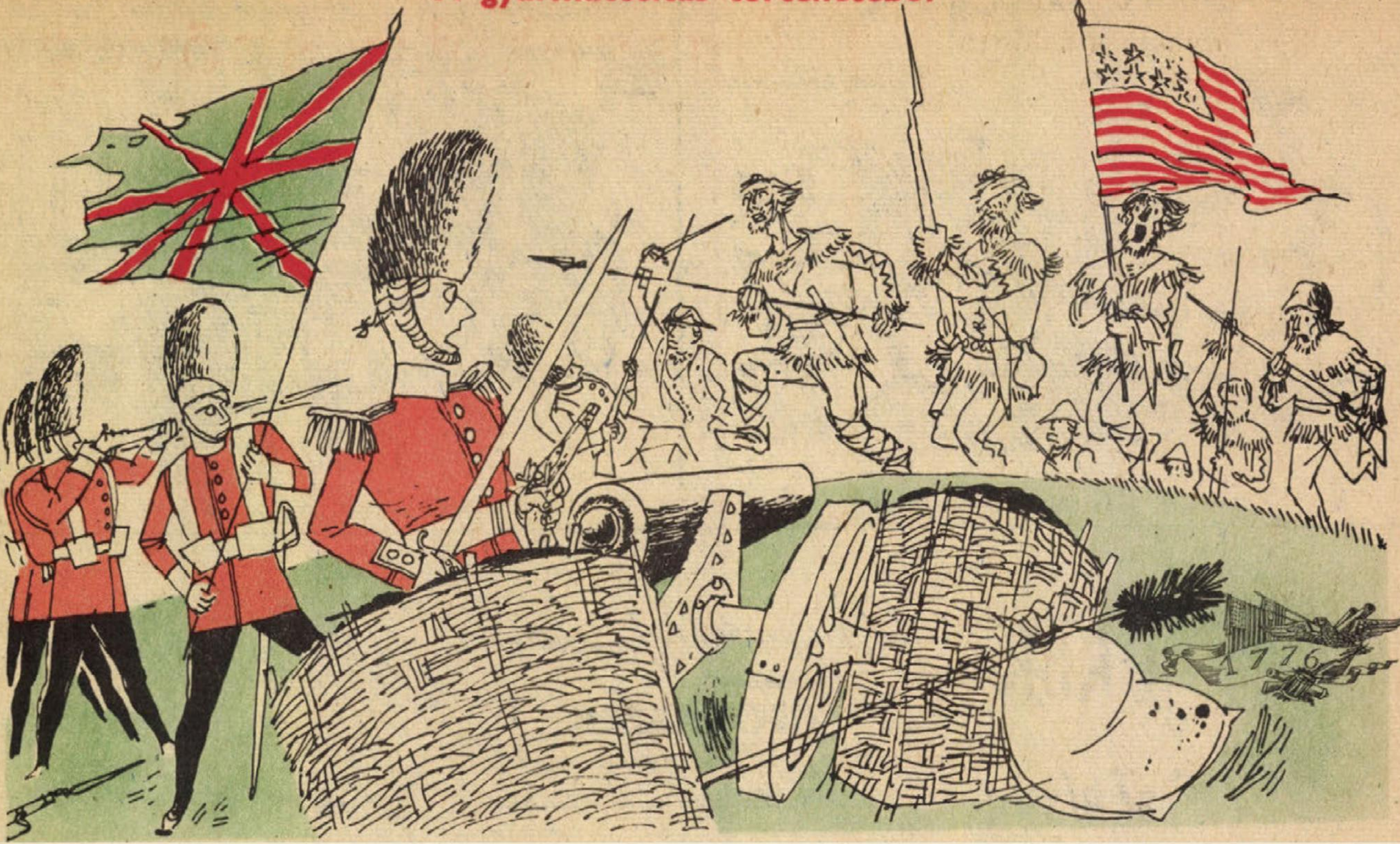

– Hogy verekednek a függetlenségükért, pedig eljön az idő, amikor majd mi tanulhatunk tőlük elnyomást!

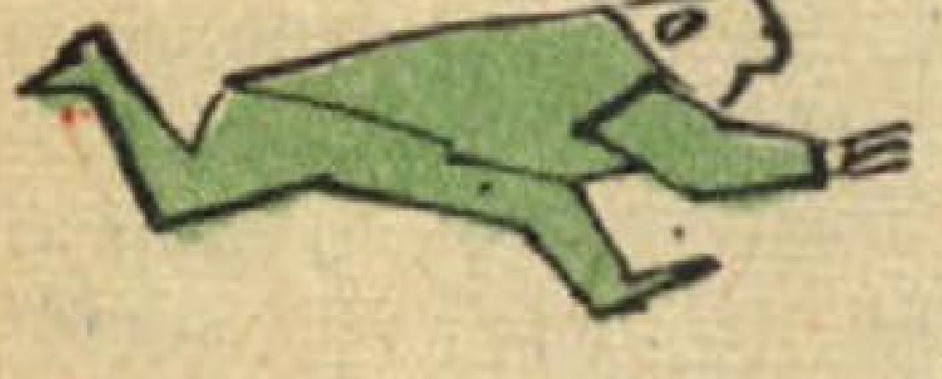

PÉNZ

A nemrég megnyílt „Emke” étteremben üldögéltem. Élveztem az új vendéglátóipari létesítmény minden örömét. A szolgálatkész, barátságos pincér monumentális méretű bécsi szeletet rakott elém. Késem alatt engedelmesen ropogott a prézli, a vastag karajból szép romboidot vágtam ki, és épp a számhoz emeltem, amikor Árpád rám reccsent:

— Adj egy falatot, mert éhen pusztulok! — és könnyedén kivéve a kést-villát kezemből, jóízűen falatozni kezdett.

— Mi van veled, öreg fiú? — kérdeztem, és szomorúan figyeltem, milyen lázas gyorsasággal fogy a bécsi szeletem.

— Tönkremegyek ebben a hajszában. Agyondolgozom magam.

— De hisz úgy tudom, hogy a gyár, ahol dolgozol, bevezette a határás munkaidőt.

— Mit érek vele? Eddig reggel hattól kettőig dolgoztam, most tizenkettőkor végzek a gyárban.

— De hiszen két teljes órát nyertél!

— Mit érek vele? Tizenkettőtől kettőig elszegődtem egy maszek kerékpár-műszerészhez, ahol belső gumikat ragasztok.

— Jó, de akkor délután kettőtől szabad vagy.

— Szó sincs róla. Délután kettőtől kilencig a Liliom moziban helyettesítem jegyszedő ismerősömet, aki ebben az időben fát aprít egy fűrésztelepen.

— Nem értelek — néztem Árpádra. — Szépen berendezett főbérleti lakásod van. A gyárban jó fizetést kapsz, a feleséged is elég szépen keres. Miért hát ez az ostoba hajsza a pénz után?

— Tegyük fel, hogy sétálok a Belvárosban és megtetszik a kirakatban egy elektromos hajbodorító, vagy egy aranyozott norvég halbontó-kés. Ne okozzon nekem problémát, ha meg akarom vásárolni.

— Ilyen badarságokért töröd magad? Képzelem, milyen fáradt vagy, amikor este kilenckor hazamégy a moziból. Ilyenkor már bizonyára jólesik a megérdemelt pihenés.

— Dehogy esik. Este kilenctől tízig kidobó ember vagyok a 44 176-os számú italboltban. Záróra előtt egy órával nagy szükség van rám.

— De este tízkor már végre ágyba kerülsz?

— Egy nyavalyát — felelte tömören. — Este tíztől éjjeli őr vagyok egy Timsó utcai fatelepen.

— De hát mikor pihensz, az ég szerelmére? — néztem döbbenten Árpádra.

— Reggel ötkor végzek a fatelepen. Akkor hazamegyek, és alszom fél hatig.

— Ez bizony rádfér — mondtam együttérzően.

— Várjál. Öt és fél hat között álmomban egy kisipari szövetkezetben dolgozom, mint anyagbeszerző. Nem fizetnek túl jól, de hát minden percet ki kell használni. Kell a pénz! — ismételte fanatikusan, majd felállt: — Köszönöm az ebédet. Bár a hús egy kicsit rágós volt — panaszolta, és fejébe nyomta a kalapját: — Ne haragudjál, sietnem kell.

— Hová szaladsz? — kérdeztem aggódva.

— Délután kettőtől negyed háromig egy cinkotai üzemben takarítónői állást vállaltam — felelte, és elrohant pénzt keresni.

Galambos Szilveszter

Gyűjtsük a vadgesztenyét!

Toncz Tibor rajza

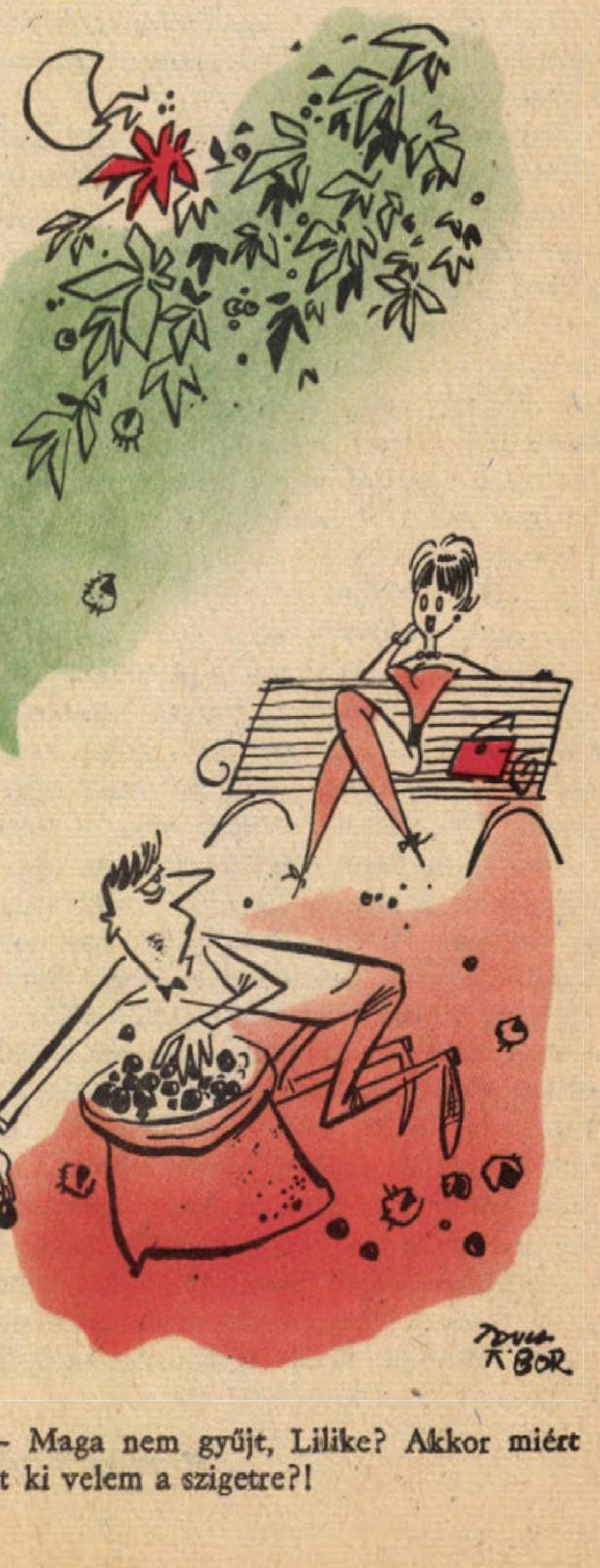

– Maga nem gyűjt, Lilike? Akkor miért jött ki velem a szigetre?!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

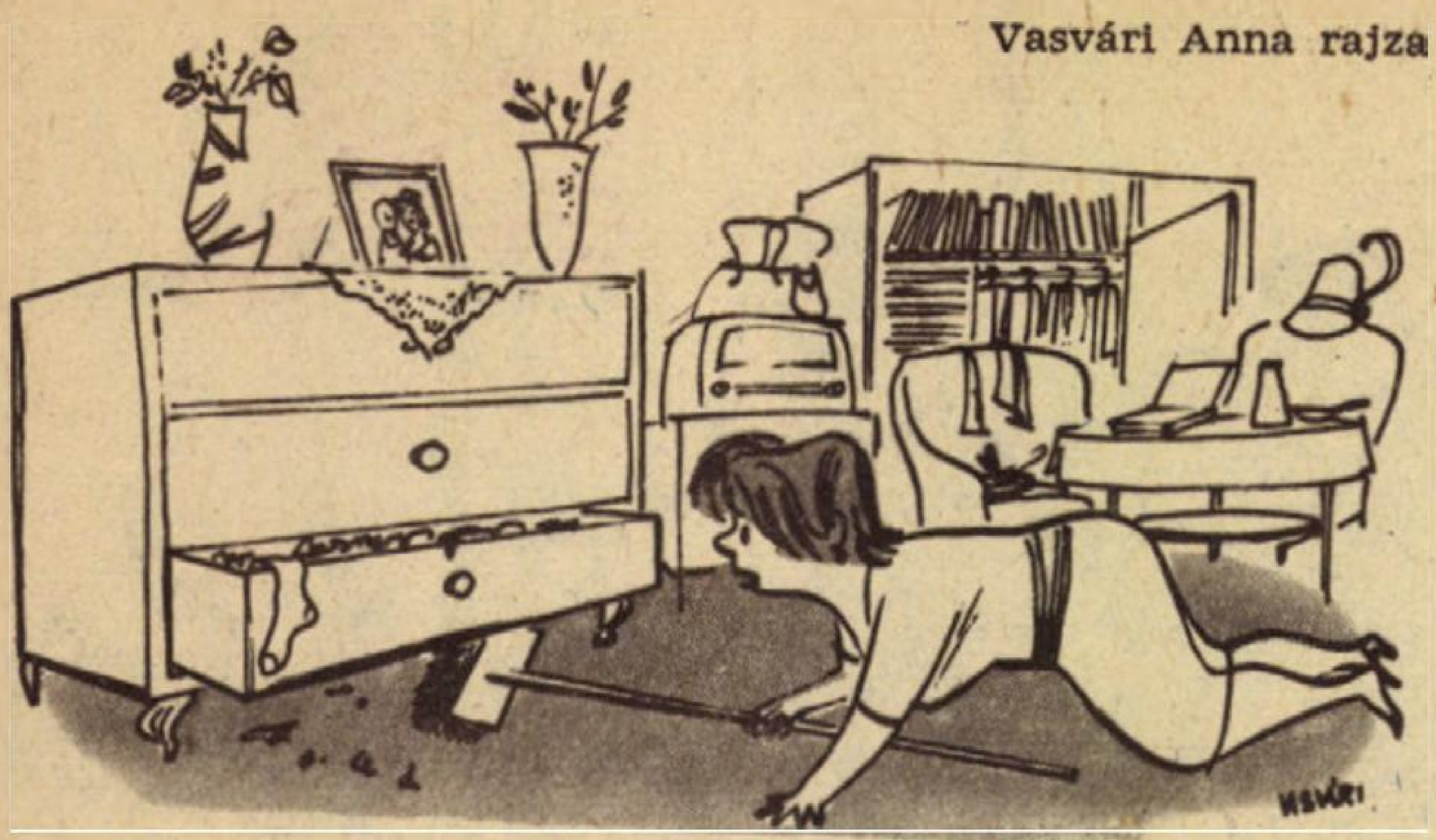

– Istenkém, hova tettem a kontyomat? . . .

Delizsánsz járt a bélyeg-kiállítás idején

Gerő Sándor rajza

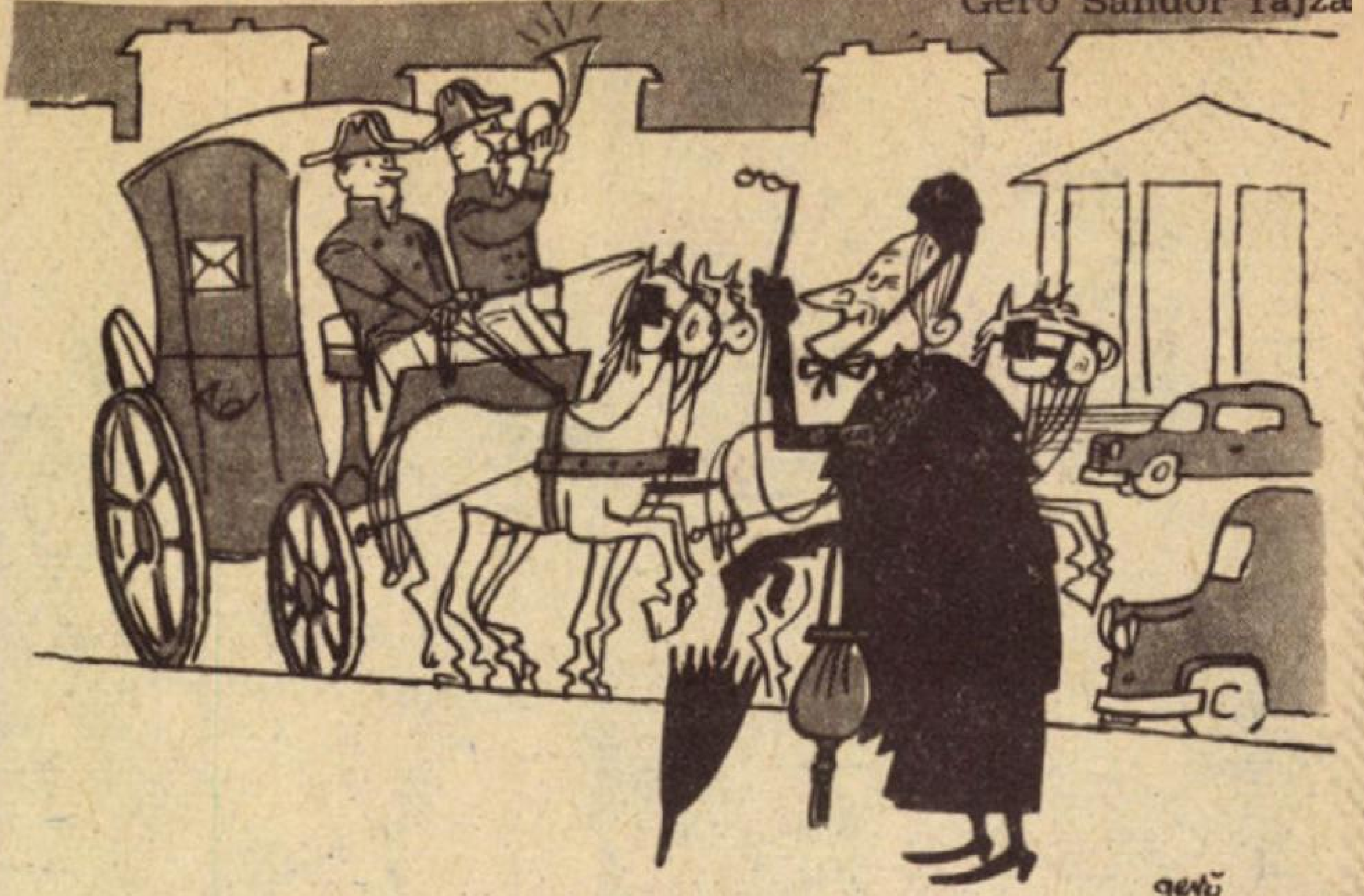

– Van levelem, kedveskéim?

ÖRÖK fiatalság

Igen, kedves olvasó, hosszú és fáradságos munkával rájöttem az örök ifjúság titkára. Nem, nem görebek fölé görnyedtem évhosszat, nem találtam fel valami csodaszérumot, egészen egyszerűen nyomára bukkantam a nagy titoknak. Mivel önzetlen vagyok, felfedezésemet ezúton teszem közkinccsé.

Valamelyik este bevetődtem egy kultúrhelyiségbe, ahol — mint a bejáratnál felállított tábla is hirdette — ifjú költők szavalnak verseikből. Beléptemkor a műsorközlő éppen a következő szavalót méltatta, és mint ifjú és tehetséges költőt mutatta be a hallgatóságnak. Pár pillanat múlva egy őszbecsavarodott hajú, koros férfi lépett a színre, ruganyos léptekkel a mikrofon elé járult, és érces hangon szavalni kezdett.

Hogy tehetséges volt, ahhoz kétség nem fért. „Madártej” című verskötetét még szakmánkívüli, nem költő emberek is elolvasták. De hogy ifjú volna? És ekkor elgondolkoztam. Furcsa mesterség költőnek lenni. Most túl azon, hogy mennyi vergődést, örömöt, vesződséget jelent, úgy látszik, konzerválja a kort, hiszen ez a derék javakorabeli úr, mint ifjú lépett a színre. És ebben van valami igazság is. Ha tizennyolc éves egy költő, az csak természetes, hogy fiatal. Még egy harminc éves is tejfölösszájúnak számít ebben a szakmában, hiszen a költő tehetsége sokszor évei gyarapodásával érik, akár a jó boré vagy hegedűé. És lám, ez az ötvenötév körüli költő is ifjonc, kófic, fityfiritty. A Nagy Költő pedig immár kilencven esztendős, és szellemi frisseségének bizonyítékaként most jelent meg új kötete „Mamuba sült pogácsa” címmel. Tehát az ifjúság, az örök fiatalság titka: költőnek menni!

Tardos Péter

Ludas Matyi színpada

CSODASZER

(Szín: A 19-es autóbusz peronja.)

Fehér: Á, Dőri kartárs, de régen találkoztunk!

Dőri: Ritkán járok errefelé, mióta áthelyeztek a Darabárugyárba üzemi pszichológusnak . . .

Fehér: Az nagyon szép beosztás, önnek való . . . Mit visz ebben a kis üvegfiolában?

Dőri (büszkén): Kísérleteim eredményét! A Dőri-vakcinát! Éppen a Találmányi Hivatalba megyek, szabadalmaztatni . . .

Fehér: Ejha! És mi ez a vakcina? Milyen bajtól óvja meg a dolgozókat?

Dőri: A bírálat következményeitől.

Fehér (lelkesen): Csodaszer!

Dőri: Az. Régebben a Darabárugyárban is mindenféle bajok származtak abból, ha valaki megbírálta kollégáit vagy pláne, teszem azt, a vállalat vezetőségét . . . Mióta a Dőri-féle vakcinával beoltottuk a Darabárugyár összes dolgozóit, így a vezetőket is, senkit semmiféle baj nem ért még bírálatból kifolyólag . . .

Fehér: Tessék mondani, milyen módon hat ez az izé? . . .

Dőri: A Dőri-féle vakcina tulajdonképpen egy speciális nyugtatószer. A beoltott vezető nem vörösödik ki a feléje szálló bírálat hallatára, nem sápad el, nem zöldül meg, egyszóval nem fortyog benne indulat, nem töri fejét a bosszúállás módozatain, hanem ellenállhatatlan ingert érez, hogy a hallottakból levonja a helyes következtetést . . .

Fehér: Bámulatos! Hiszen ezt az egész országban be kell vezetni!

Dőri: Én is így vélem . . . Bár egy szépséghibája van a csodaszeremnek . . .

Fehér: Mit számít egy kis szépséghiba . . . Vagy még nem száz százalékosan biztos a hatás?

Dőri: Dehogynem. Mondtam, hogy amióta a Darabárugyár összes dolgozóit beoltottuk, senkit semmiféle baj nem ért még bírálatból kifolyólag . . .

Fehér: Hát akkor? Mi a nyugtató vakcina szépséghibája?

Dőri: Az, hogy az oltás óta a Darabárugyárban nem hangzott el egyetlen bírálat sem . . .

Dunai Ferenc

Nincs új a nap alatt

Ez a sokszor beigazolódott bölcsesség jut eszembe, amikor a kétszáz évvel ezelőtt meghalt Mikes Kelemennel társalkodom, leveleit olvasgatom. Megtudom tőle például, hogy Egyiptomban már az ő idejében kiválóan működő keltetőgépek voltak, amelyekből ezernyi csirke (zágoni tájszóval *pislen)* került napvilágra. Sőt az is kiderül, hogy az akkori ember is kissé kétkedve fogadta először az ilyen „mű” dolgokat. Íme:

> **„Hát az írtam-é meg valaha kednek, hogy Egyiptumban egynehány ezer tojást tesznek egy meleg kemencében, és húsz nap múlva annyi ezer pislent húznak ki belőle. De azt tartják, hogy azért a tyúkhús ott nem olyan jó.”**

Valljuk be, mi már szinte semmi különbséget nem érzünk a „műcsirke” és a „természetes csirke” között. Sőt! Olyanok is alig vannak már, akik a „műcsikó”-t alábbvalónak tartanák a hagyományos módon előállított csikónál. (A kancák véleményét nem ismerjük!)

De maradjunk Mikesnél, mert a keltető instrumentumok terén más csemegével is szolgál:

> **„A selyemeresztő bogárnak a tojása igen-igen apró, hogy alig látja az ember, és amikor tojik, egy papirosra teszik, a papiroson hagyván egynehány száz tojását, az odaszárad, és azt jó helyre elteszik tavaszig. Azért vegyük elé azt a papirost, és adjuk oda valamelyik kövér leánynak, aki aztot kebeliben tévén, a melegtől egy kevés idő múlva ott életre kapnak.”**

Ennek a sajátos módszernek a részleteiről, eredményeiről, fejlődéséről nagyon keveset tudunk. Lehet, hogy csak a fantázia szüleménye, csak költött dolog ez a furcsa *költési* história. Legalábbis selyembogárilag értve. Mert különben ősidők óta ismeretes Éva lányainak (mondjuk csak így sommásan) a költészetre gyakorolt hatása. Persze, nemcsak a kövéreké!

T—R.

Karikatúrák az Eulen Spiegel-ből

Nyugatnémet politikus

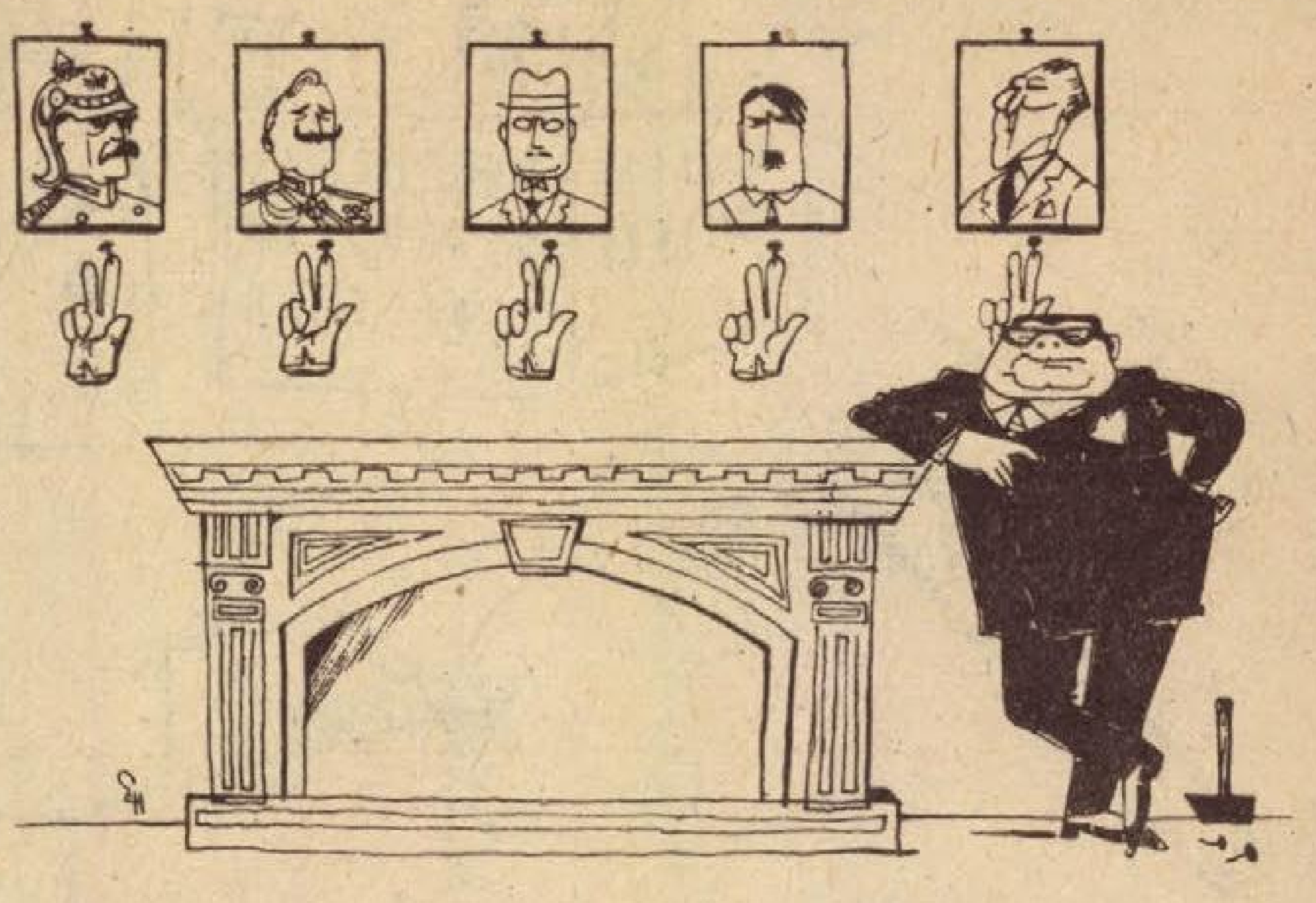

– Mindennél fontosabb az elvhűség. Elvhűség nélkül nincs politikai karrier!

Egy kis tévedés

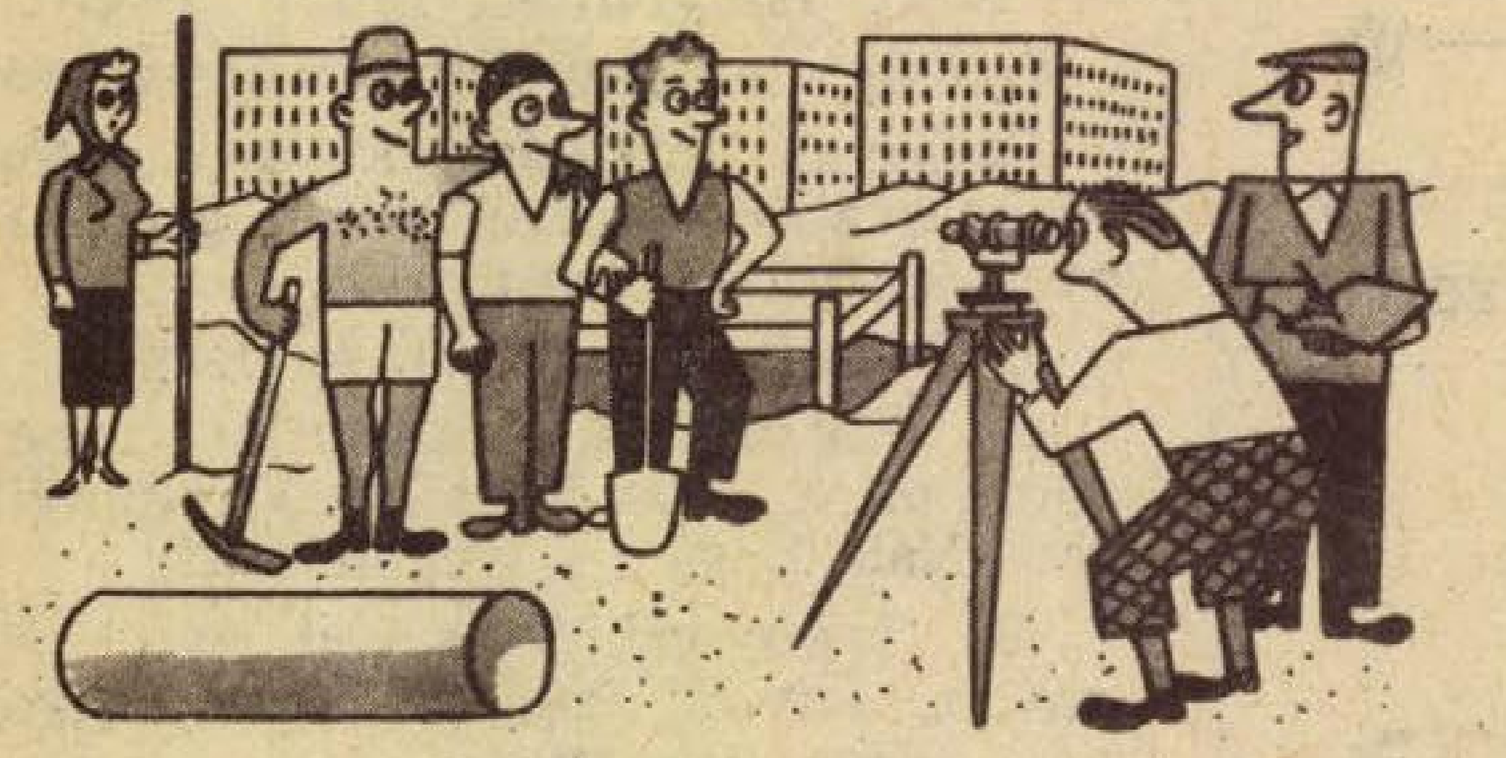

– Halló, szakik! Itt mérések vannak, nem fényképezés . . .

A kíváncsi

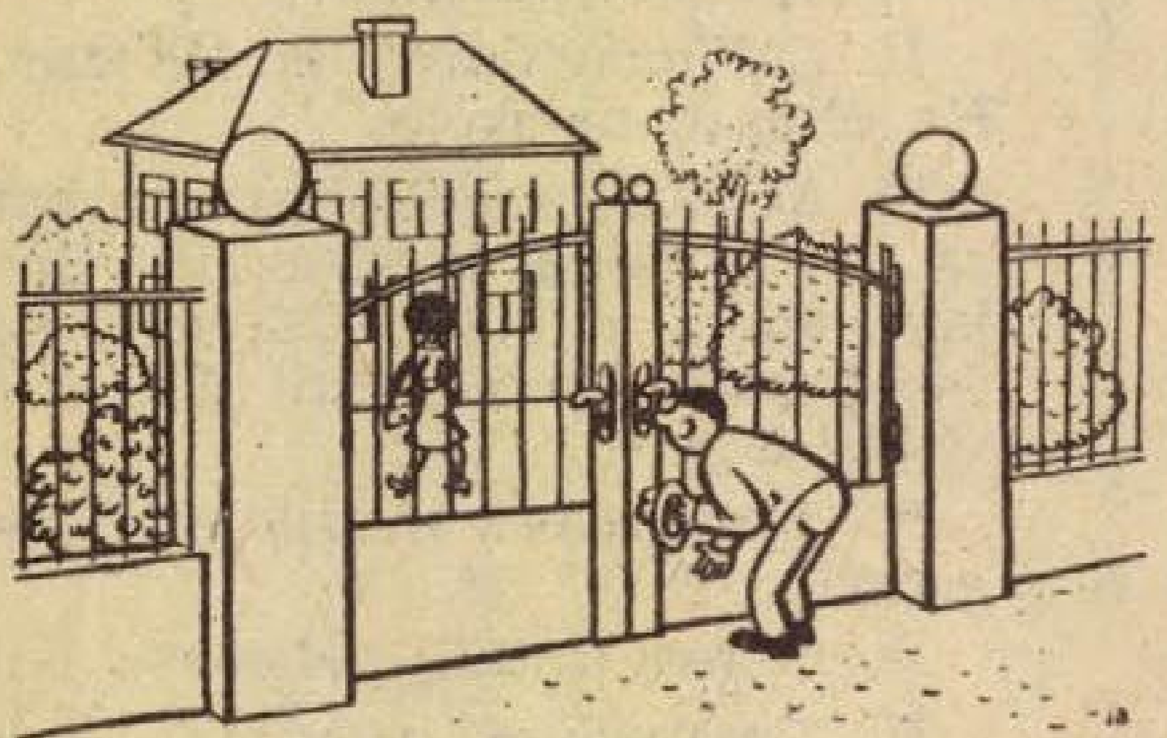

A gyárban

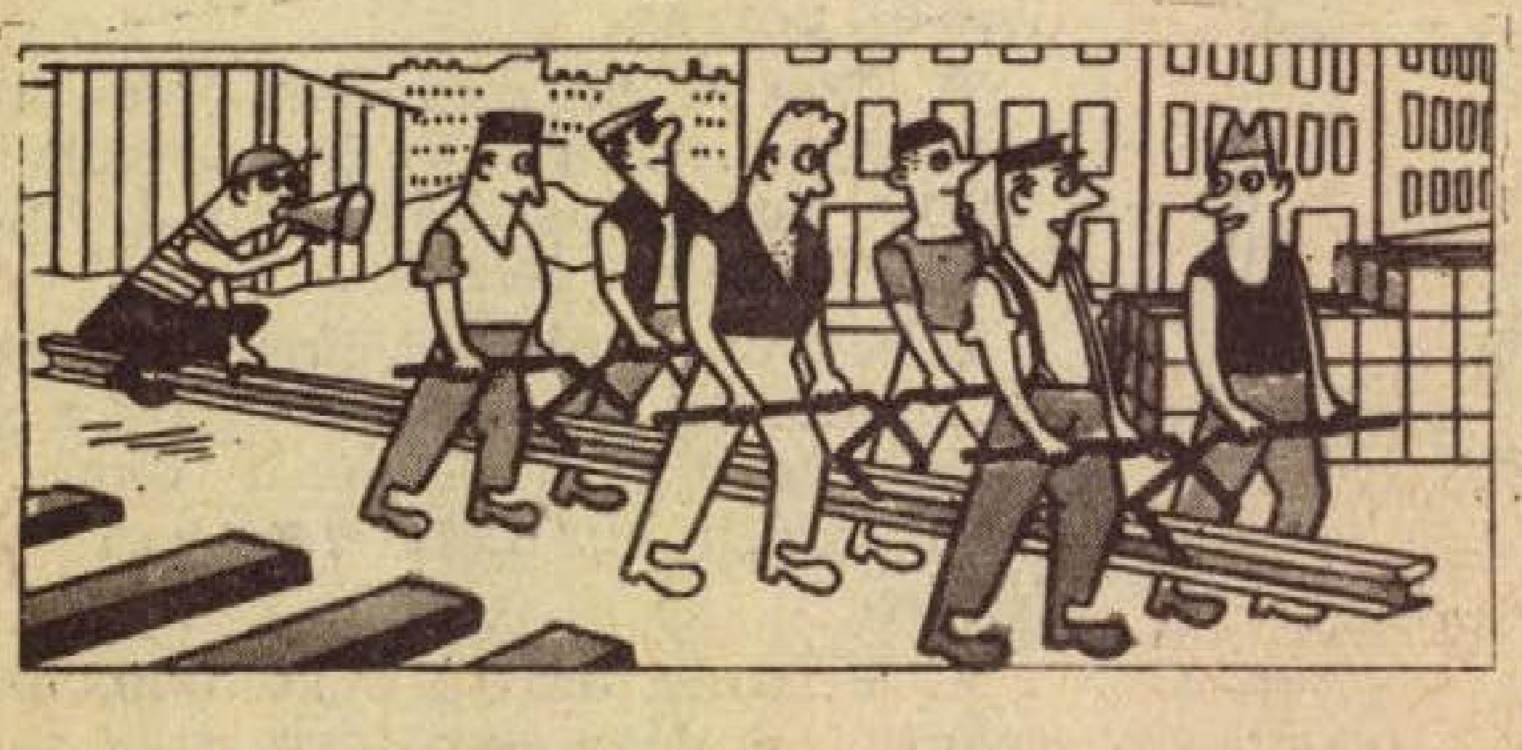

– Max a kormányosunk az evezős-csapatban . . .

Hivatásos lottójátékos

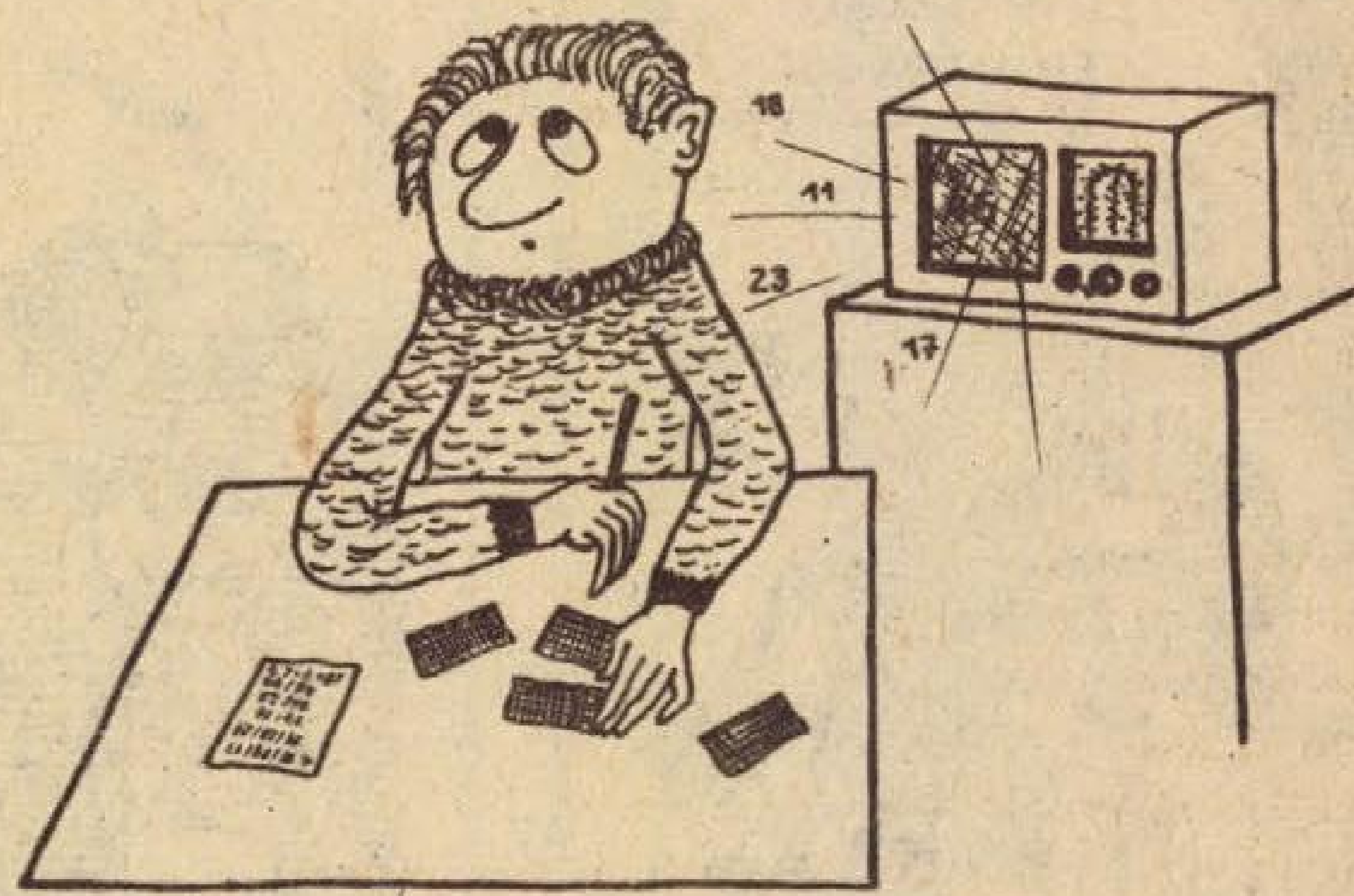

– Ismét nem találtam el a számokat. Úgy látszik, mégis más munka után kell néznem . . .

Büszkeség

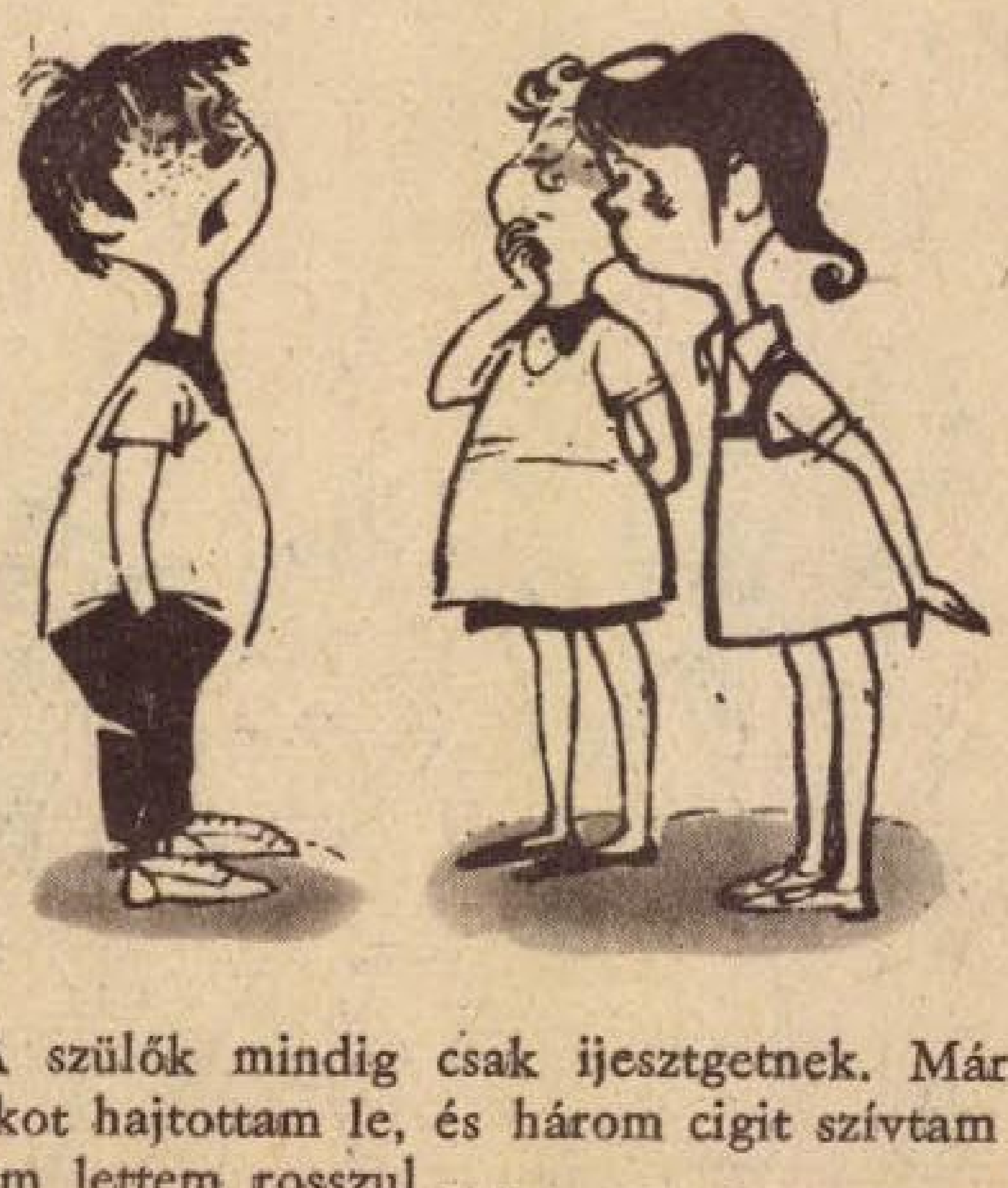

– A szülők mindig csak ijesztgetnek. Már két konyakot hajtottam le, és három cigit szívtam el – mégsem lettem rosszul . . .

A későnjövő

Hegedűs István rajza

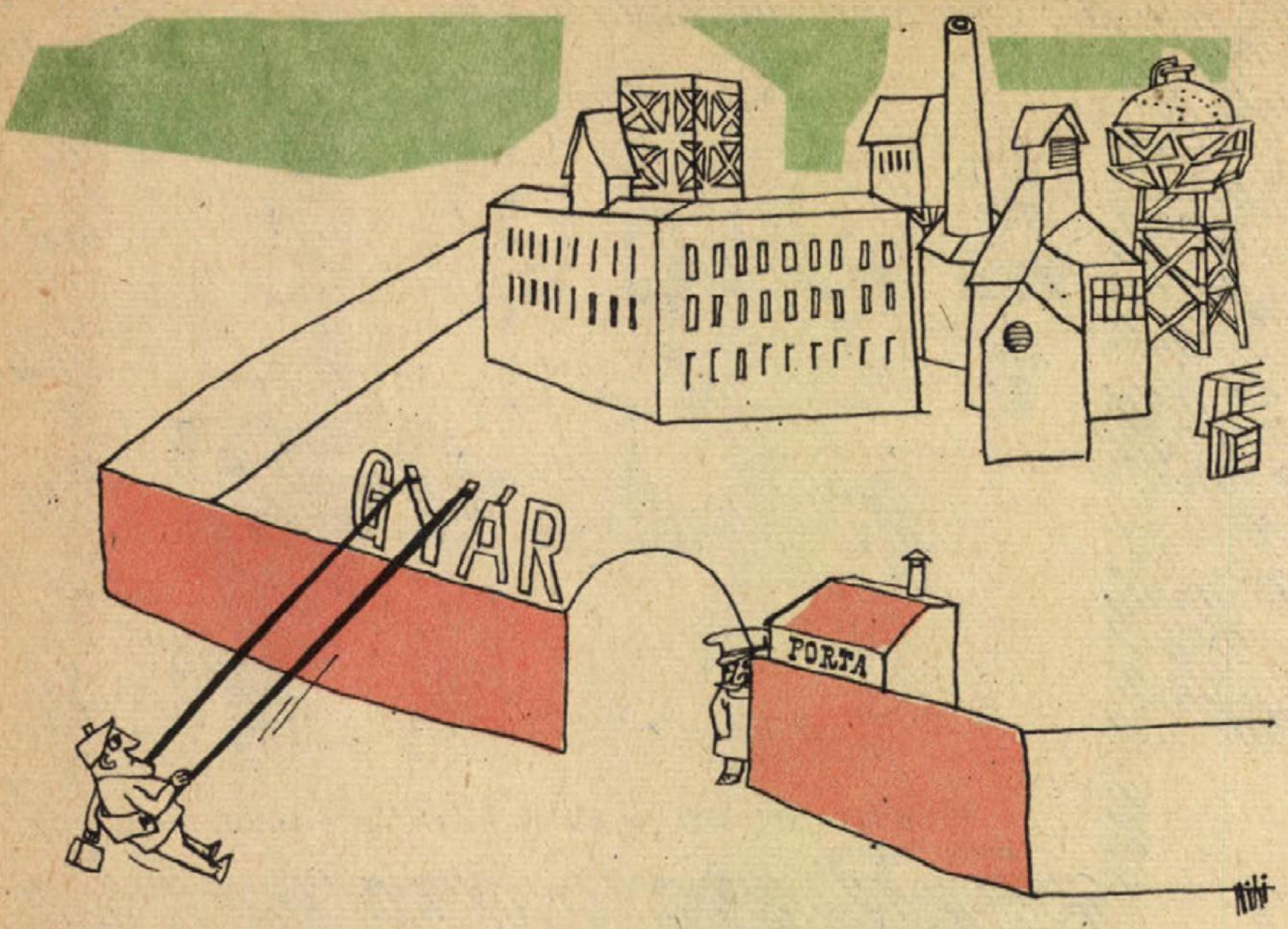

Balesetvédelem

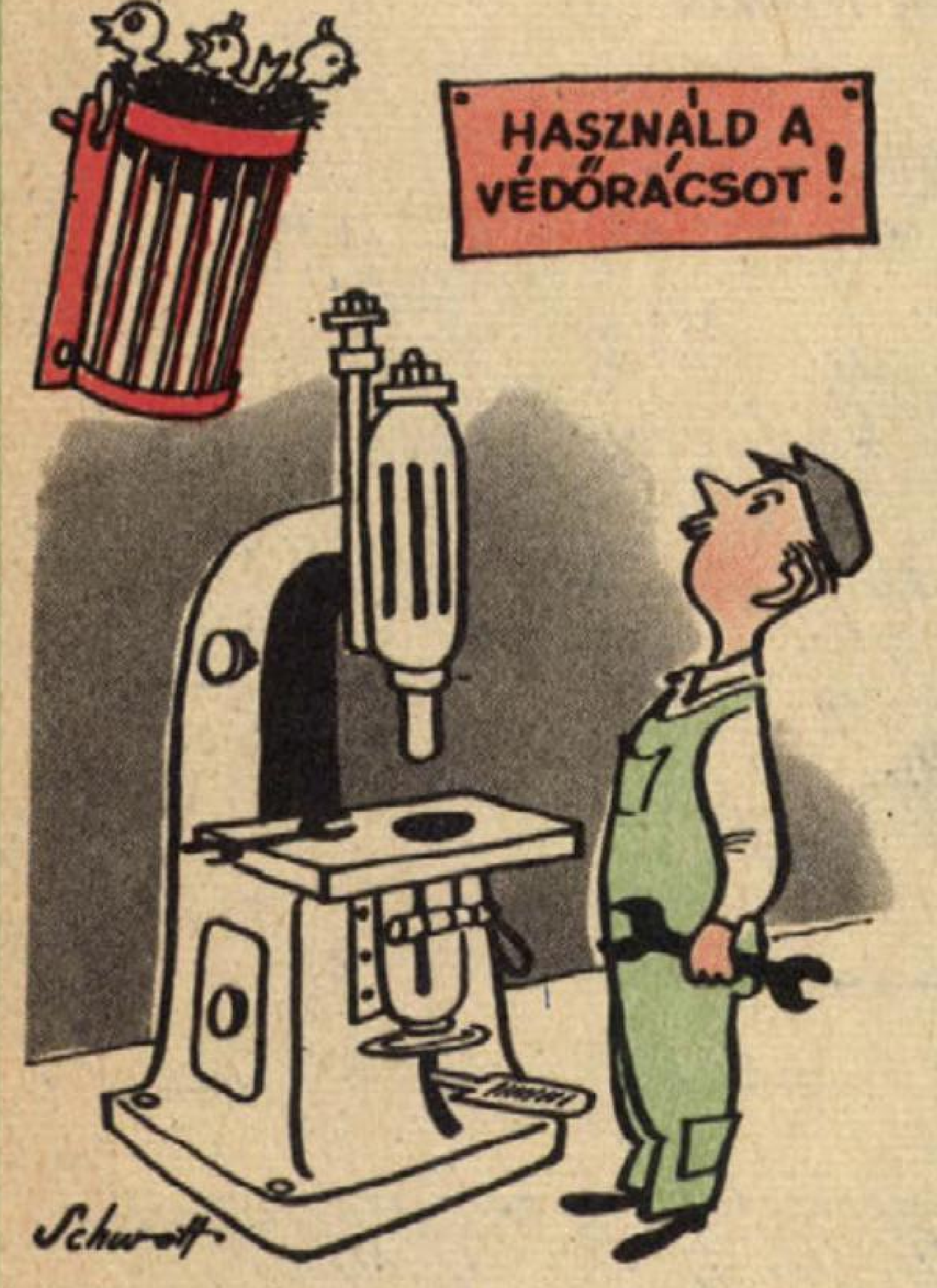

Országos szántóversenyt rendeztek

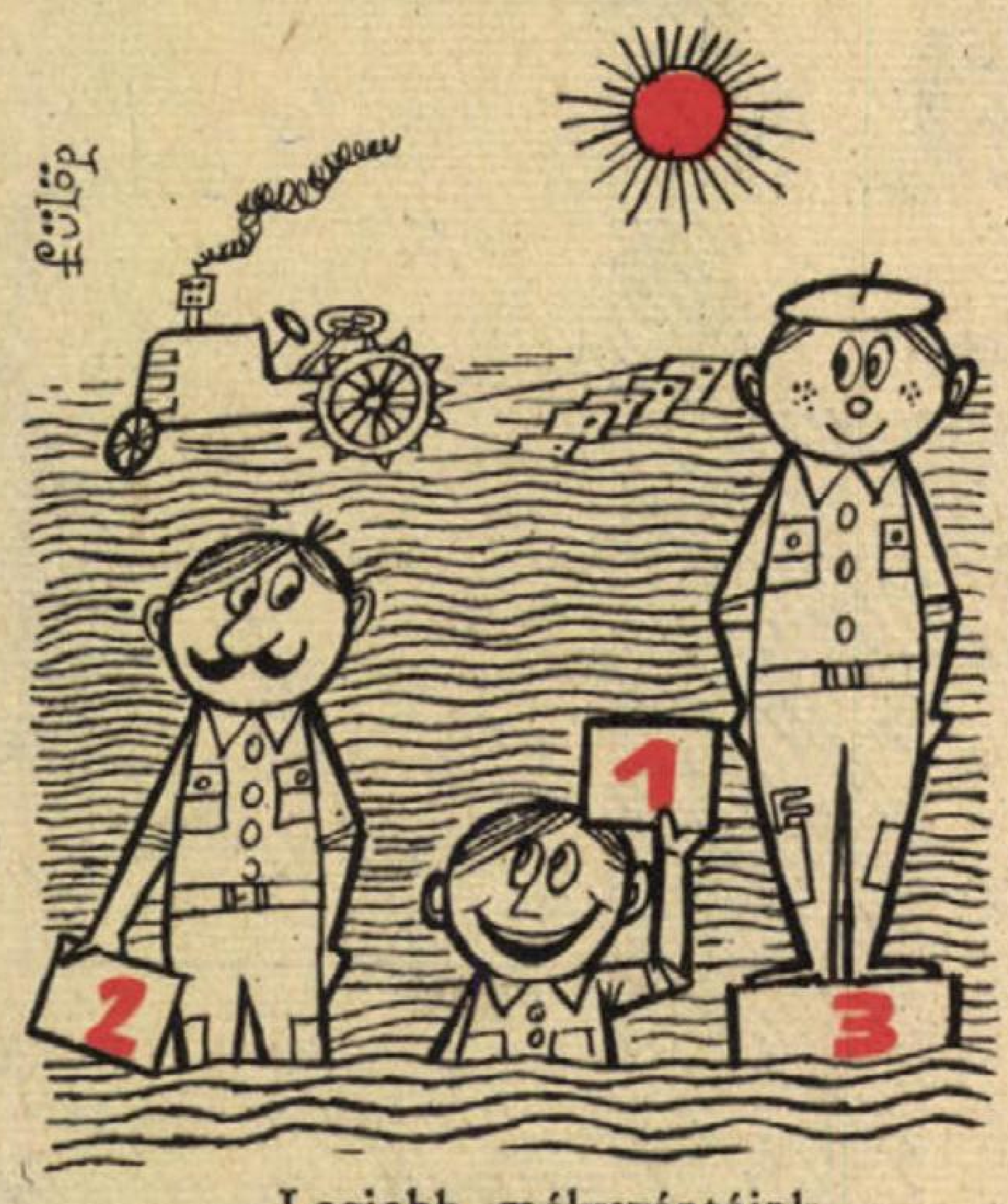

Legjobb mélyszántóink
a győzelmi emelvényen

GICCS

Réber László rajza

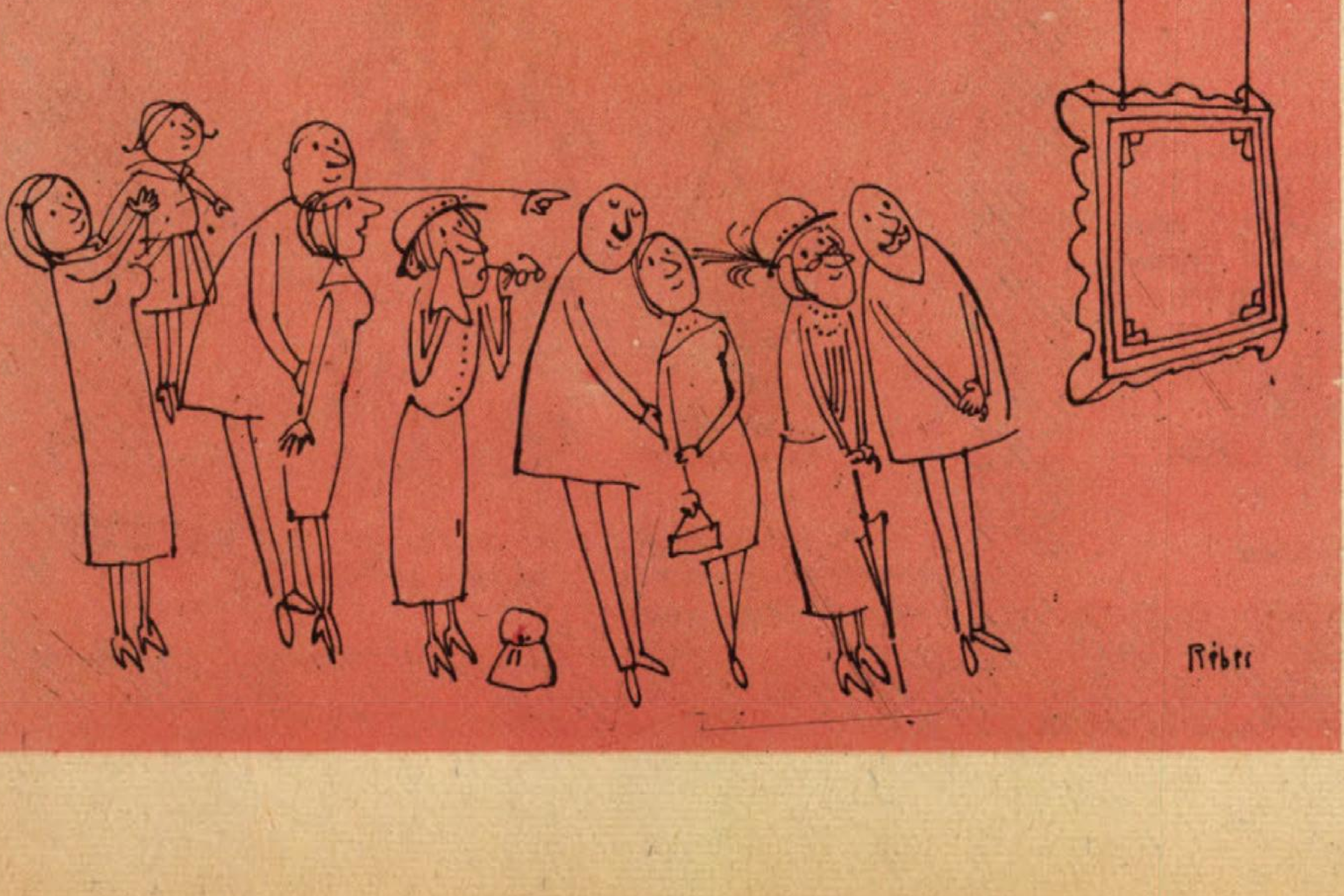

a hízelgés kisszótára

Mikor általában a világnyelvek elterjedéséről beszélünk, érthetetlen módon megfeledkezünk a hízelgés nagy múltú, ősi és sajátos nyelvéről. Igazságtalanok vagyunk. Mert teszem azt, míg pattogó vezényszavakat kurjongatni, állítólag legjobban németül, szerelmi dalokat énekelni legszebben olaszul, káromkodni pedig legválasztékosabban magyarul lehet, addig hízelegni a világ valamennyi nyelvén egyformán lehet. Mindezeket előrebocsátva, bemutatunk néhány példát a hízelgés kis szótárából:

A. Asszonyom, ön napról napra fiatalabb! = Asszonyom, ön napról napra vénebb.

B. Bánt, hogy miért nincs neked. = Bánt, hogy miért nincs nekem...

C. Cúgja az van neki! = Részeges.

D. Drága Józsikám, maga a világ leggyorsabb pincére. = Megspóroltam egy forint borravalót.

É. Érdekes arca van. = Ronda.

F. Fogadjunk, magácska nincs több, mint ... = Te jóisten, mennyit mondjak, hogy ne legyen sok?

G. Gyönyörű feleséged van, barátom, szívből irigyellek. = Vigyázat! Tényleg irigyli!

H. Hű de bájos a kisbaba! = Hű de bájos az anyuka!

J. Jég hátán is megél. = Erőszakos disznó!

K. Kedves házkezelő kartárs! Mi, gyenge nők tudjuk, hogy ön milyen lovagias, igazságos, energikus férfi. = Csöpög a plafon.

L. Lollobrigidára emlékeztet! = Ha elhiszi, nyertem.

M. Micsoda szédületes munkabírása van a főnök kartársnak! Bár nekem volna a fele. = Micsoda szédületes prémiumod van! Bár nekem volna a fele.

N. Nem azért mondom ... = De azért!

Ö. Önnek tettük félre. = Selejt.

P. Pompás a ruhája, Mancika. Legszívesebben mindig ezt látnám magán. = Mit érdekel a ruhája? Legszívesebben semmit se látnék magán.

R. Roppant jó pofa maga, Pista! = Itt az ideje, hogy férjhez menjek.

S. Sose fogom elfelejteni ... = Szívesség potyán.

T. Töltött káposztában ilyet még nem produkáltak. = Szó szerint értendő, csak más hangsúllyal, mert ilyet aztán nem!...

U. Ugyan, intézd el, öregem, neked ez semmiség. = Vidd a bőröd a vásárra, törd ki a nyakad, bukj le, csak intézd el, mert nekem ez a lényeg.

V. Viszont, ami a szívemen, az a számon. = Úgy sem fogsz róla röntgen-felvételt csinálni.

ZS. Zseniális elképzelés! = Hülyeség.

Fülöp György

Bonni helyzetkép

Gerő Sándor rajza

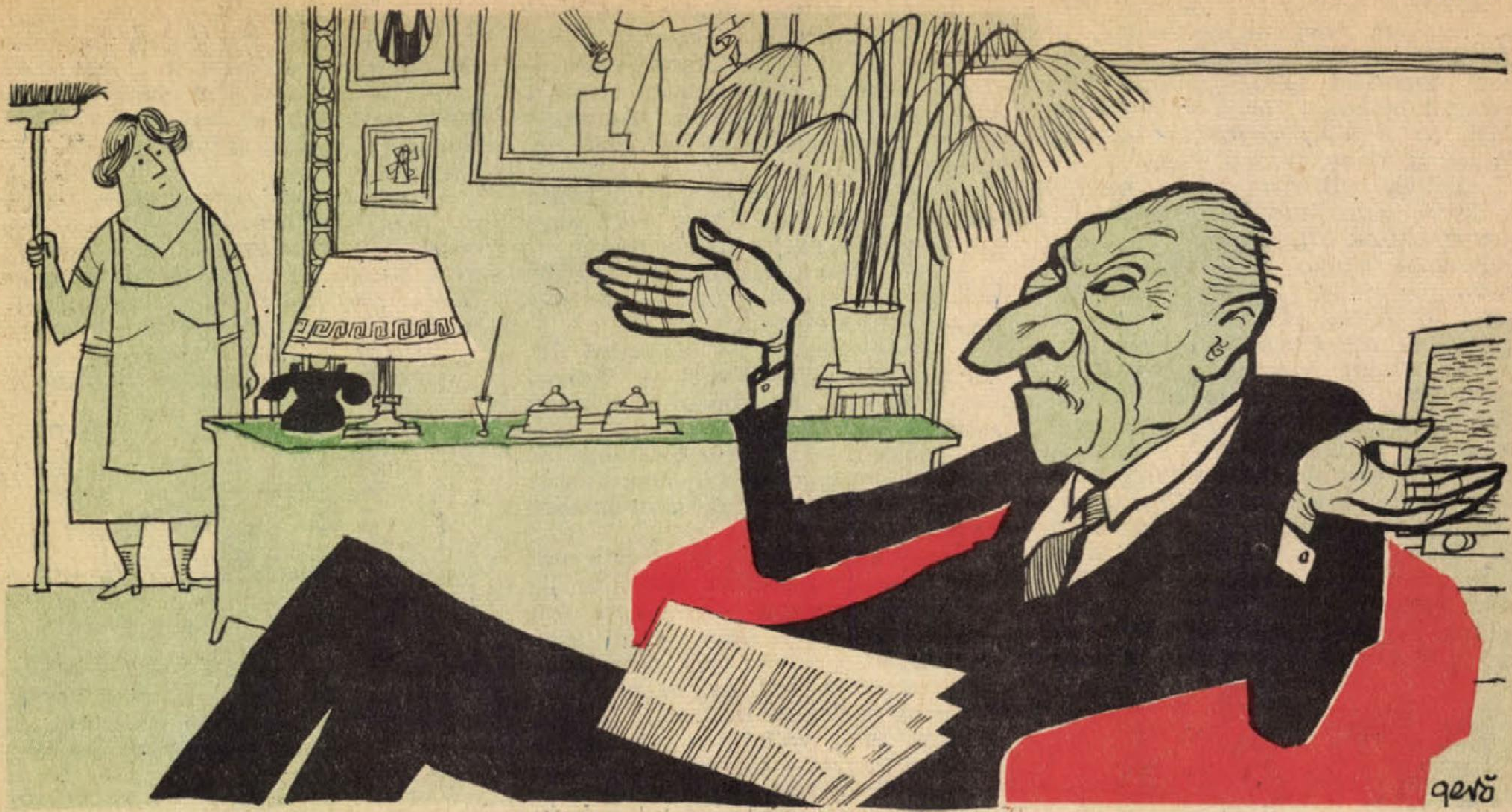

Adenauer: Mondja, Frau Schmidt, most mit csináljak?

WAGNER NÉNI

Wagner néni, aki nemrég múlt nyolcvankét esztendős, abban a házban lakik, ahol mi. Örökmozgó, tevékeny öregasszony, nem bír tétlen maradni. Szolgálatkész nénike, a ház üdvöskéje. Szívesen veszi át a munkába induló dolgozóktól a villanyszámla ellenértékét, vigyáz a szomszéd otthon hagyott gyerekére, megmelegíti egy másik szomszéd iskolából hazatérő kisfia részére az előre elkészített ebédet, az egész emeleten kinyitja a lakások ajtajait, ha a gázos a csöveket jön kifújni, végül meghatalmazása van a lakóktól, hogy pénzt vegyen át a postástól. Egyszóval nélkülözhetetlen őrangyala a háznak.

Mindig mosolyog, mindenkihez van néhány kedves szava, és van még egy jó tulajdonsága: nem beszél a múltról. Sem arról, hogy „amikor ő fiatal volt”, sem a „régi jó időkről” — pedig olyan sok öregnek ez a két kedvenc témája.

Egyszer meg is mondtam neki, hogy erről a két dologról sohasem beszél.

Elmosolyodott:

— Minek? A szívem most is fiatal, a munkát is úgy bírom, mint régen. És a régi jó idők? Dehogy voltak jók! Kötényvarrónő voltam, filléreket kaptam egy-egy kötény elkészítéséért. Nyomorogtam...

Wagner néni tegnap megbetegedett. Jött az orvos, a fejét csóválta, és kijelentette, hogy ebben a korban már nem lehet tudni...

Este az egész ház bevonult beteglátogatásra Wagner nénihez. Vittek virágot, gyümölcsöt, tyúklevest, édességet.

Ma munkába menet megint felkeresték a lakók. Wagner néni sápadtan feküdt az ágyban, de mosolygott, és vigasztalta a látogatókat.

— Rövidesen rendbejövök.

Délelőtt felhívtam professzor barátomat:

— Nagy szívességre kérlek...

Elmondtam, hogy milyen nagy becsben tartja az egész ház Wagner nénit, azután előálltam kérésemmel:

— A körzeti orvos kitűnő ember, de te mégis orvostanár vagy. Nagy örömet szereznél nekem, ha időt szakítanál és felkeresnéd Wagner nénit.

Barátom megígérte, hogy ebéd után megnézi az öregasszonyt.

Félötkor, mielőtt hazamentem, feltárcsáztam a professzort.

— Na, milyennek találtad Wagner nénit? — kérdeztem egy kicsit szorongva.

— Nincs semmi baja!

— Mit állapítottál meg? Nem lázas?

— Honnan tudjam?

— De hiszen ott voltál!

— Persze hogy ott voltam. Csak éppen ő nem volt otthon. Moziba ment...

Palásti László

Az Úr hangja

Balázs Piri Balázs rajza

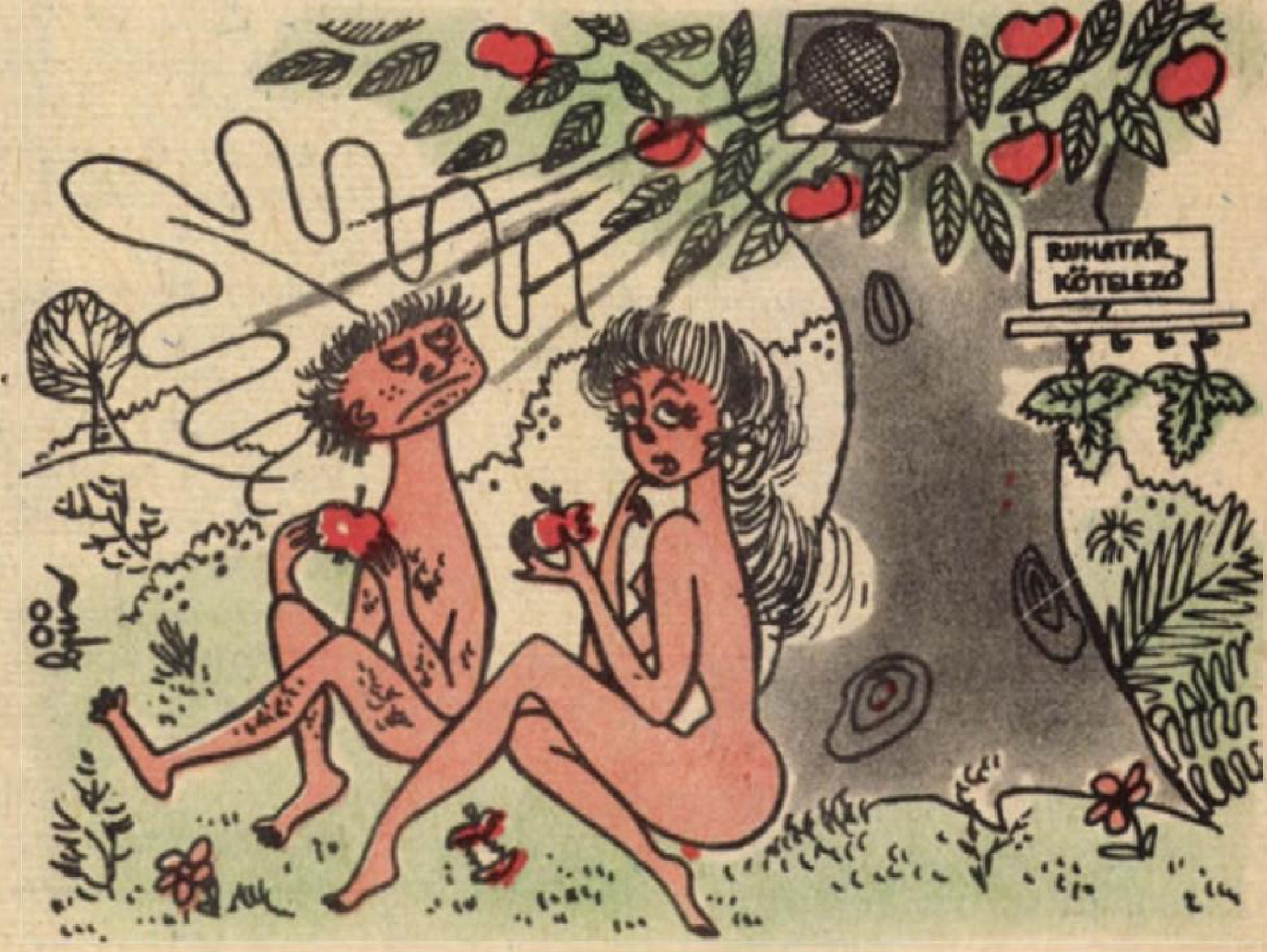

– Felkérjük a tizennyolc éven aluliakat, hagyják el a Paradicsomot!

Ősz...

Szegő Gizi rajza

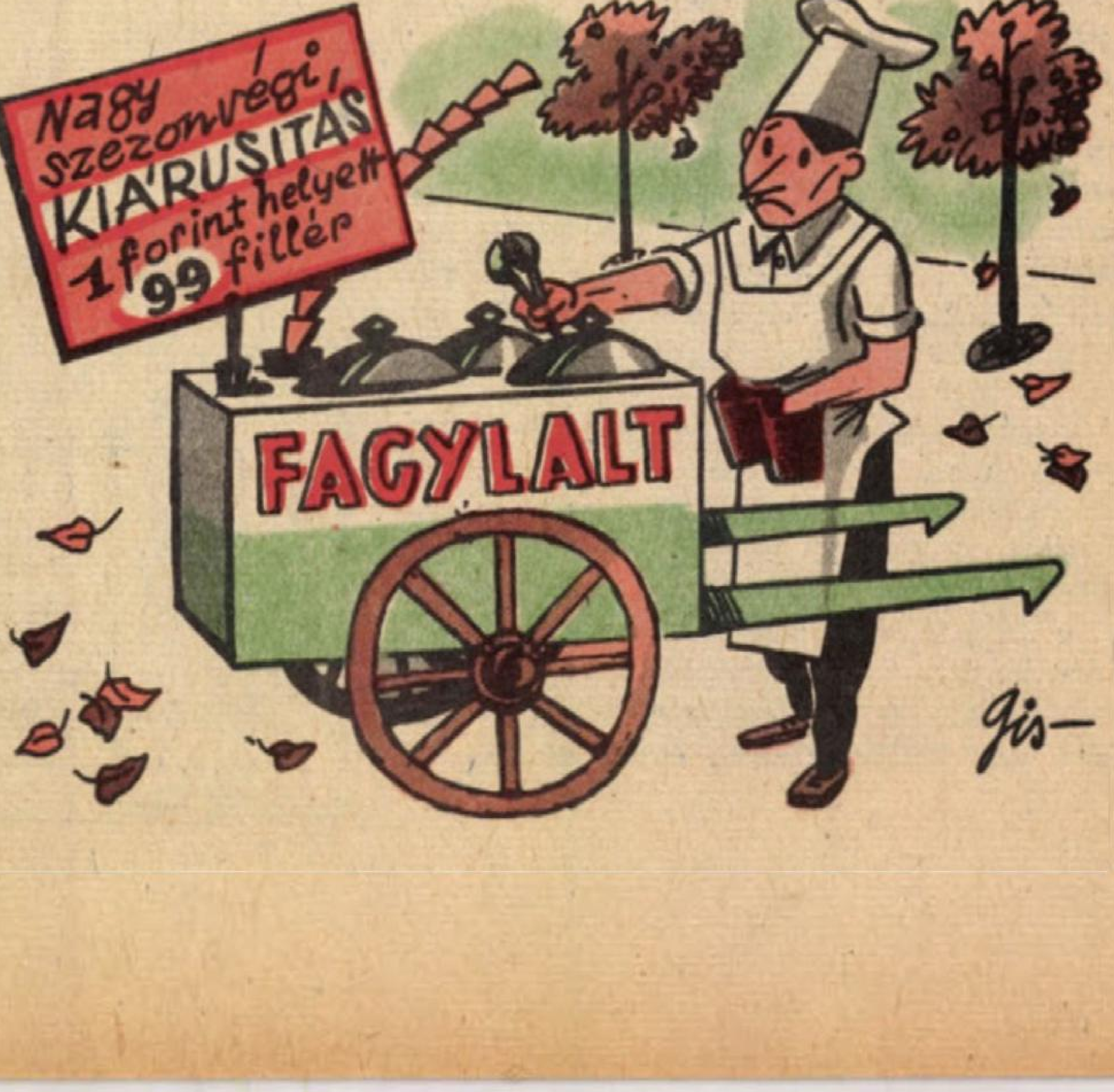

Stephen Leacock:

MELPOMENUS JONES TRAGÉDIÁJA

Némely ember — persze nem te vagy én, mert mi hallatlanul tudunk uralkodni magunkon —, hanem, mondom, némely ember igen nehéz feladatnak tartja a búcsúzkodást, ha vendégségben van valahol. Mikor a látogató érzi, hogy az illő távozás pillanata már nagyon is közel van, feláll, és minden átmenet nélkül azt mondja: „Nos, úgy gondolom, hogy...” — Mire a háziak: „Ó, máris mennie kell? Hiszen oly korán van még!” — s ebből szánalmas küzdelem keletkezik.

Úgy vélem, e téren a legszomorúbb eset, amit valaha csak hallottam, Melpomenus Jonesszal esett meg. Jones segédlelkész, rendkívül kedves fiatalember és mindössze huszonhárom éves volt. Túlságosan szerény volt ahhoz, hogy hazudjon, és túlságosan vallásos ahhoz, hogy faragatlannak tűnjék fel. Nos, történt egyszer, hogy nyári szabadságának legelső délutánján felkereste egyik ismerősét. Akkor még előtte állt a hat hét boldog semmittevés. Egy ideig társalgott, megivott két csésze teát, azután elszánta magát, és hirtelen ezt mondta:

— Nos, úgy gondolom, hogy...

— De a ház úrnője így válaszolt: — Ó, ne! Mr. Jones, hát nem tudna még egy kicsit maradni?

Jones mindig igazmondó volt. — Ó, hát... izé... persze, hogy tudok —, mondta.

— Akkor kérem, ne menjen.

Jones maradt. Megivott tizenegy csésze teát. Lassanként már esteledett. Akkor Jones újra felemelkedett.

— Nos, most már úgy gondolom, hogy valóban... — mondta bátortalanul.

— Igazán mennie kell? — kérdezte az asszony udvariasan. — Azt hittem, talán itt tud maradni vacsorára.

— Ami azt illeti, tudni tudnék — mondta Jones —, bár...

— Akkor, kérem, maradjon, biztos vagyok benne, hogy a férjem nagyon örül majd.

— Rendben van — mondta Jones erőtlenül —, maradok — és dugig teával, elkeseredetten visszaült a székére.

Hazajött a papa. Elköltötték a vacsorát. Az étkezés alatt Jones nem szólt egy kukkot se, egyre csak az járt a fejében, hogy fél kilenckor kereket old. A család pedig egész idő alatt találgatta, vajon Mr. Jones ostoba *és* mogorva-e vagy egyszerűen csak ostoba.

Vacsora után a mama magára vállalta, hogy „szóra bírja” Jonest, és fényképeket mutogatott neki. Elébe tálalta az egész családi múzeumot, többek között, hogy csak a legjelentősebbeket említsük —, a papa nagybácsikájának és hitvesének, a mama bátyjának és a báty kisfiának a képeit, egy rettenetesen érdekes képet: a papa nagybácsijának barátjáról bengáli uniformisban készült felvételt, egy állatian jól sikerült fotográfiát a papa nagyapja üzlettársának a kutyájáról és egy szerfelett csintalan képet a papáról, mint ördögről egy álarcosbálban.

Fél kilencig Jones hetvenegy képet tanulmányozott át. Még volt vagy hatvankilenc hátra. Ekkor felállt.

— Most már igazán jó éjszakát kell kívánnom — mondta mintegy mentegetőzésképpen.

— Jó éjszakát?! — kiáltottak fel kórusban a vendéglátók. — Ugyan, hisz még csak fél kilenc! Van talán valami dolga?

— Semmi — ismerte be Jones, és morgott valamit arról, hogy úgyis hat hétig marad, majd szánalmasan nevetett.

Éppen ekkor derült ki, hogy a család kedvenc gyermeke — az a kis ennivaló imposztor —, eldugta Mr. Jones kalapját; papa erre kijelentette, hogy most már aztán igazán maradnia kell, és meghívta pipázással egybekötött baráti beszélgetésre. Papa vállalta a pipázást, és Jonesra hagyta a csevegést — és Jones mégis maradt. Minden pillanatban elszánta magát, hogy na, most — de aztán mégsem volt rá képes. Papa ekkor már nagyon unta Jonest, idegesen izgett-mozgott, végül is tréfás iróniával azt mondta, legjobb lesz, ha Jones éjjelre ottmarad, tudnak adni neki valami fekvőhelyet. Jones félreértette a célzást, és könnyekkel a szemében, hálát rebegett a papának, papa pedig magában átkozódva kísérte Jonest a vendégszobába.

Másnap, reggeli után, papa hivatalba ment, és otthagyta a kisbabával játszadozó, megtört szívű Jonest. Jones idegei akkorára már teljesen ki voltak készülve. Egész nap el akart menni, de mintha meg lett volna babonázva, egyszerűen nem tudott elmenni. Mikor a papa este megjött, meglepve és bosszankodva tapasztalta, hogy Jones még mindig ott van. No, gondolta, majd kiugratom én a nyúlat a bokorból, s tréfásan megjegyezte, azt hiszi, fel kell számítania valamit a koszt-kvártélyért, hehe! A szerencsétlen ifjú ember egy pillanatig eszelősen bámult maga elé, majd megszorongatta papa kezét, előre lefizetett egy havi ellátást, aztán letört és úgy zokogott, mint egy gyermek.

Az ezt követő napok során borús és megközelíthetetlen volt. Persze egész nap a szalonban tartózkodott, és a levegő- és mozgáshiány lassanként aláásták egészségét. Teát ivott, és fényképeket nézegetett, — e foglalatossággal töltötte idejét.

A papa nagybácsijának barátjáról bengáli uniformisban készült felvételt órákig bámulta — beszélt hozzá, s nemegyszer keserűen elátkozta. A jelek szerint, mintha kissé meghibbant volna.

Végül is bekövetkezett a katasztrófa. Lázas önkívületben vitték fel a szobájába. Borzalmasan megbetegedett. Senkit nem ismert fel, még a papa nagybácsijának a barátját sem, a bengáli uniformisban. Időnként felugrott és úgy sikoltotta: — Nos, úgy gondolom... — aztán iszonyú nevetéssel visszahanyatlott a párnájára. Máskor meg kiugrott az ágyból, és ezt kiáltotta: — Még egy csésze teát és még több fényképet! Még több fényképet! Hű! Hű!

Egy hónapos haláltusa után, szabadságának utolsó napján, végre elköltözött az élők sorából. Mesélik, hogy mikor az utolsó pillanat eljött, szép, bizakodó mosollyal arcán felült az ágyban, és ezt mondta: — Nos, angyalok szólítanak; tartok tőle, hogy most már valóban mennem kell. Jó napot!

S lelke oly gyorsan menekült börtönéből, mint amilyen gyorsan a hajszolt macska mászik át a kerítésen.

(Fordította Rákosy Gergely)

Tehetségkutatás

Balázs-Piri Balázs rajza

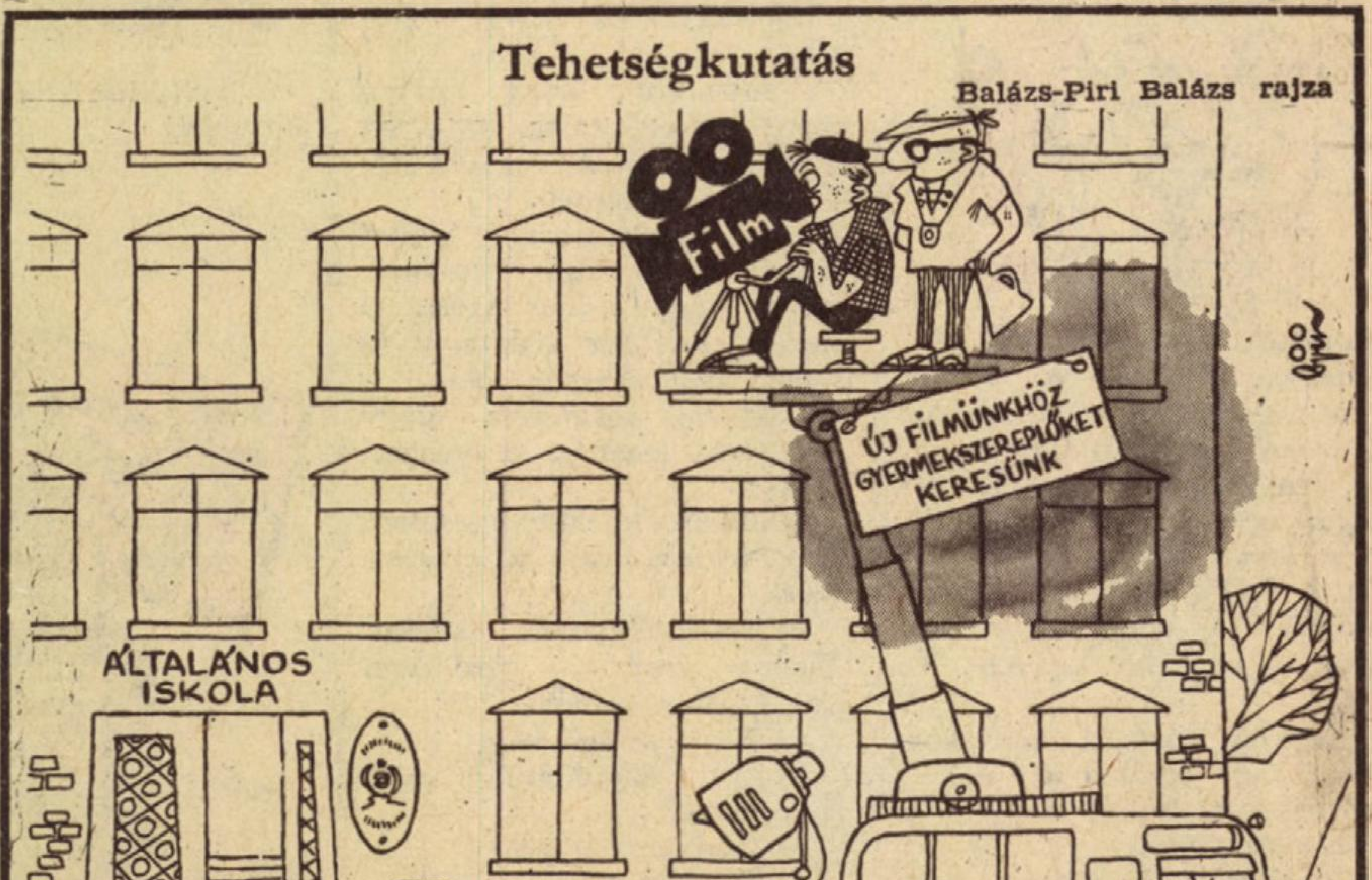

A LEHETŐ LEGÜZEMIBB RIPORT

A minap meglátogattuk a Csavar- és Dugattyúgyár Buda vidéki telepét, hogy némi ízelítőt nyújtsunk olvasóinknak a csavar- dugattyúgyártás lényegéről, az emberekről, akik maguk is változnak, fejlődnek, öntudatosodnak csavar- és dugattyúgyártás közben. Külön világ ez, sajátos problémákkal, merész tekintetű emberekkel, akiknek keze alatt a csavar és a dugattyú életre kel, és elindul diadalmas útjára.

Először a formázó üzembe vezetett utunk. Itt Podelka Miklós segédformázóhoz fordultunk, s megkértük, mondjon néhány szót munkájáról.

— Maguk újságírók? — kérdezte, majd rögtön hozzátette: — Mutatnék maguknak valamit.

Zsebébe nyúlt, papírcsomót vett elő.

— Verseket szoktam írni, mindenki azt mondja, nagyon jók. Odaadom maguknak, tegyék be az újságba, de az sem baj, ha kötet lesz belőle. Nekem nincs időm utánajárni. Maguknak meg csak egy telefonba kerül.

Átvettük a verseket, majd tovább nézelődtünk a formázó üzemben. Az igazgató, Torontáli Alajos, egy fiatalasszonyt mutatott be, Gömböcz Kelemennét, aki egy éve kapta meg a Kiváló Formázó címet. Megkértük, hogy beszéljen munkájáról. Amikor megtudta, hogy újságírók vagyunk, örömmel egyenesedett fel.

— Jaj, de jó — kiáltotta —, nem tudnák a kislányomat beajánlani az Operaház balettkarába? Mindenki azt mondja, nagyon ügyes, de nincs protekciója, vagy ahogyan ma mondják, szociálpolitikai összeköttetése. Várjanak, hozok róla fényképet.

Hozott fényképet a kislányról, nagyon szép, jóltáplált kislányka, látszik rajta, hogy nem árt neki a balett. Erről beszélgettünk sokáig, majd továbbmentünk a csavarhúzó üzemrészbe.

Vidáman folyt a munka, szorgos munkáskezek húzták a csavarokat. Az igazgató felhívta a figyelmemet az üzem legjobb csavarhúzójára, Matlekovics Vincére. Megilletődve néztük Matlekovics Vincét. Hatalmas, olajos kezei alatt engedelmesen húzódott a csavar. Markáns arcáról, kemény vonásairól meg lehetne mintázni a munka szobrát.

Megkérdeztük tőle, hogyan dolgozik. Készségesen válaszolt kérdésünkre:

— Először ceruzával fogalmazok, és ha kész egy felvonás, akkor felolvasom a feleségemnek, meg ha valaki ráér a szomszédok közül. Utána tintával is leírom az egészet. Meg is mutatom az elvtársaknak. Aztán, ha arra járnak, odaadhatnák Major Tamásnak.

Elment az öltözőbe, majd visszajött, kérges tenyerében hatalmas kéziratcsomót tartott, amelynek a tetején ez állt: „A magyarok bejövetele. Nagyoperett hat felvonásban. Írta: Matlekovics Vince.”

— Én csináltam a zenéjét is — tette hozzá mosolyogva —, legjobb, ha az ember maga csinál mindent.

Innen egy hatalmas üzemrészbe kerültünk, ahol a dugattyúpárolás munkáját végzik. Itt három regényíróval, nyolc költővel, két novellistával, két színpadi szerzővel és több dalénekessel találkoztunk. Valamennyien szívesen beszéltek munkájukról, s mindnek megígértük támogatásunkat. Bogáncs Béla alpároló az újságírás iránt érdeklődött, s megkért minket, beszéljünk munkánkról. Beszéltünk.

Ugyanitt dolgozik Abasári Dömötör, érdemes dugattyúzó. Amikor meghallotta, hogy újságírók vagyunk, örömmel hagyta abba munkáját, és elmondta, hogy a tanácsnál sehogyan sem intézik el a lakásügyét, meg kellene írni. Szerinte Csitrainé keze van a dologban.

Végül az igazgatóval is alkalmunk volt beszélgetni. Az igazgató arról beszélt, hogyan készül a csavar és a dugattyú, milyen az anyagellátás, a kooperáció, a tervteljesítés és a termelékenység, de az igazat megvallva, alig figyeltünk oda. Fejünkben zsongott Abasári bonyolult, és hallatlanul izgalmas lakásügye. Nekünk is az volt az érzésünk, hogy Csitrainé keze van a dologban.

Feleki László

Futballmeccset közvetít a televízió

Balázs Piri Balázs rajza

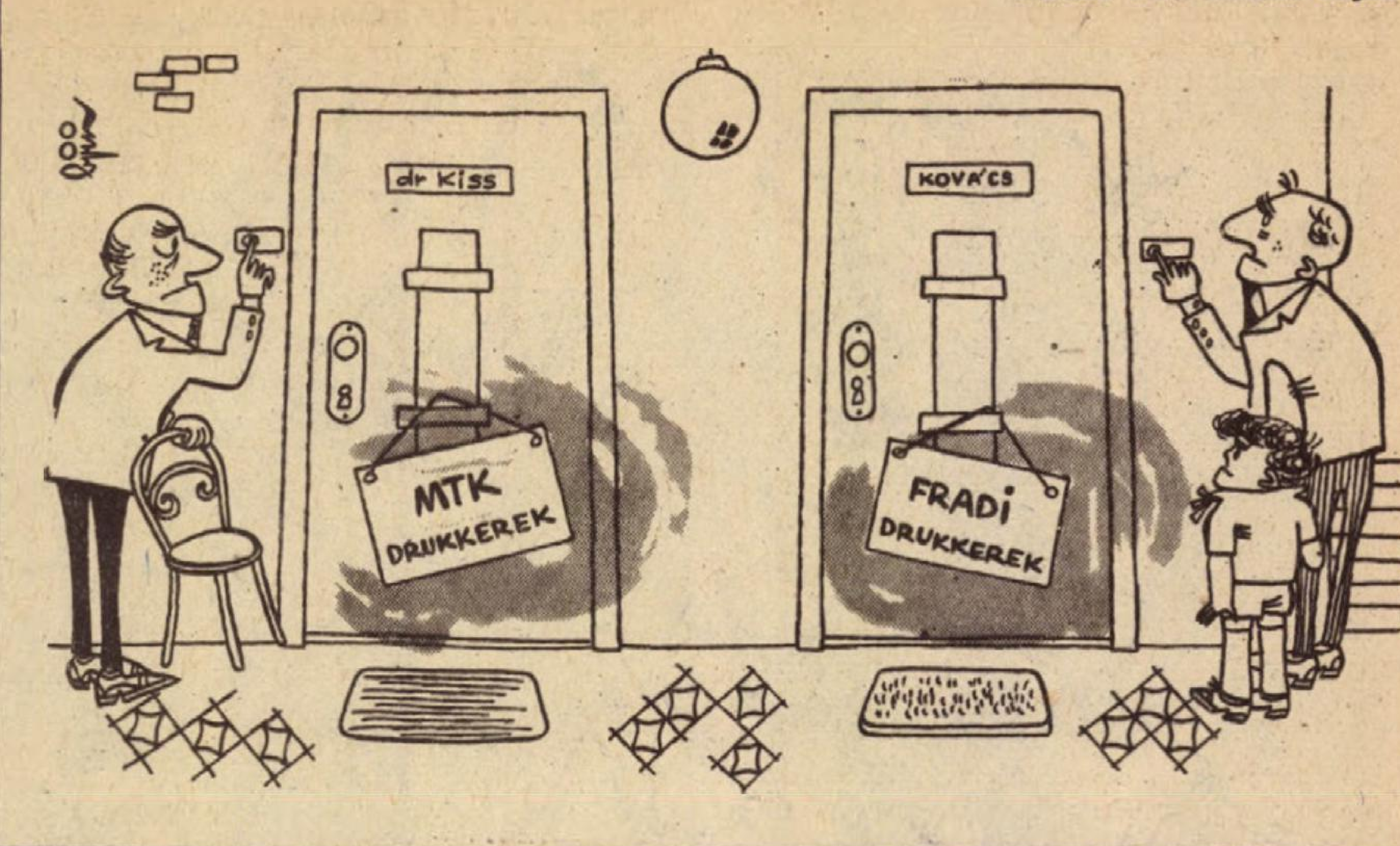

Tisztasági fürdő

Balázs Piri Balázs rajza

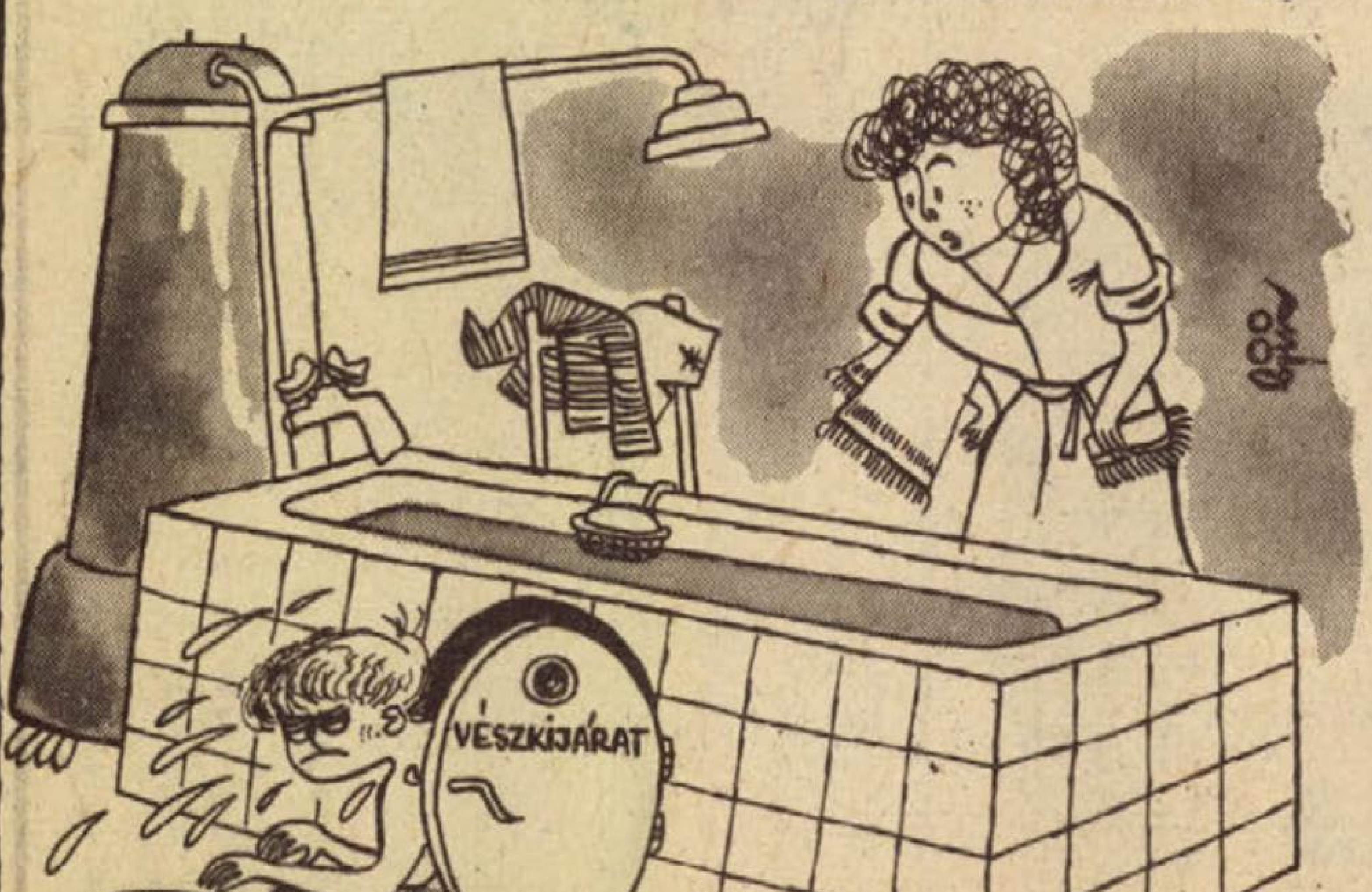

Jogos felháborodás

Gerő Sándor rajza

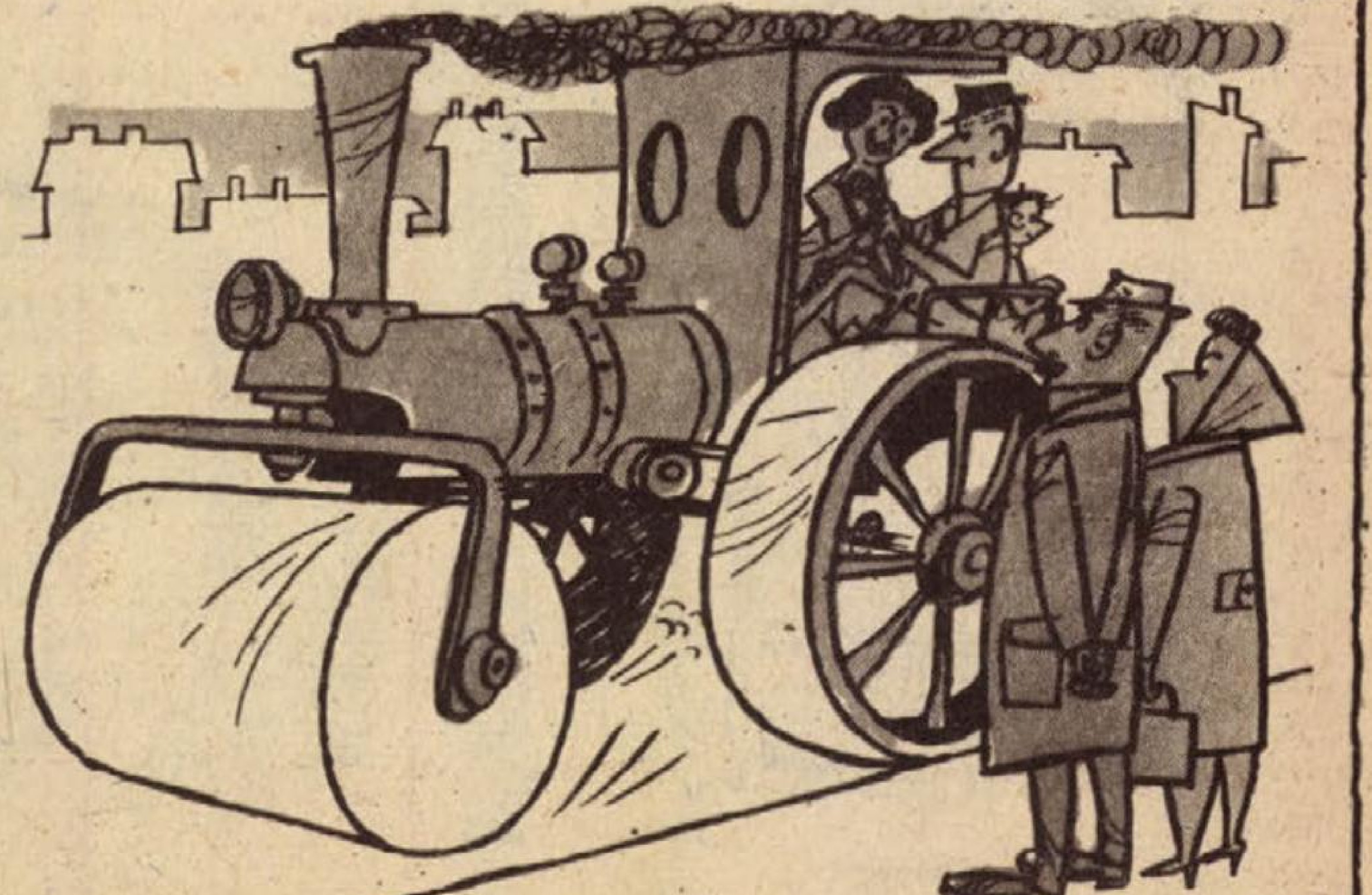

– Nézd csak a Balogot, vállalati kocsival viszi a családját kirándulni . . .

Kép a jövőből

Gerő Sándor rajza

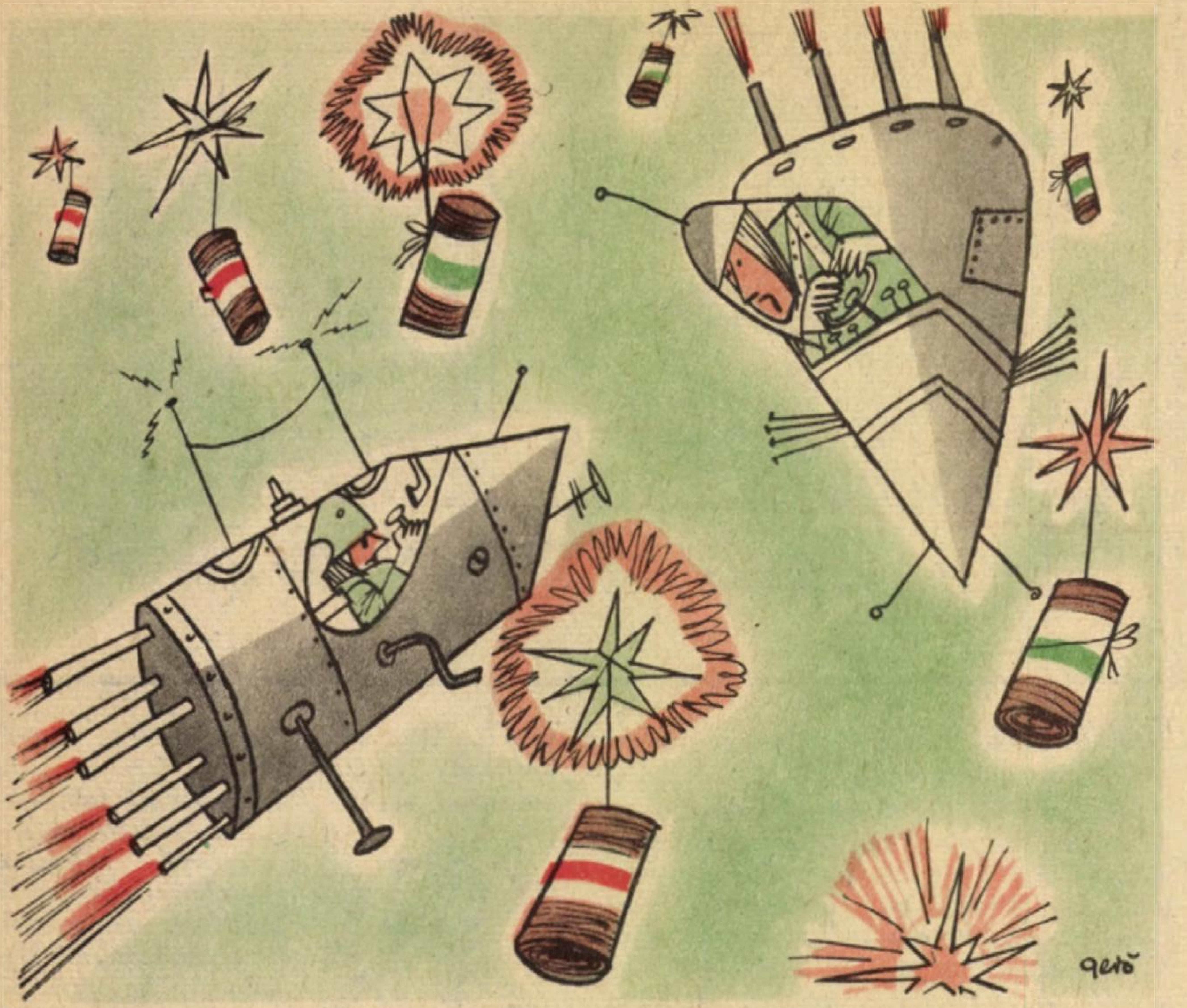

– Bocsánat, a Holdba merre kell menni?
– A piros jelzésen!

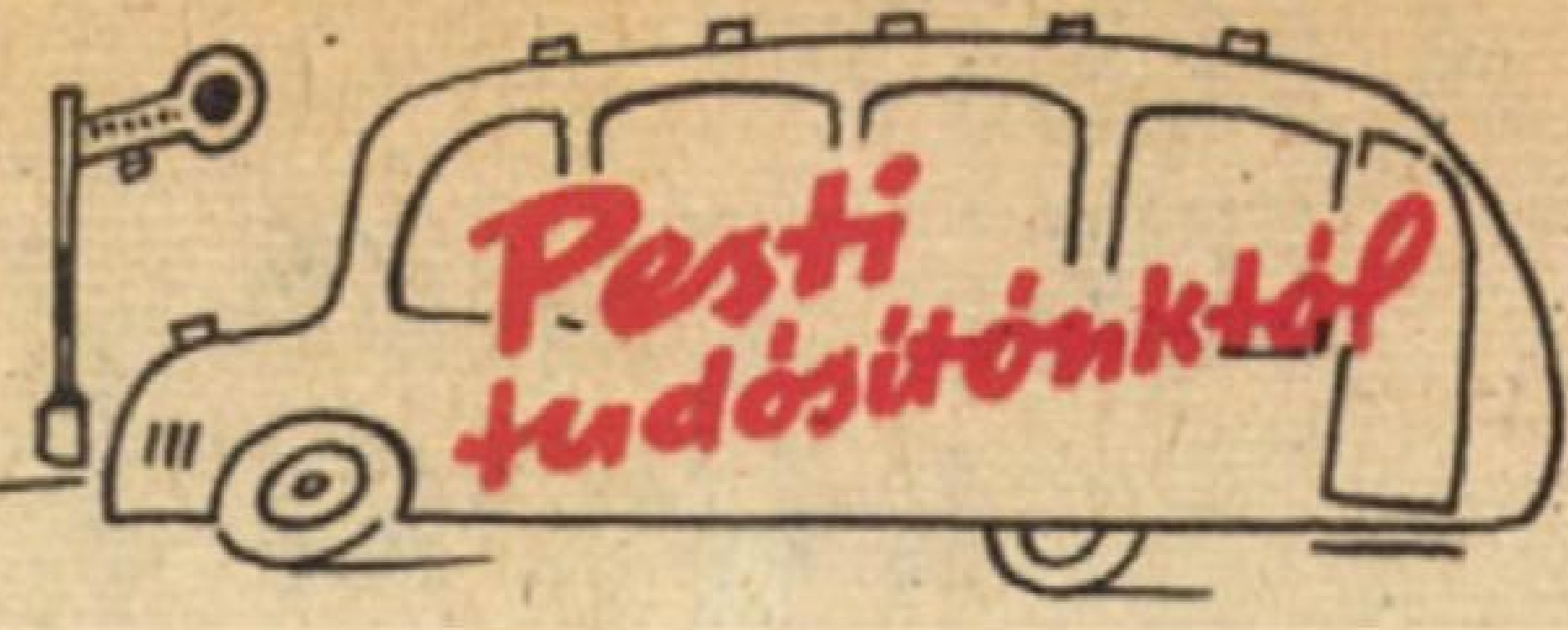

Filozófus nép vagyunk, s ha néha egy-egy bölcseleti szakkifejezés divatba jön, mindennapi beszédünk nélkülözhetetlen elemévé válik. Ilyen szó például a „kérdésfeltevés". Izgalmas, szép szakkifejezés ez, s váratlan helyzetekben is alkalmazható. Nemrég egy társaságban a vita során valaki ezzel fordult a másikhoz:

— Hogy lehetsz ilyen hülye?

A másik nyugodtan válaszolt:

— A kérdésfeltevés helytelen.

*

Végre tudom, miért van az ember. A minap ugyanis egy szúnyoggal beszélgettem, s ő elmondta, hogy az ember a szúnyogok folyamatos vérellátásának biztosítása érdekében él.

*

Nagy érdeklődéssel olvastam az új utcanevekről szóló cikket. Azt, mint sportember csak helyeselni tudom, hogy a II. kerületben Hidegkúti út lesz. Megérdemli a Nándi, három gólt rúgott az angoloknak.

*

Fiatal költő olvasta fel verseit barátainak, majd így fordult hozzájuk:

— Mondjátok csak meg őszintén, hogy nagyon tetszett. Én elbírom az igazságot.

f. l.

Elromlott a készülék

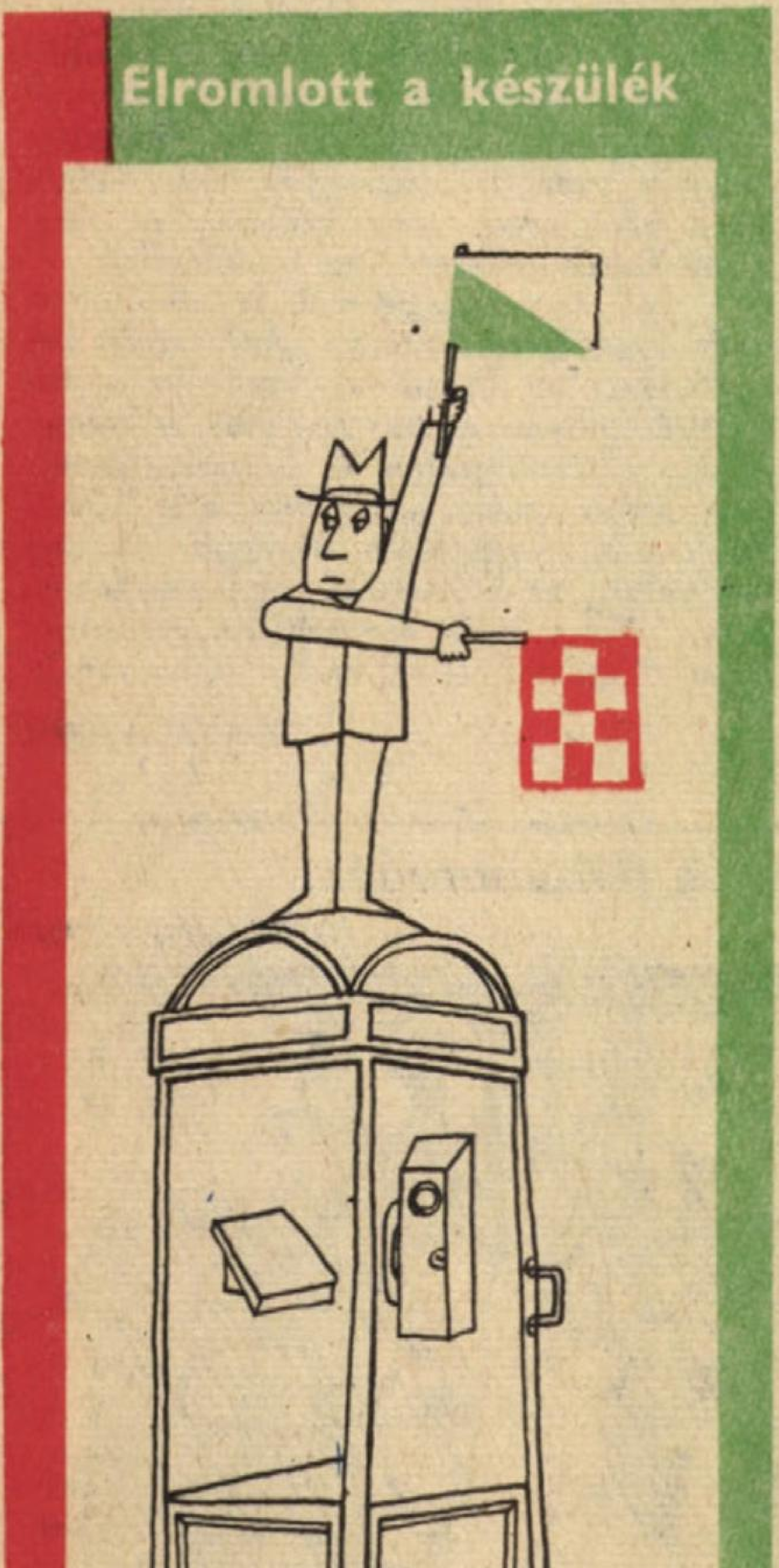

Távolbalátó telefon

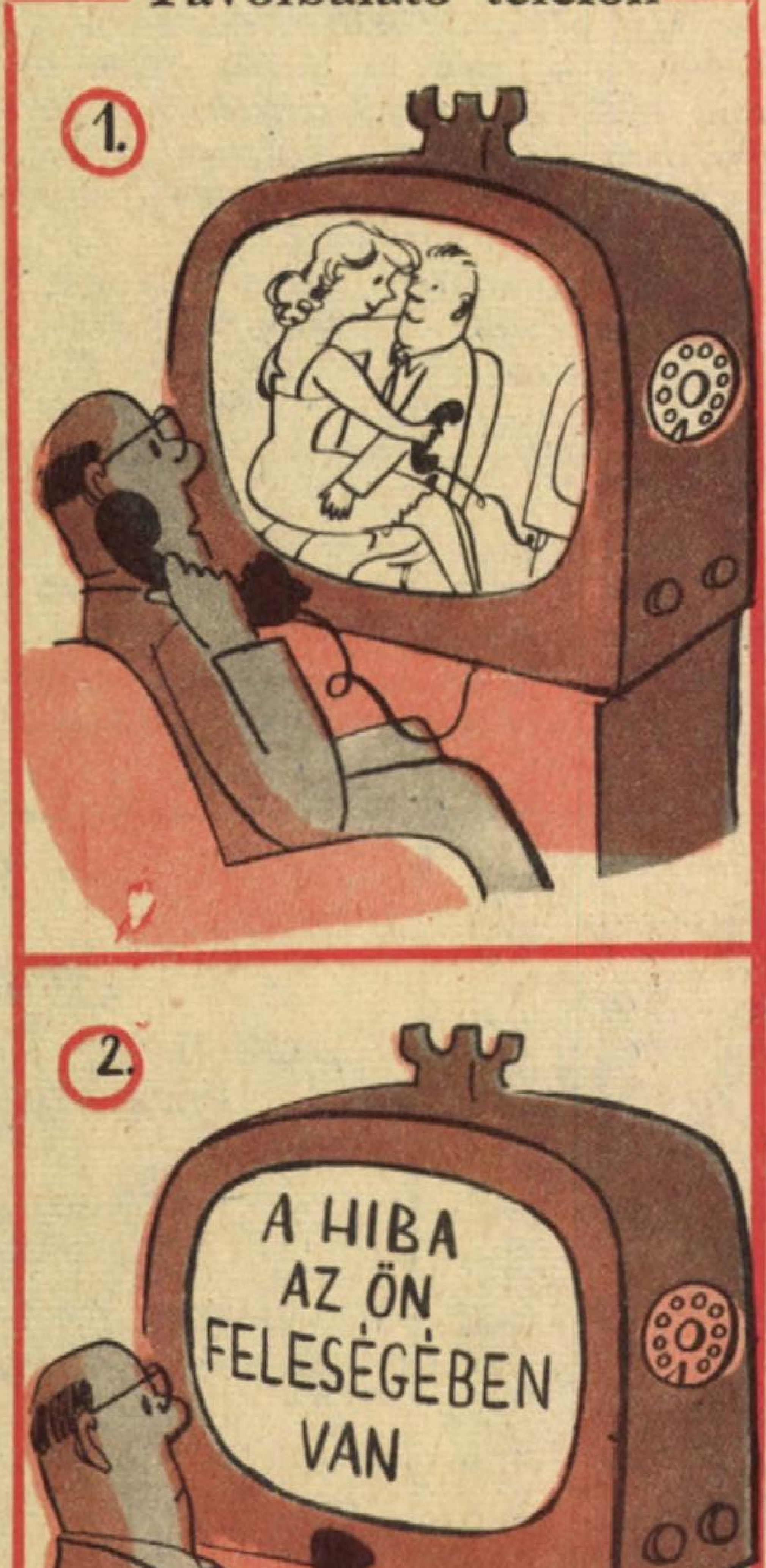
1.
2.
A HIBA AZ ÖN FELESÉGÉBEN VAN

E heti hirdetésünk

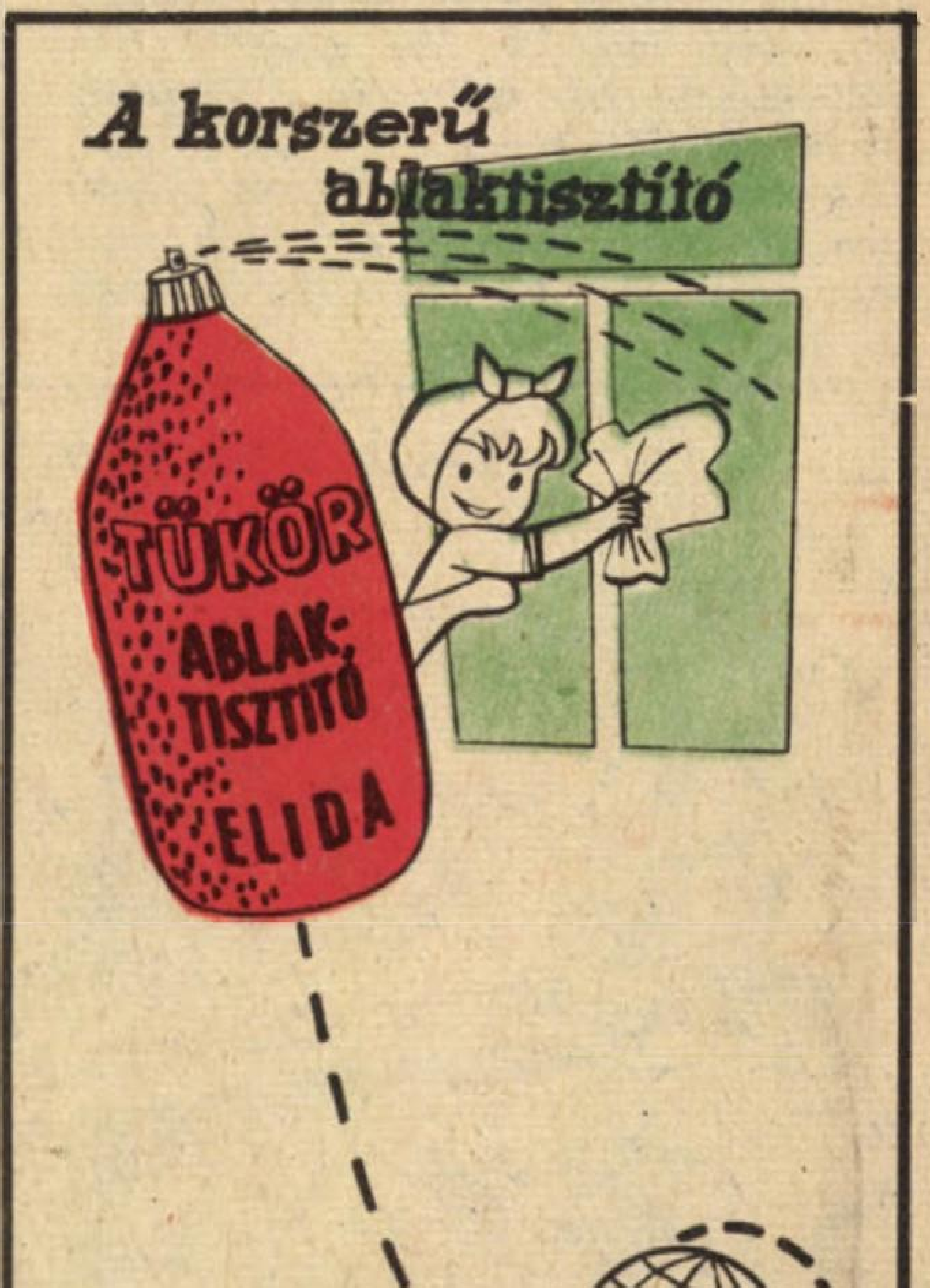

Országjárás

Szűr-Szabó József rajza

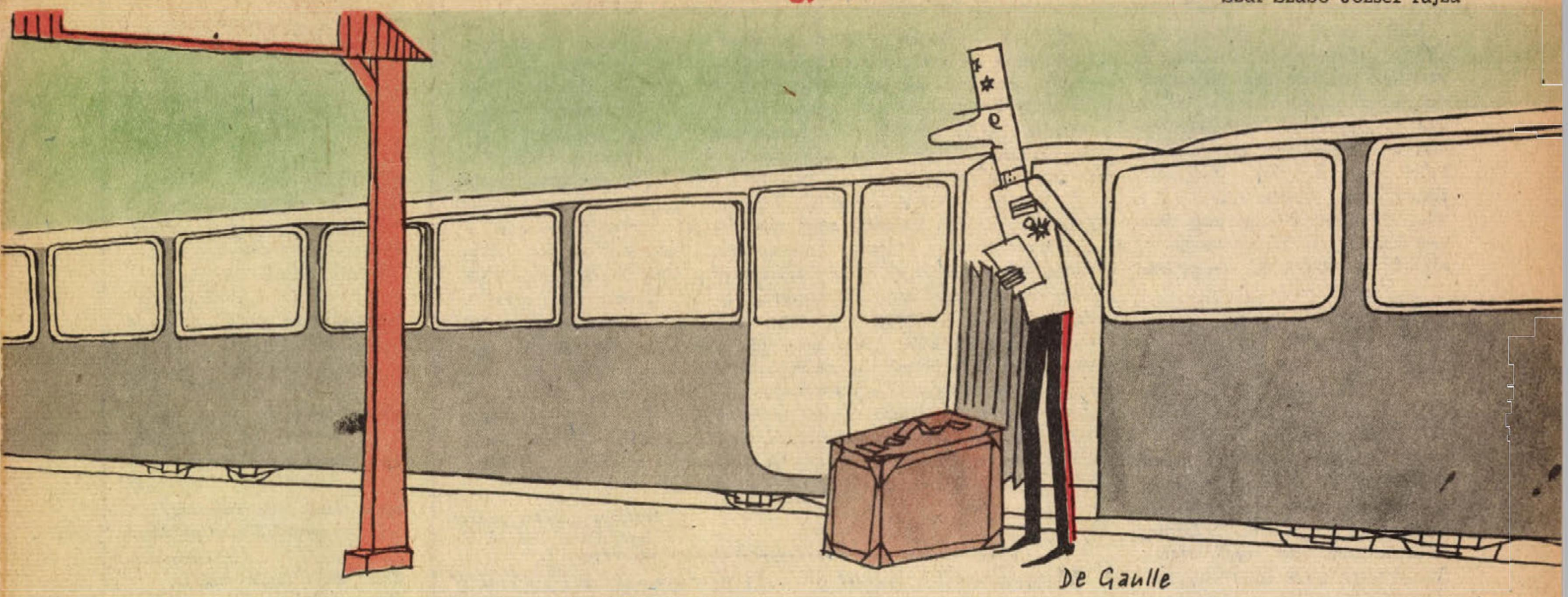

– Legalább egy hordár lenne, aki vár rám!

Mindenféle

Annak is lehet igaza, aki haragszik, de ez csak véletlen.

*

X. elégedetlen önmagával, az ítélőképességével azonban elégedett lehet.

*

Julius Caesar nemhiába élt. Róla nevezték el a császárokat, a cárokat, a cezaromániát, egy hónapot és rengeteg kutyát.

*

***Az** „anyanyelv” az egyik legszebb magyar szó. Gondolkozni, érezni, írni, számolni, káromkodni az ember csak az anyanyelvén tud. Bármennyire is azt képzeli valaki, hogy tökéletesen bír egy idegen nyelvet, az legföljebb csak a mostohaanya-nyelve lehet.*

*

A tudás hatalom, de bizonyos körülmények között a tudatlanság is.

F. L.

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

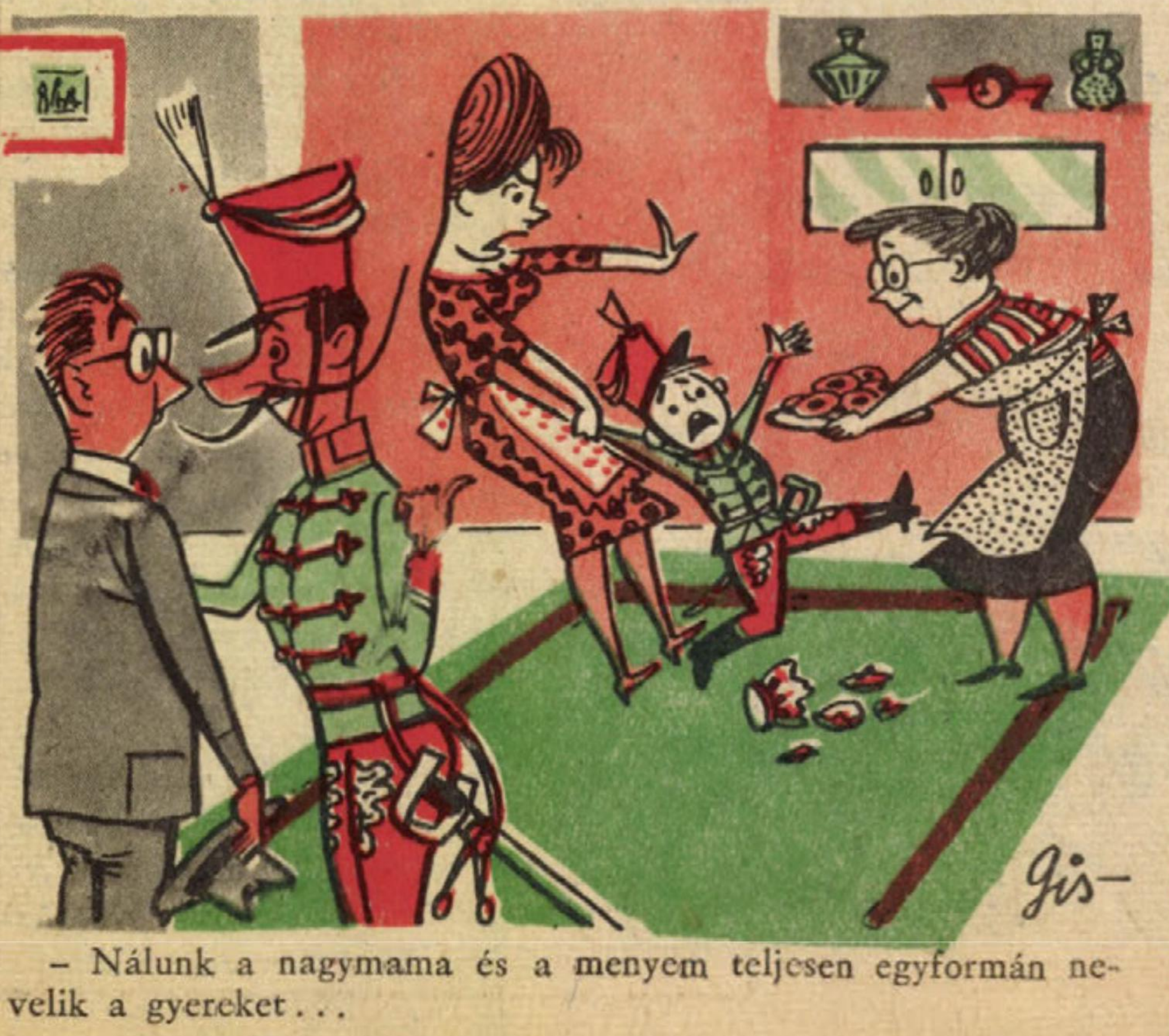

– Nálunk a nagymama és a menyem teljesen egyformán nevelik a gyereket . . .

Modell sorozás

Toncz Tibor rajza

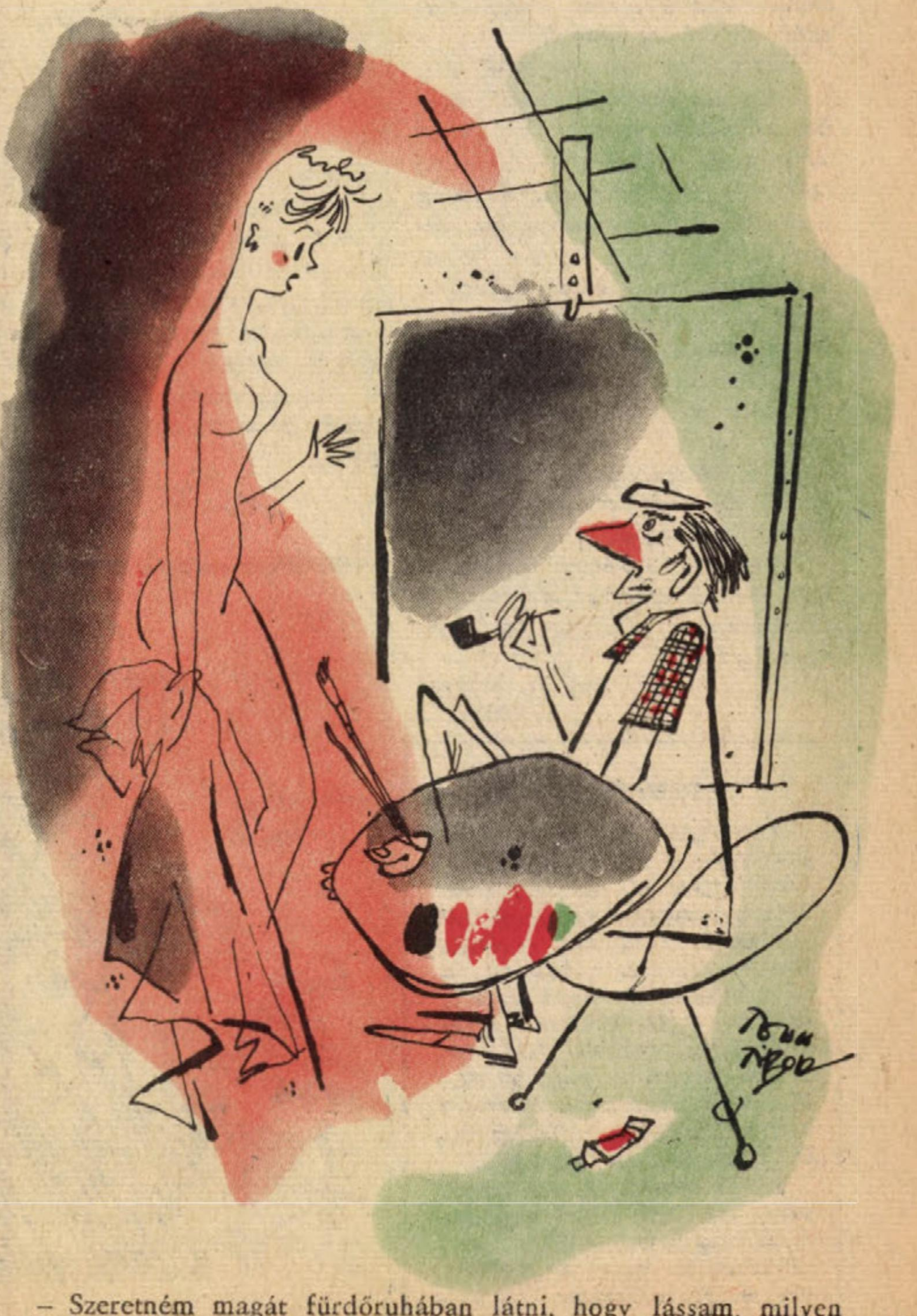

– Szeretném magát fürdőruhában látni, hogy lássam, milyen alakja van!

ciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürc
a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával!
ciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürc

Zavaros a Tisza ügye ...

Július 26-án vásároltam egy „Tisza" elnevezésű televíziót. A készülék azonban nem jól szupetál: hol a hangja tűnik el, hol a kép. Augusztus elején bejelentettem a panaszomat a szombathelyi GELKÁ-nál (Gépipari Elektromos Karbantartó V.), ahol megígérték, hogy augusztus 15-e körül kijönnek, és megjavítják. Nem jöttek ki. Augusztus vége felé megsürgettem. „Nem felejtettük el – mondották –, szeptember 2-án tartózkodjon otthon, mert jövünk." Otthon tartózkodtam, de nem jöttek. Szeptember 4-én ismét megkérdeztem, hogy mikor szándékoznak kijönni. „Kilencedikén kijövünk, tessék odahaza lenni!" – volt a válaszuk. De megint nem jöttek. Tizenegyedikén ismét érdeklődtem, akkor meg azt mondták, hogy az a kartárs, aki nekem eddig ígérgetett, szabadságra ment. De legyek türelemmel, egy héten belül megjavítják a készüléket. Egy hétig felváltva lestük a szerelőket, de nem jöttek. Végre szeptember 13-án egy telefonértesítést kaptam, hogy délután két órakor jönnek. Félóra múlva újabb telefonértesítés: öt órakor jönnek.

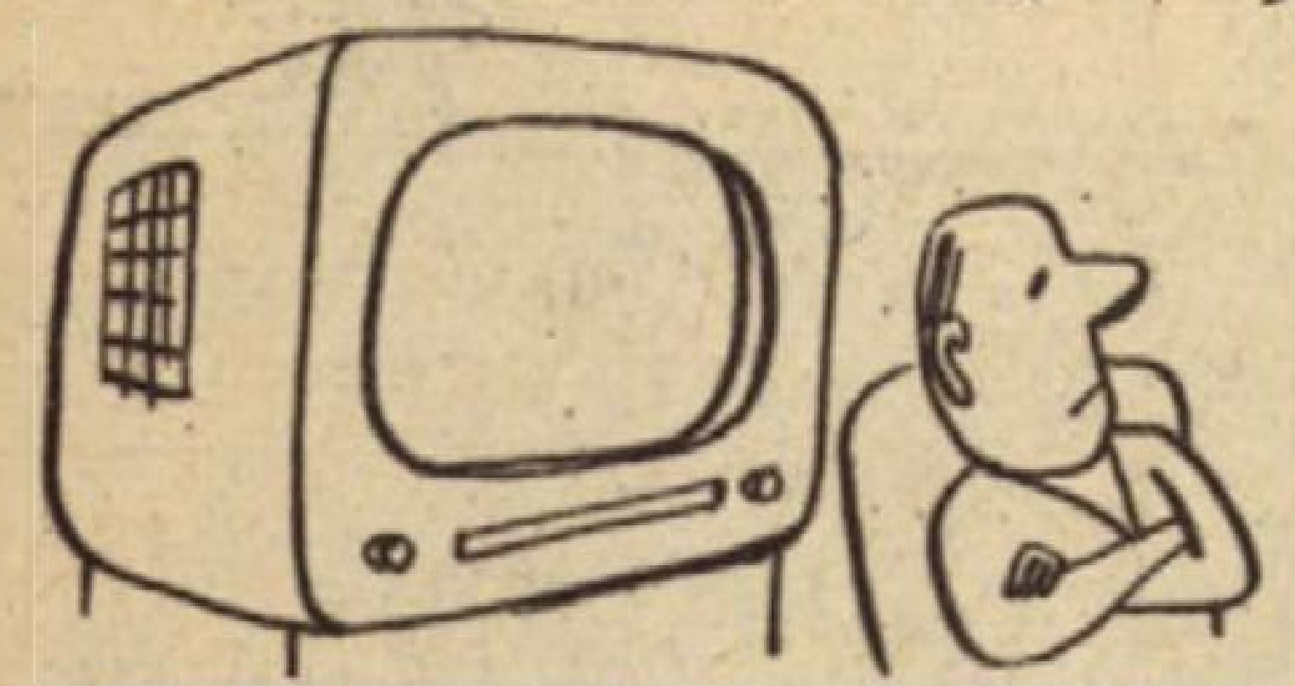

Végre, úgy hét óra felé meg is érkeztek. Hárman jöttek, aminek örültem, gondolván, hogy több szem többet lát. Gyorsan előkerült a csavarhúzó, és még gyorsabban megszületett az ítélet. A készüléket be kell vinni Szombathelyre. Megnyugtattak, hogy a készüléket három nap múlva megjavítva visszahozzák. Nem hozták!... Szeptember 22-én ismét érdeklődtem televízióm sorsa felől. Azt válaszolták, hogy a készüléket állandóan figyelik, és amint megjavul, azonnal hazaszállítják.

Hogy ez az „azonnal" mikor lesz, annak csak az a hitegetős szombathelyi GELKA a megmondhatója.

Fekete Miklós
Dozmat

Narancsízű lé

A mozgó árúsok a Népstadionban és a többi futballpályán is az úgynevezett narancsízű szörppel kínálják a szurkolás hevében megszomjazott nézőket. A lé azonban, amelyet másfél literes kristályvizes üvegekből adagolnak 1,20 forintos árban a papírpohárba, nem narancsízű, nem szörp, hanem kesernyés, langyos, ízetlen folyadék.

Miből készül ez a szörnyű szörputánzat? Miért engedélyezik az árusítását?

Vizsgálja meg a KERMI ezt a forinthúszas borzalmas italt!

Sok színű könyvkiadás

Kedves kislányom, most, amikor nászajándékul megkapod könyvtáramat, nehogy azt hidd, hogy apád kapkodó, csélcsap ember, aki hol az egyik, hol a másik könyvkiadóhoz rohan könyveit beszerezni. A négykötetes Brehm, „Az állatok világa" sorozat első három kötetén ugyanis a Bibliotheca szecessziós „B" betűjét látod ugyan, míg a negyedik köteten már a Gondolat oválba foglalt „G" betűje tündöklik. Hidd el, kislányom, erről nem én tehetek. Azért se haragudj, hogy az *ötven* kötetes Mikszáth-sorozat további részletfizetési kötelezettségét kapod a tényleges sorozat helyett. Tudod, apád öt évvel ezelőtt, dőre, fiatal fejjel megrendelte a Mikszáth-sorozatot, s úgy gondolta, hogy öt év alatt talán megkaphatja, s ki is fizetheti az egészet, de ez csak hiú ábránd volt. 1961. szeptemberig ugyanis összesen csak tizennyolc kötet jelent meg. Ha ilyen ütemben követik egymást az egyes kötetek, akkor valószínűleg még a te gyermekeidre is hárul majd fizetési kötelezettség. De hát mit lehet itt tenni az Akadémia Könyvkiadó elgondolásaival szemben? Hogy az eddig megjelent Mikszáth-kötetek közül az egyik kötés élénkpiros, a másik bágyadt, s szinte mindegyik más színű, az viszont ne bántson, mert ezek teszik sok színűvé az életedet.

Szelényi Zoltán Endre
XX., Dózsa Gy. u. 13.

Munkaszőnyeget?

Személygépkocsivezető vagyok, és két évenként egy típusmunkaruhára jogosult. Vállalatom meg is adja, illetve adná, de a Közületi Ruhakereskedelmi Vállalatnál (Bp., VIII., Üllői u. 14.) csak egészen világos szürke és drapp színben kapható. Egy év óta hiába keresek sötétebb színű munkaruhát – nincs. A fenti vállalat előadója, Cirkos kartársnő már jobban ismer, mint a saját rokonait, de nem tud segíteni rajtam.

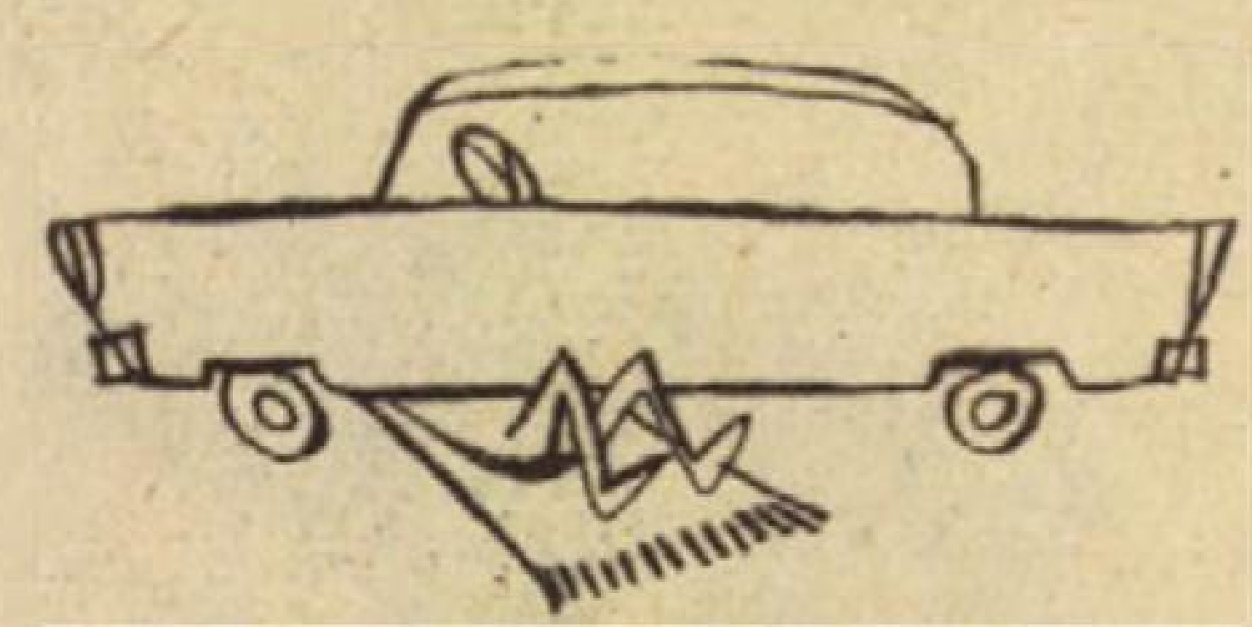

Sok gépkocsivezető nevében kérem az illetékeseket: vagy adjanak praktikusabb színű munkaruhákat, ha pedig ez nem megy, akkor kérünk a munkaruhához – munkaszőnyeget is, legyen mire lehasalnunk szerelés közben.

Devánszky Dezső
Bp., VI., Eötvös u. 9.

Eltüntetett KÖZÉRT

A vidám dobogókői üdülők egyik napon arra ébredtek, hogy az egyetlen, jól felszerelt boltot, ahol mindent meg tudtak vásárolni maguknak, egyik napról a másikra becsukták.

A legközelebbi falu, Pilisszentkereszt, hét kilométerre van, Tehát, ha valakinek egy cipőfűzőre vagy fogkrémre van szüksége, hét kilométeres utat kell megtennie érte.

Miért szüntették meg a régi boltot, négy héttel az új bolt megnyitása előtt?

A dobogókői üdülők vendégei

Az érdekeltek hozzászólnak

„Egy önkiszolgáló boltban" című írásukra közöljük: Helytelenül járt el a boltvezető, amikor a gyerekeket lopással gyanúsította, és ezért szigorú figyelmeztetésben részesítettük. A boltvezető belátta hibáját, és ez úton is elnézést kér a megbántott személyektől.

II. ker. KÖZÉRT
Élelmiszerért V.

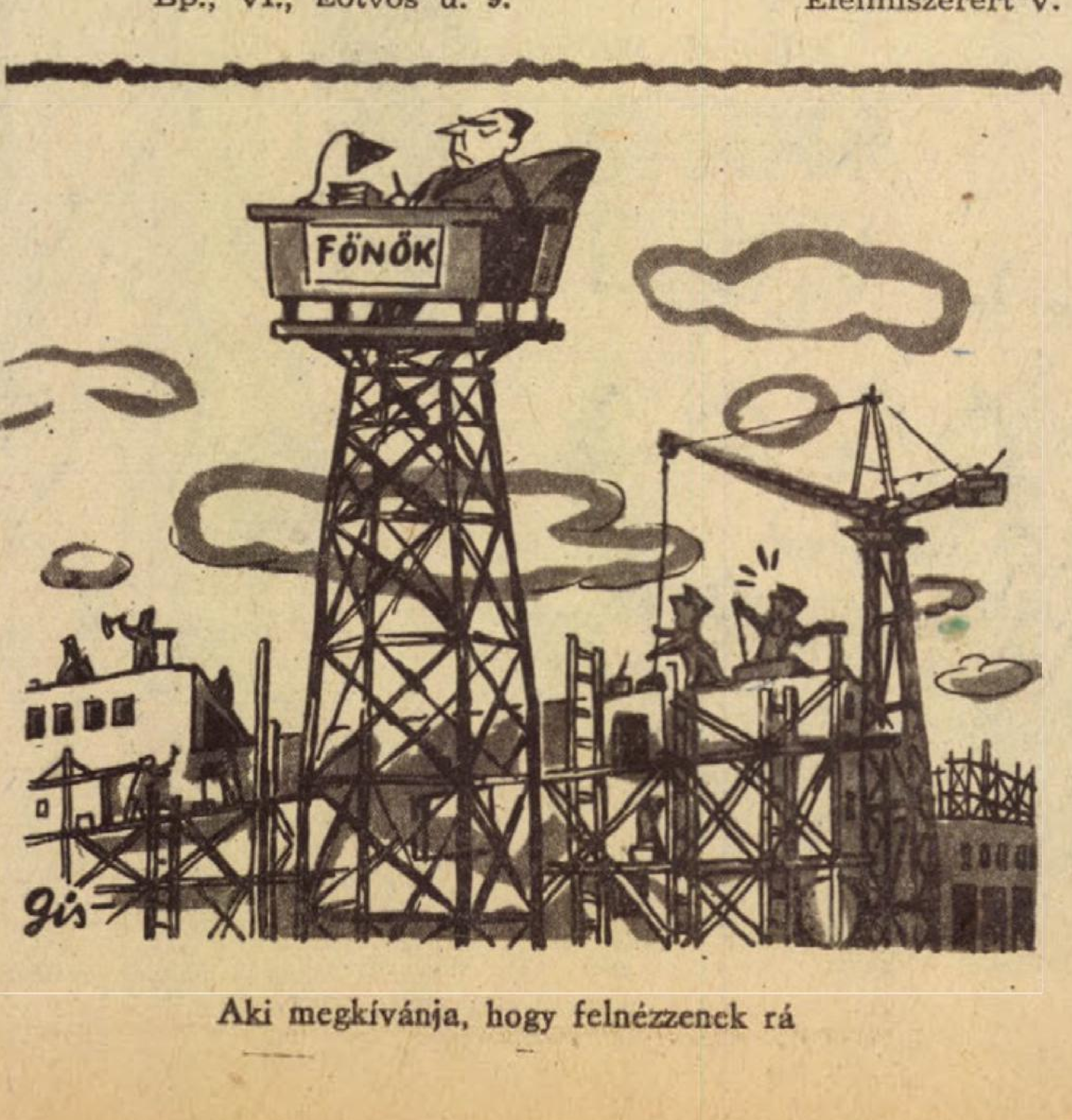

Aki megkívánja, hogy felnézzenek rá

LE KELL FÉNYKÉPEZNI

Egy régi jó barátom, Kálmán,
Prágából hozzám érkezett,
szép fotógépet vitt a vállán,
és mindent lefényképezett.
„Mutass valami ritkaságot
– így szólt –, valódi budait
amilyent más még alig látott
s amit lekapnék én ma itt!"
– No gyere – mondtam – hát keressünk,
bár ma már nincsenek csodák,
ha szerencsénk van és türelmünk,
talán akad még ritkaság!...
S bolyongtunk lesve, nyomról nyomra
Buda és Óbuda között,
holott a Nap már unatkozva
rőt pongyolába öltözött.
De egyszerre felkiáltottam:
– Ez az! A gépet! Hab! No! – Most! –
És megmutattam izgatottan
egy 17-es villamost!

Lovászy Márton

Radó bácsi igazol...

A lakóbizottság ma már úgyszólván nélkülözhetetlen az élet számtalan területén. Az életnek azonban sok olyan területe is van, ahol még az öreg Radó bácsi sem ismeri ki magát. Házunkban ugyanis ő a lakóbizottság elnöke. Radó bácsitól azt kívánják többek között, hogy igazolja, hogy Pesti Péternek mennyi a havi jövedelmi átlaga? Honnan tudja ezt Radó bácsi hiteltérdemlően megállapitani? Természetesen, Pestitől. De Radó bácsi nem elégszik meg Pesti nyilatkozatával, hanem attól a vállalattól kívánja az írásbeli hivatalos igazolást, ahonnan Pesti a fizetését kapja. Ennek felmutatása esetén Radó bácsi nyugodt lelkiismerettel írja alá az igazolást. Radó bácsi tehát hisz a lebélyegzett papiros alapján a vállalatnak, de mi szükség van akkor az ő aláírásával hitelesített ama másik igazolásra, amelyeket eredetileg Pesti vállalata már egyszer hitelesen igazolt.

Miért hitelesebb a Radó bácsi aláírásával ellátott igazolás, mint az, amit Pesti vállalata kiadott, és amelyért annak kiállítója büntetőjogilag felelős?...

Müller Lajos
Bp., VII., Rottenbiller u. 30.

Fejlődőképes ifjú

Lelkes. Ez az elkoptatott szó új értelmet kapott, ha az ember Jankus Bandi friss igyekezettel sugárzó égkék szemébe pillantott.

Igazi lendületes, fejlődőképes fiatal káder. Ez az általános vélemény alakult ki róla a Sapkagomb-értékesítőnél.

— Még semmit sem konyítok a szakmához, kartársak — mondotta szilárd hangon, mikor először jelent meg a vállalatnál —, de szeretném mielőbb megtanulni. Mindannyiokat kérem, segítsenek elsajátítani a sapkagomb-értékesítés minden csínját-bínját.

Mindenki szívből helyeselt. Egyedül a mindig okvetetlenkedő Mézes hangoztatott most is különvéleményt:

— Tekintettel arra, hogy két esztendőt töltött a sapkagomb-készítőnél, valamit már érthetne a sapkagombokhoz — jegyezte meg szárazon. A többiek persze lehurrogták ezt a csöppet sem helyénvaló megjegyzést.

Jankus először Morvai keze alá került, aki részletesen elmagyarázta a sapkagomb-értékesítés rejtelmeit. Az elméleti oktatás azonban csak akkor eredményes, ha gyakorlattal párosul. Éppen ezért Morvai készítette Jankus kimutatásait, értékeléseit a havi gombszállítmányokról. Munkája ezzel ugyan tetemesen megnövekedett, de bőven kárpótolta a tudat, hogy egy fejlődőképes fiatal káder első botladozó lépéseit támogatja. Jankus mohó tudásszomját azonban nem elégítette ki ez a kanalas adagolás, ahogyan Morvai csöpögtette belé a tudás éltető vizét. Alig akadt értekezlet, amelyen ne világított volna rá a szakmai képzés fontosságára, ne sürgette volna a fiatalok nevében, hogy létesítsenek szaktanfolyamokat. Az természetesen már Jankus egyéni balszerencséje volt, hogy a szaktanfolyamokat, amelyek meg is alakultak, csak igen ritkán kereshette fel. Egyszer épp mozijegye volt, máskor meg egy lengyel lánynak mutatta meg fővárosunk szépségeit.

Az igazgatói jelentésekben is gyakran szerepelt Jankus neve. Amikor szó került a fiatalok kérdésére, gyakran hivatkoztak rá. „Lehet, hogy itt-ott vannak még hibák a fiatalokkal való foglalkozás terén, de vannak már igen biztató eredmények is, hogy csak példának említsük: itt van Jankus Endre.”

Nem jó kincseinkkel dicsekedni, mert az istenek elirigylik. Ez történt most is. A Sapkagomb-kiszerelőnél szükség volt egy ügyes, lelkes fiatalemberre, a minisztérium Jankust helyezte oda.

Amikor első ízben jelent meg a Sapkagomb-kiszerelőnél, mindenki azonnal látta, hogy egy fejlődőképes fiatal káderrel van dolga. Halántéka ugyan itt-ott behavazódott már, az erőteljesen dagadozó zsírpárnáktól kissé nehézkesen lépkedett, de égkék szeme friss igyekezettől sugárzott.

— Még semmit sem konyítok a szakmához, kartársak — mondotta szilárd hangon —, de szeretném mielőbb megtanulni. Mindannyiokat kérem, segítsenek, hogy alaposan megismerjem a sapkagomb minden csínját-bínját.

Kertész Magda

Beküldött RAJZOK

Jól kezdik

(Veres rajza)

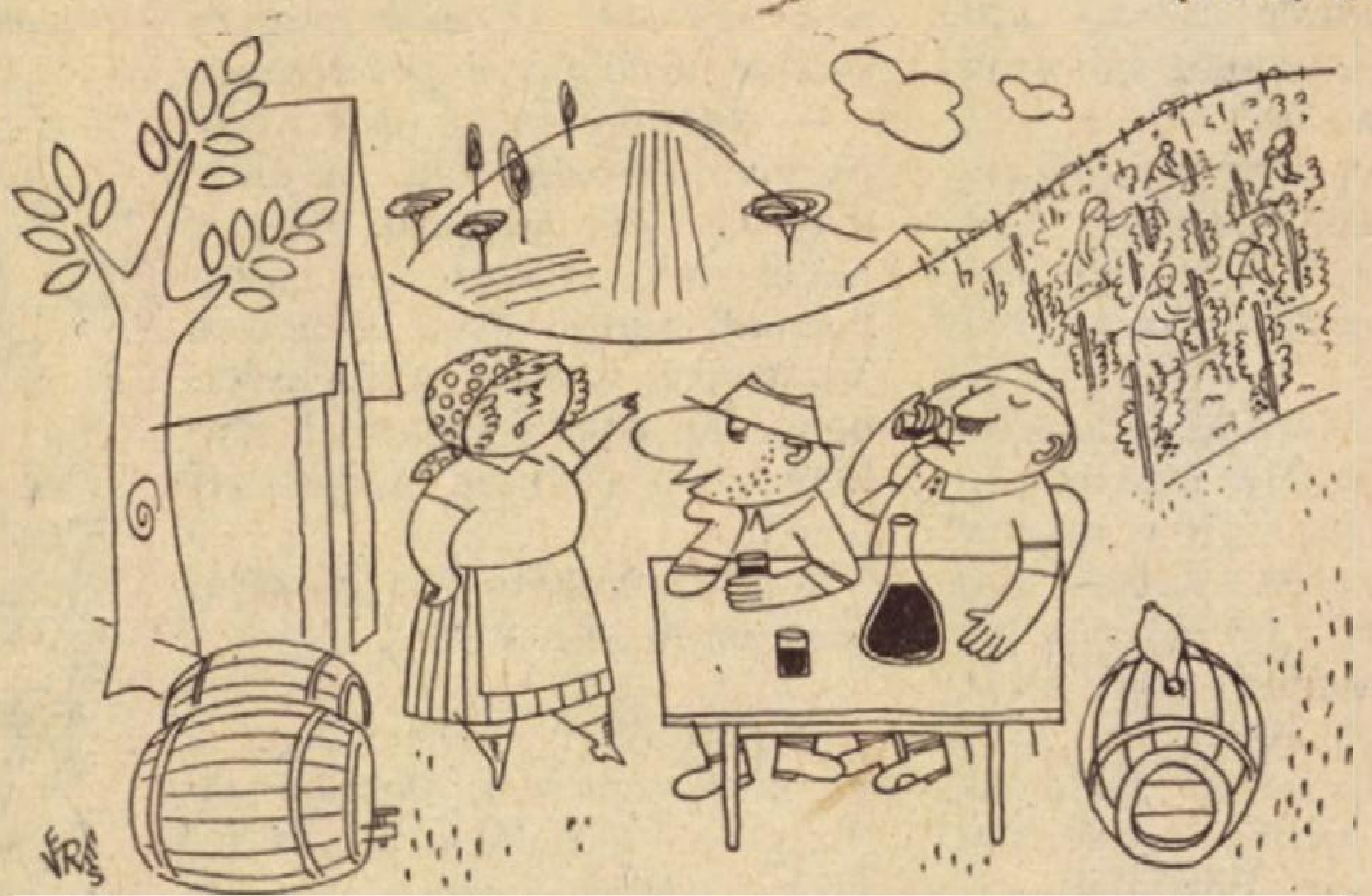

– Maguk miért nem jönnek szüretelni?
– Előbb megisszuk a régit, hogy elférjen az új! . . .

Bravúr

(Balicz Levente rajza)

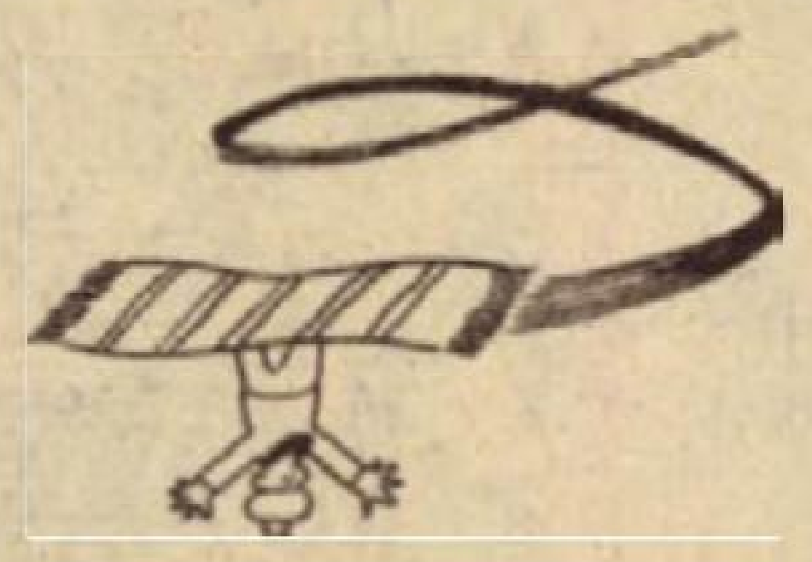

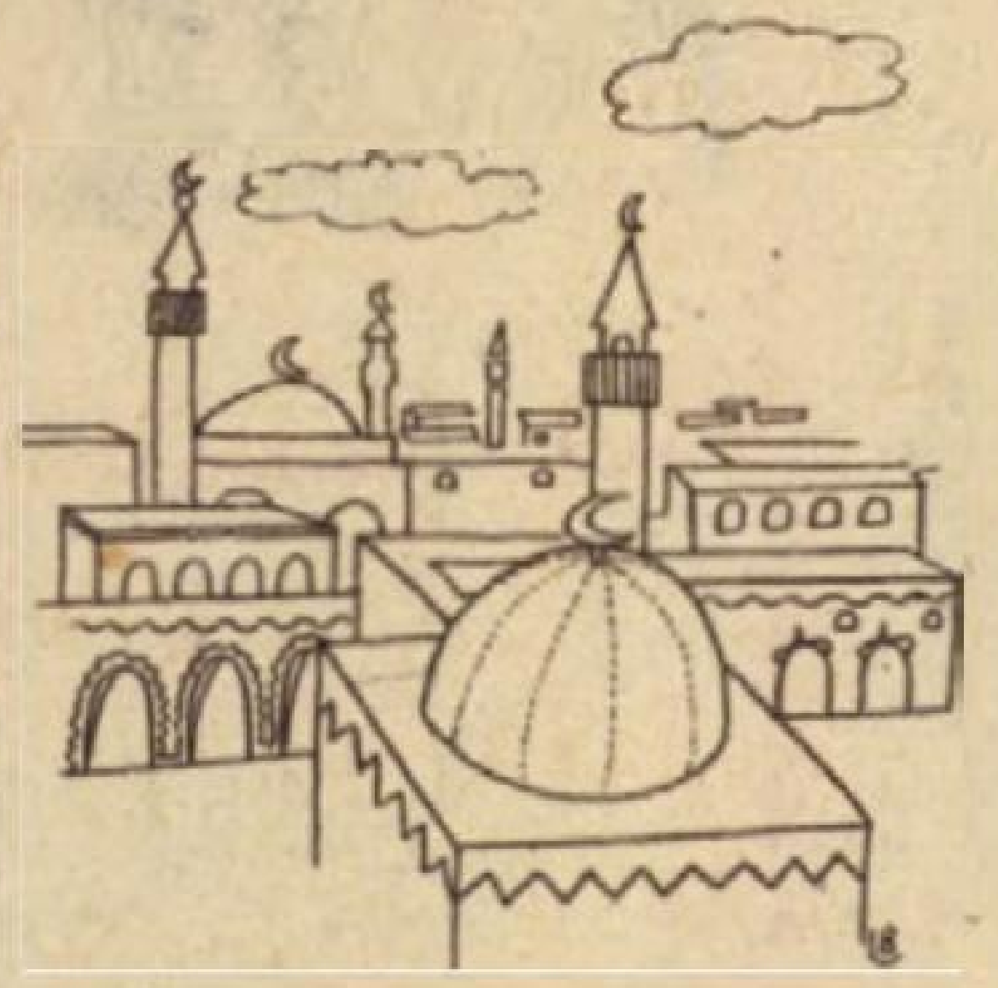

Riport egy írásszakértőnél

(Tóth József rajza)

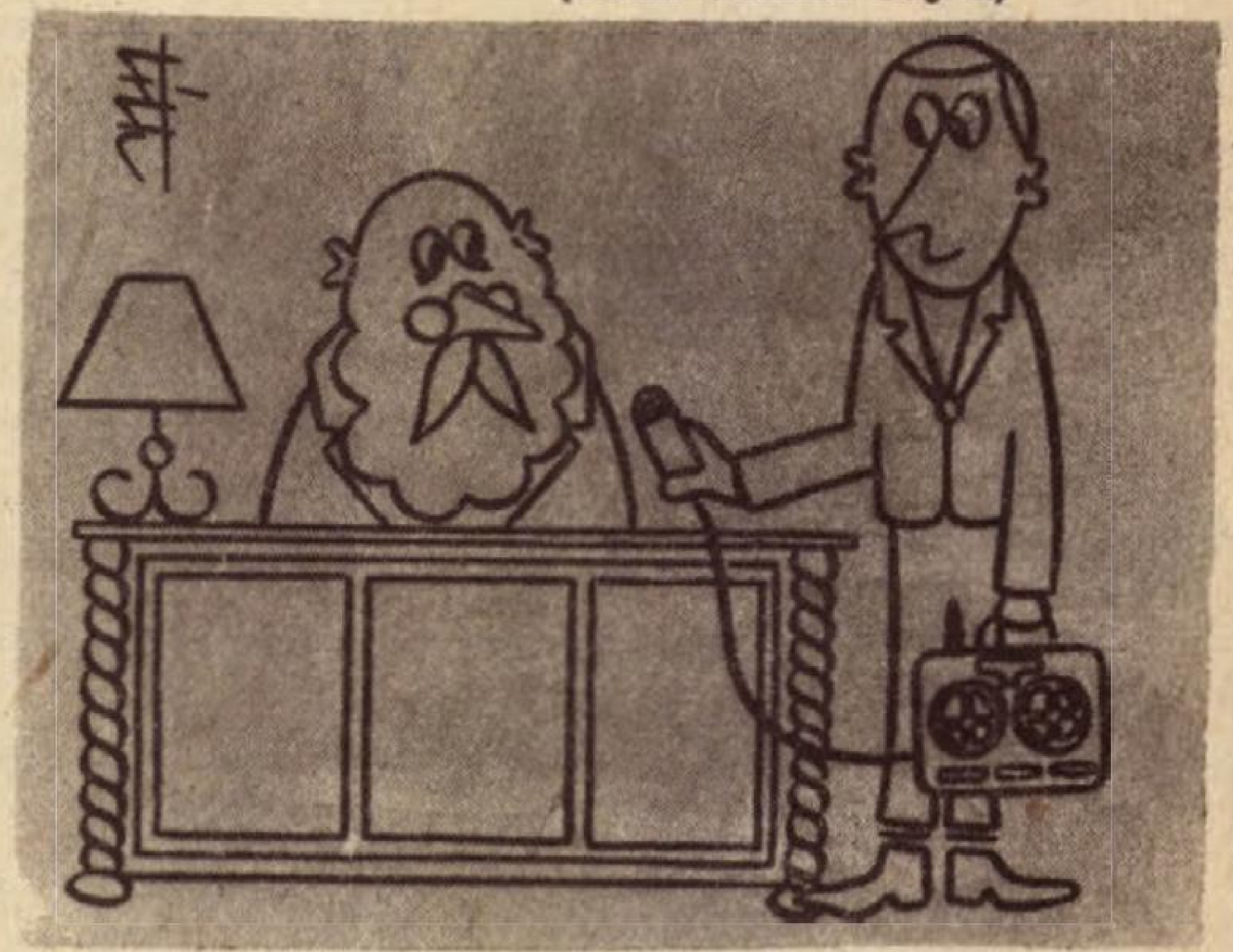

– Jelenleg az orvosi receptek megfejtésén dolgozom! . . .

Korszerű üzem

(Tóth József rajza)

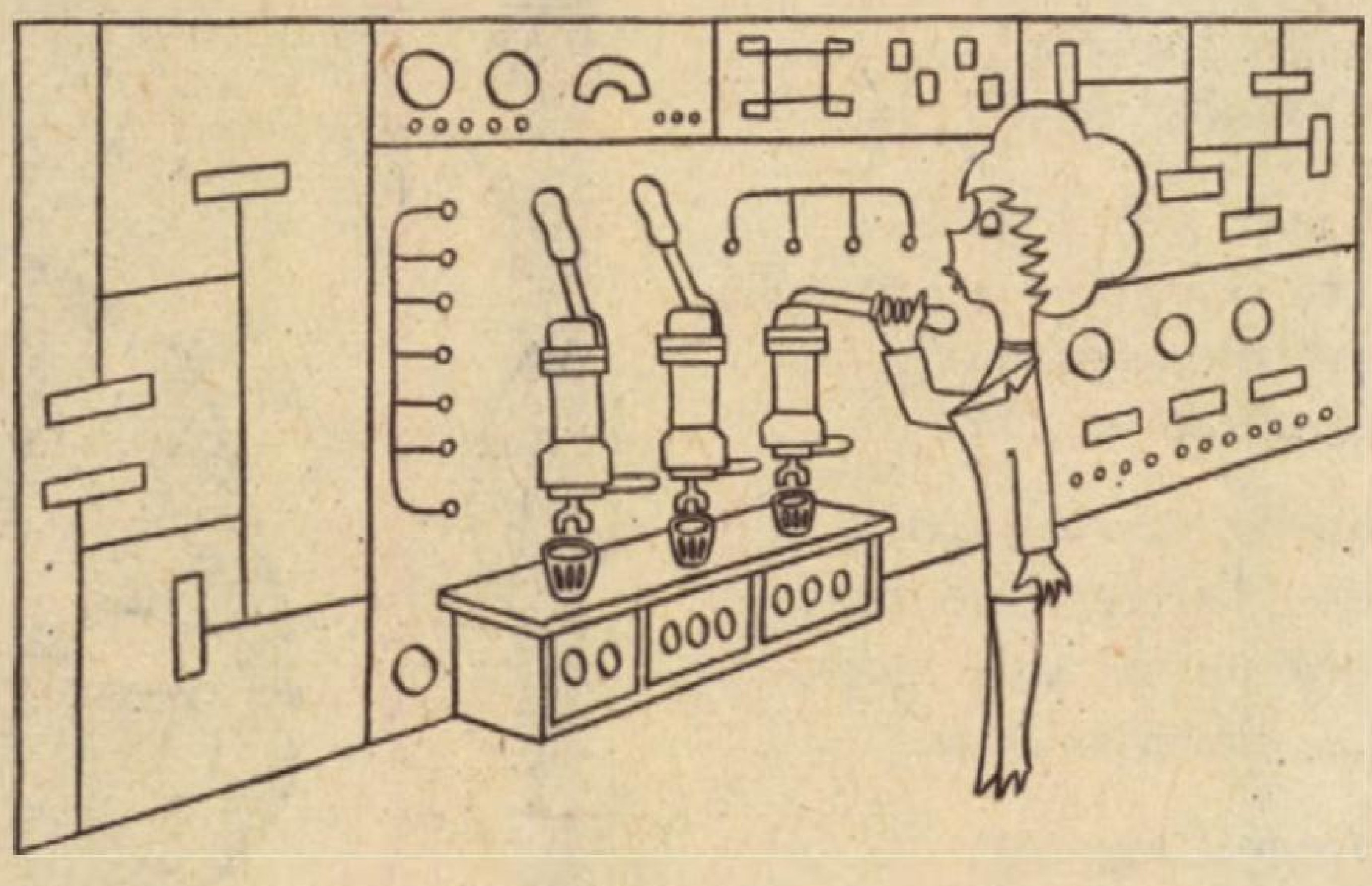

Erős jellem

(Veres rajza)

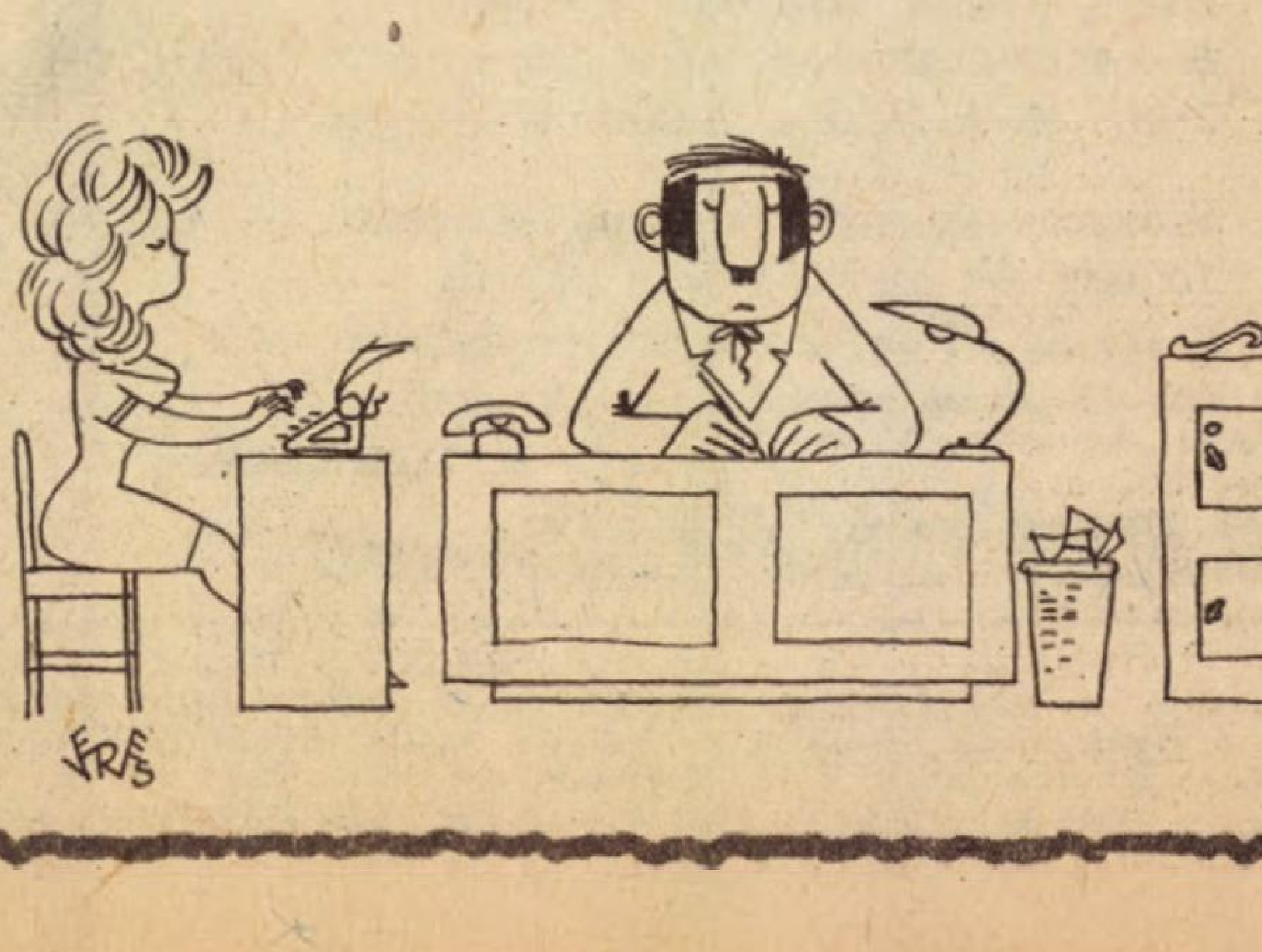

a humor könyvéből

BERNHARD BAUMEISTER, a háború előtti Bécs egyik nagy művésze, idős korát meghazudtoló hévvel ostromolt a Burgszínház udvarán fiatal színésznőket.

Egy ilyen jelenet láttán rászólt egyik színésztársa:

— Bernhard, Bernhard, mit kezdel, ha igent talál mondani?

POLLINI, a bécsi Operaház igazgatója, egyik sétaútján felfedezte Bötelt, a tüneményes hangú bérkocsist, akiből első tenorista lett. Bötel minden sikere alkalmából gratuláltak a felfedezőnek is.

— Ön sokat tett már az Operáért — rázta meg Pollini kezét az egyik Bötel-rajongó. — De valamivel még tartozik: beszélje rá a többi tenoristát, hogy menjenek bérkocsisnak!

SWIFTET, aki fiatal korában teológusnak készült, az angol alsóház vasárnapi prédikációk tartásával akarta megbízni. A próba-prédikáció témája a hiúság volt, amelyet Swift csoportosítva sorolt fel. Vannak, akik a születésükre és a rangjukra hiúk, vannak, akik a vagyont becsülik mindennél többre, és végül lehetnek olyanok is, akik nagyra tartják szellemi képességeiket.

— Azt hiszem az utolsó csoportot mellőzhetném prédikációmban — jegyezte meg a „Gulliver” szerzője. — Tudtommal nincs senki ebben a tiszteletre méltó gyülekezetben, aki bármi igénnyel léphetne fel szellemi képességei címén…

Swift prédikátori megbízásából semmi sem lett.

REVICZKY GYULA, a nagy nyomorban, fiatalon elhunyt költő halálos ágyán feküdt, amikor orvosa egy ismert tüdőspecialistát hívott meg konzultációra. A specialista halk hangon közölte észrevételeit a kezelőorvossal, aki megjegyezte, hogy honoráriumról nem lehet szó.

A roppant érzékeny költő egy pillanatra felnyitotta szemét, majd felsóhajtott:

— Bocsánat, uraim, tisztában vagyok vele, hogy anyagi erőmön felül halok meg…

Szép kis munkamegosztás

Szegő Gizi rajza

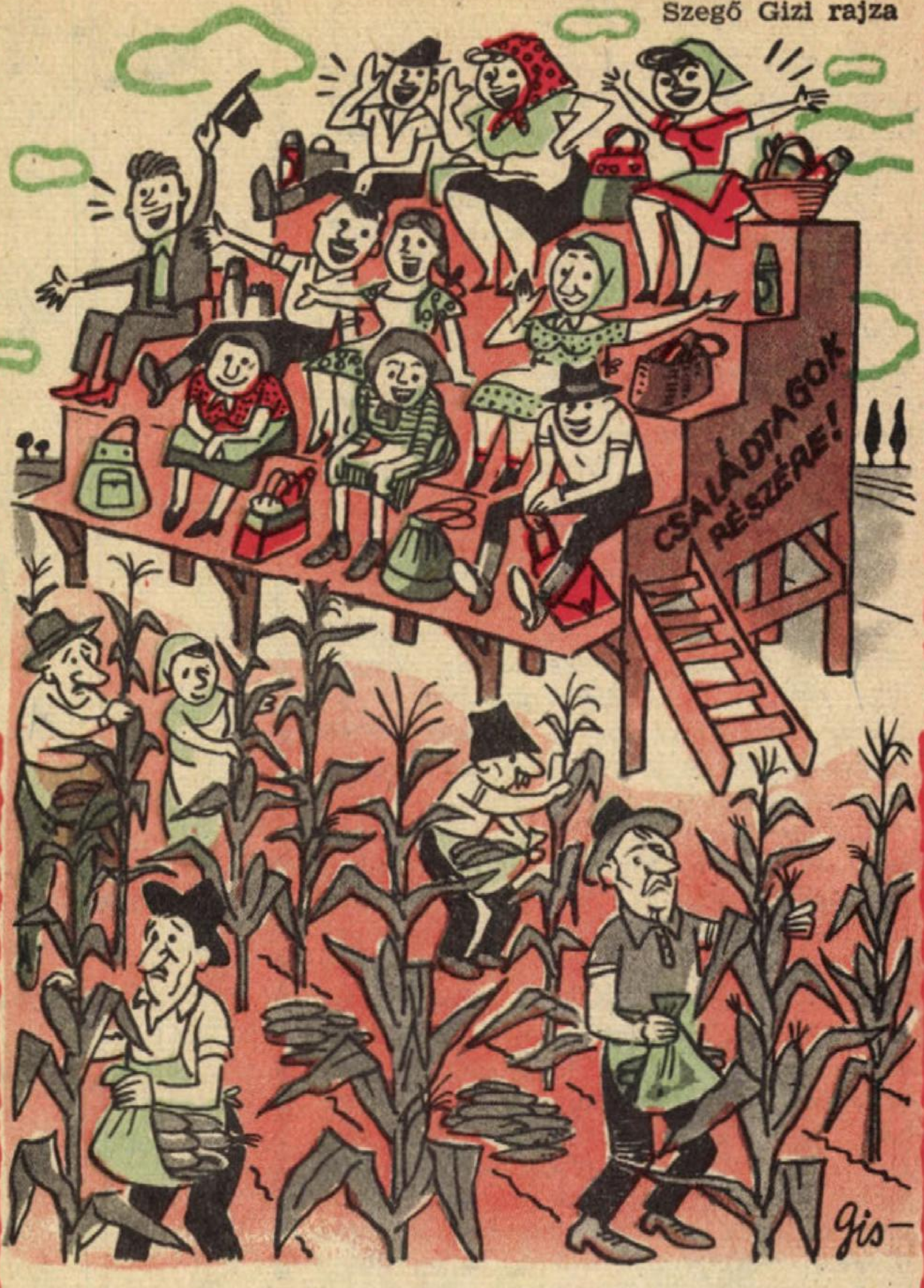

Técsztagok, családtagok

Hála a közlekedésnek

Nem tudom, hogy észrevette-e már más:
Témának a közlekedés de hálás.
Megnézhetjük az új kort, a régi kort,
Jármű és az irodalom összeforrt.

Noénak a bárkája a tengeren
Hányszor téma — elsorolni sem merem.
A hellének diadalmi szekere
Számtalan sok írásműbe hajt bele.

Vitorláson bolyongott a hollandi.
Operettben hej, de hányszor fogtam ki,
Mint dal-témát az omnibusz tetejét,
Ahol forró csókra csábít a setét.

Krúdy-regény postakocsin szövődik,
A gavallér mindig bús, de a nő víg…
Század végén szerelem sokszáz terem
Lóvasúton vagy a gumirádleren.

Ha figyeljük a reggeli riportot:
Ötből három villamosról íródott.
S újságíró honnan merít „színeset”?
Írja, mit a buszon hallott s kilesett.

Szárazon és vízen e tárgy kimerül.
Jó lesz, ha az űrhajózás sikerül,
S témát ad az űrbenjáró csodabusz:
Ott is perel az utas s a kalauz!

K. Tóth Lenke

Világszám

Erdei Sándor rajza

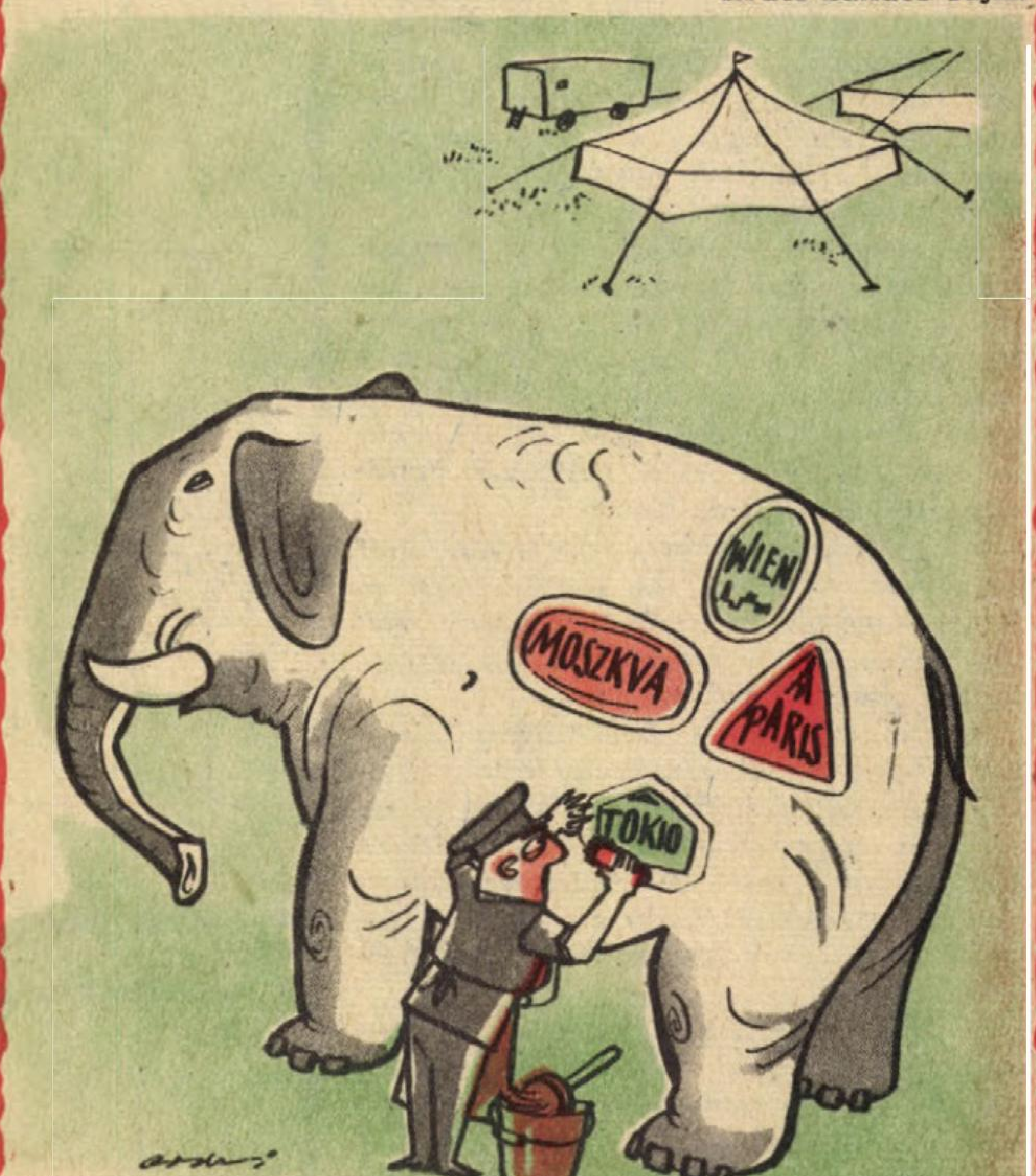

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4935 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.